ஆனந்த நாவல்

விலை
ரூ:15

இரவல் கவிதை
உயிர்ச்சுருள்

பாலகுமாரன்

ANANDA NOVEL

வாசலில் ஒரு வாசகரோடு எழுத்துச்சித்தர் பாலகுமாரன் அவர்கள் பேசியதில் ஒரு பகுதி.

வாசகர் : ஸார். இந்த ராசிக்கல்லெல்லாம் உண்மையா. நீங்க நம்பறீங்களா. நான் குதர்க்கமா கேட்கலை. தெரிஞ்சுக்கணும்னு கேட்கறேன்.

பாலகுமாரன் : நீங்கள் கேட்ட தன்மைக்காக நான் உங்களுக்கு பதில் சொல்கிறேன். ஜோசியத்தை நீங்கள் நம்பினால் ராசிக்கல்லையும் நம்பித்தான் ஆக வேண்டும். ஜோசியம் என்பது மிக நுணுக்கமான விஞ்ஞானம். இதைக் கற்றுத் தெரிந்தவர்கள் மிகச் சிலரே.

என்னுடைய மகன் வேங்கடரமணன் என்கிற சூர்யாவிற்கு ஒரு பச்சைக்கல் ராசி என்று கொடுக்கப் பட்டது. கல் அணிந்த நாள் முதலாய் அவருக்கு ஆட்டம் பாட்டம் அதிகமாயிற்று. நண்பர்கள் சேர்க்கையால் இடையறாத ஊர் சுற்றுதல்தான் முதன்மையாயிற்று. யதார்த்த ஜோதிடருமான **திரு.ஷெல்வீ** அவர்கள் இந்தச் பச்சை தவறு என்று அவருக்கு **ரூபி** என்கிற கல்லை மாற்றிக் கொடுத்தார். வணிகவியலில் மத்திமமாகத் தேறிய என் மகன் அடுத்தபடி எம்.பி.ஏ. சேர்ந்து முதல் வகுப்பில் தேறி நல்லவிதமாக புராஜக்ட்டும் செய்து முடித்துவிட்டார். வேலை செய்யும் இடத்தில் நல்ல பெயரும் எடுத்தார்.

உடல் நலம் சரியில்லாத என் உறவினர் ஒருவர் சக்தி ஜெம்ஸிடம் போய் நின்று அவர்களிடம் பேசி விசாரித்து தன்னுடைய ரத்தக் கொதிப்புக்கு **பவழமும், கனக புஷ்பராகமும்** ஏற்றது என்று வாங்கி நெஞ்சில் அணிந்து கொள்ள அவரின் கோபதாபங்கள் மிகவும் குறைந்தது. நோய் மட்டுப்பட்டது.

இருபத்தாறு வயதாகியும் வாசகியான ஒரு பெண்ணுக்கு திருமணமாகாமல் பல வரன்கள் தட்டிப் போன நிலையில் சக்தி ஜெம்ஸை அணுகி அவர்கள் குறிப்பிட்ட கல்லை வாங்கிப் போட்டுக் கொள்ள முப்பத்தேழாம் நாள் திருமணம் நிச்சயமாயிற்று. மூன்று

யோகி ராம்சுரத்குமார் ஜெயகுருராயா

ஆசிரியர் பக்கம்

தோழமைக்கு,

வணக்கம்.

'குருவழி' மற்றும் **'என்னைச் சுற்றி சில நடனங்கள்'** படித்த அத்தனை வாசக தோழமைகளும் மனம் நெகிழ்ந்து.. தொலை பேசியிலும், கடிதம் மூலமும் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குருவழி தலைப்பே மிக அற்புதமாக இருக்கிறது. திக்கு தெரியாமல் அலை பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் எங்களை ஆற்றுப்படுத்துவதற்காக.. **எழுத்துச்சித்தர் பாலகுமாரன்** வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது எங்களுக்கெல்லாம் இனி என்ன கவலை இருக்கப் போகிறது என ஐயாவை பாராட்டி எழுதி குவித்த வண்ணம் இருக்கிறார்கள்.

அற்புதமான விஷயங்களை அள்ளி வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் நம் எழுத்துச் சித்தருக்கு உங்களின் இந்த கடிதங்களும், விசாரிப்புகளும் மிகப்பெரிய விருதுதான்.

வாசகர்கள் பலரும் உடையாருக்காக எழுத்துச் சித்தருக்கு விருது வழங்கப்பட வேண்டும் என்று அக்கறையோடு கடிதங்கள் எழுதிய வண்ணம் உள்ளனர்.

அதிலும், ஒரு வாசகர் மிக உணர்ச்சி வசப்பட்டு.. இந்த உடையார் படிப்பவர்கள் அத்தனை பேரும் சோழர் காலத்தின் உடையார் ஆட்சியில் வாழ்ந்தவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள் என்றும் சொல்கிறார்.

எங்கள் எழுத்துச்சித்தருக்கு அரசு வழங்கும் விருதைவிட, எங்கள் அனைத்து வாசகர்களின் பாராட்டே, ஐயா அவர்களுக்கு ஆயிரம் விருதினை பெற்று தந்த திருப்தியை அளிக்கும் என்றும் எழுதியிருக்கிறார்.

வாசகர்களுடைய ஆதங்கம், அக்கறை, மேன்மை நன்றாக புரிகிறது. இந்த உடையார் சரித்திரம், ஒரு காவியம். இது எதை செய்ய வேண்டுமோ அதை செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பது மட்டும் புரிகிறது.

டிசம்பர் 1, பகவான் யோகிராம்சுரத்குமார் அவர்களின் ஜெயந்தி. அன்று வாசக தோழமைகள் அனைவரும் மிக உருக்கமாக யோகிராம்சுரத்குமார்.. யோகிராம்சுரத்குமார்.. யோகிராம்சுரத்குமார் ஜெயகுருராயா.. என்று பிரார்த்தனை செய்யும்படி நினைவு கூர்கிறேன். முடிந்த வாசகர்கள் பகவான் யோகிராம்சுரத்குமார் ஜெயந்தி விழாவில் கலந்து கொள்ள திருவண்ணாமலையில் உள்ள ஆசிரமம் செல்லவும் நினைவூட்டுகிறேன்.

அப்புறம், **பகவான் யோகிராம்சுரத்குமார்** படங்கள் வேண்டும் என்று பல வாசகர்கள் நமது அலுவலகத்திற்கு நேரில் வரும்போது கேட்கின்றனர். அவர்களுக்கும் மற்றும் உள்ள நமது வாசகர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு வேண்டுகோள். பகவான் யோகிராம்சுரத்குமாரின் நான்கு விதமான புகைப்படங்களை நம் வாசகர்களுக்கு இலவசமாக அளிக்க

வேண்டும் என்று விரும்பி **'சக்தி ஜெம்ஸார்'** பிரிண்ட் செய்து வைத்துள்ளனர்.

விரும்பும் வாசகர்கள் **சக்தி ஜெம்ஸ், கடை எண் 6, பி.வி.டி. காம்ப்ளக்ஸ், ரங்கநாதன் தெரு, தி.நகர், சென்னை-17** என்ற முகவரியில் உள்ள கடைக்கு நேரில் சென்று பகவான் படங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். வெளியூரில் வசிக்கும் வாசகர்கள் சுய முகவரி யிட்ட அஞ்சல் உறையை அனுப்பியும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

மற்றபடி, **லேடீஸ் நாவலில் எழுத்துச் சித்தர் பாலகுமாரன் எழுதிய 'உடையார்-11' வெளிவந்துள்ளது.**

பல்சுவை நாவலில் எழுத்துச்சித்தர் பாலகுமாரன் எழுதும் 'விழித்துணை' என்ற புத்தம் புதிய நாவல் மிக விரைவில் வெளிவரும்.

க்ரைம் ஸ்டோரியில் இந்திரா சௌந்தர் ராஜன் எழுதிய 'நாகபஞ்சமி' என்ற புத்தம் புதிய நாவல் வெளிவந்துள்ளது.

டுடே க்ரைமில் இந்திரா சௌந்தர்ராஜன் எழுதிய 'ரகசியமாக ரகசியம்' இரண்டாவது புத்தகம் வெளிவந்துள்ளது.

மங்கையர் நாவலில் இந்திரா சௌந்தர் ராஜன் எழுதிய 'பெண்மனம்' நாவலும் வெளிவந்து விற்பனையாகி கொண்டிருக் கிறது.

இவை அனைத்தையும் கேட்டு வாங்கி படித்துவிட்டு கடிதம் எழுதவும்.

உங்கள் கடிதங்களுக்காக காத்திருக்கிறேன்.

மீண்டும் சந்திப்போம்.

தோழமையுடன்,

பொன்.சந்திரசேகர்

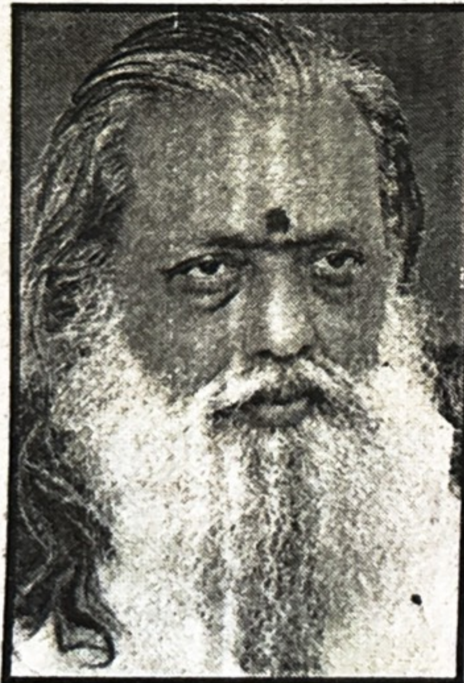

பாலகுமாரன் பேசுகிறேன்

இனிய ஸ்நேகிதங்களுக்கு,
வணக்கம். வாழிய நலம்.

தமிழகம் முழுவதும் அற்புதமாக மழை பெய்திருக்கிறது. பலத்த மழையால் சேதங்கள் சிலது இருந்தாலும் இந்த மழை நமக்கு மிகவும் தேவைப்பட்டிருக்கிறது. நிலத்தடி நீர் கீழே போய்விட்டது என்ற நெடும் புலம்பல் முற்றிலும் அழிந்துபோய் நிலத்தடி நீர் மேலே வந்திருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு இந்த மழை நீர் நம் தாகத்தை தீர்க்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இயற்கை தாய் போன்றது. வஞ்சனையின்றி வாரி வாரிக் கொடுப்பது. நமக்குத்தான் இயற்கையை பணிந்து அதன் அருளைப் பெறத் தெரியவில்லை. இயற்கை.. நாம் பணிந்தும், கையேந்தியபடியும் நிற்க வேண்டும் என்றுகூட விரும்புவதில்லை. பெற்ற தாய் போல அது மனிதர்களை நன்கு போற்றிப் பாதுகாத்து வருகிறது. ஏகடியம் பேசாமல், எதற்குப் பிரார்த்தனை என்று இடுப்பில் கை வைத்து கொக்கரிக்காமல் இருந்தால் போதும். மழை பெய்ய வேண்டிய நேரத்தில், பெய்ய வேண்டிய விகிதத்தில் நிச்சயம் பெய்யும்.

நான் எழுதிய ரிஷ்ய

சிருங்கர் பற்றிய கருணைமழை கதையால் இப்படி மழை நன்கு பெய்தது என்று பல வாசக நண்பர்கள் கடிதம் மூலமும், தொலைபேசி மூலமும் தொடர்பு கொண்டு பாராட்டுகிறார்கள். உங்கள் எல்லோருடைய பிரார்த்தனைகள்தான் இந்த முறை மழைக்குக் காரணம்.

நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர்பொருட்டு
எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை.

என்பதுபோல நம்மில் சிலர் பிரார்த்தனை செய்தால் தமிழகம் முழுவதற்கும் எல்லோரும் பயன்படுத்தத் தகும் வகையில் மழைபெய்து பூமியைப் பலப்படுத்தியிருக்கிறது.

இறைவனுக்கு நன்றி தெரிவிக்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

வரும் கோடை நாட்களில் அவ்வப்போது மழை பெய்து, அடுத்த வருடமும் நல்ல முறையில் பருவ மழை இருக்க வேண்டு மென்று இப்போதே பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பிப்போம்.

இந்த நாவல் பாண்டிச்சேரியில் சத்திரம் போன்ற ஒரு பெரிய வீட்டிற்குப் போகும்போது, அதைக் கண்டு வியந்து, சுற்றிப்பார்த்து அதனால் நெஞ்சில் கிளர்ந்த கதை இது. அங்கே கதை எழுதுகிற, கவிதை எழுதுகிற ஒருவர் எனக்கு நண்பரானார்.

பிறர் கவிதையை வாங்கி தன் கவிதை என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த இளைஞனை யும் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டு என்று மனம் கதை பின்னத் துவங்கியது.

புதினம் என்பது உண்மையும், கற்பனையும் கலந்தது தான். என்ன சதவீதம் என்று எனக்குக் கூட தெரியவில்லை. மறந்துவிட்டது. இதைப் படித்து விட்டு உங்கள் அபிப்ராயத்தை எனக்கு எழுதுங்கள். தொடர்ந்து மழைக்காக பிரார்த்தனை செய்வோம்.

என்றென்றும் அன்புடன்,

பாலகுமாரன்

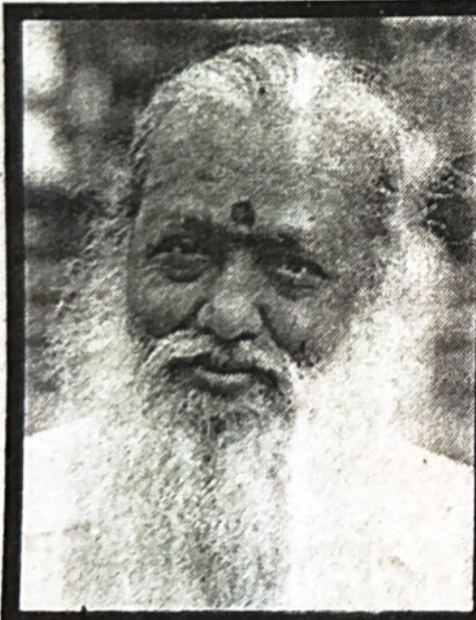

பாலகுமாரன் பதில்கள்

பாலு, விழுப்புரம்.

☐ **தீவிரமான பிரார்த்தனையால் மோசமான பலன்கள் ஏற்பட்டு விடுமா. உதாரணமாக இந்த வருடம் பெய்த மழை.**

★ நீங்கள் விழுந்து விழுந்து பிரார்த்தனை செய்து வரத்திற்குப் பதிலாக சாபம் வாங்கிவிட்டேன் என்று நினைக்கிறீர்களா. இயற்கை தன்னுடைய வேலையை மிகச் சீராக செய்து கொண்டிருக்கிறது. பாளம் பாளமாக வெடித்த நிலங்களின் அடியில் நீர் போய் அமர்ந்து உங்களுக்கு இன்னும் குறைந்த பட்சம் மூன்று வருடங்களுக்கு நிலத்தடி நீர் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடாகியிருக்கிறது. ஒரு ஐந்து நாட்கள் குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளில் மழை நீர் வெளியேற முடியாமல் பாதிப்பு ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் வரும் கோடை காலத்தில் எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் இருக்கலாம் என்பது என்னுடைய எண்ணம். இயற்கை வஞ்சிக்காது. மெல்ல கண்டிக்கும். தலைகுனிந்து அதைச் செவிமடுத்து மௌனமாய் நிற்பதே நல்லது.

முருகன், வேளச்சேரி.

☐ இந்த மழை உங்களை எப்படி பாதித்தது.

★ மழை பாதிக்கவில்லை. மழையினால் பாதிக்கப் பட்ட மக்கள் பாதித்தார்கள். சாலை மறியல் என்று கை விரித்து ஈரத்தரையில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். போக்குவரத்து சரியாக நான்கு மணி நேரமாகியது. பல மனிதர்களின் உழைப்பு நேரம் வீணாயிற்று. அரசாங் கத்தை திசை திருப்ப, இவர் கள் கோரிக்கையை செவி மடுக்க இவர்களுக்கு வேறு எந்த வழியும் தெரியாததால் சாலை மறியலில் ஈடுபடு வதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால், இந்த வழி சரியான தென்று எனக்குத் தோன்ற வில்லை. நான்கு தெருக் கள் கொண்ட ஒரு பேட் டையில் உள்ள மக்கள் தங் கள் குறைகளைத் தீர்ப்பதற் காக நாற்பது லட்சம் மக்க ளின் வாழ்க்கையை திண் டாட வைப்பதில் எந்த தர்ம மும் இல்லை. எந்த ஒரு செயலுக்கும் ஒரு பின் விளைவு உண்டு எனில் இந்த அதர்மமான செயலுக் கும் நிச்சயம் பின் விளைவு கள் இருக்கக்கூடும். அடுத்த முறை சாலை மறியலில் ஈடுபடும்போது இது சரிதானா என்று இந்த மக்கள் செய்யவேண்டும்.

முரளிதரன், கோயம்புத்தூர்.

☐ சிறிது நேரம்தான் சினிமா ஷீட்டிங் பார்த்தேன். எப்படி இதில் முழுவதுமாக ஈடுபடு கிறார்கள். வாழ்க்கை முழுவதையும் பணயம் வைக்கிறார்கள் என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது.

★ உங்களுக்கு சினிமா வேலை தெரியாது. அத னால்தான் அது அலுப்பாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு மணியாகக் கோர்த்தால் தான் முழு மாலையாக உருவாகும். விதம்விதமான டிசைன்களோடு கூடிய மாலை செய்ய மிகவும் மெனக்கெட வேண்டும். உடுத்த மட்டுமே தெரிந்த வருக்கு புடவை உருவா கின்ற நேரம் குறித்து எந்தக் கவலையும் இல்லை. சினிமா பார்க்க மட்டுமே தெரிந்தவருக்கு, சினிமா ஷீட்டிங் சலிப்பாக இருப் பதில் ஆச்சரியம் ஏது மில்லை. நீங்கள் நடிகரைப் பார்க்கப் போயிருப்பீர்கள்.

✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱

ஷீட்டிங் பார்க்க போயிருக்க மாட்டீர்கள். நடிகரைப் பார்ப்பது வேறு. ஷீட்டிங் பார்ப்பது வேறு.

ராமநாதன், திருச்சி.

☐ **இயக்குனர் சேரன், இயக்குனர் எஸ்.ஜே. சூர்யா போன்றவர்களின் தந்தை, அவர்களை சினிமா பார்ப்பதற்கு இளம் வயதிலேயே ஊக்குவித்திருக்கிறார்களே.. அதனால்தான் சினிமாவில் நல்லநிலைக்கு வந்தார்களா.**

★ இருக்கலாம். வாரப் பத்திரிகைகளில் வந்த அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு படிக்கும்போது அந்த ஊக்குவிப்பு ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால், எதிர்ப்பிலும் நல்ல கலைஞர்கள் கிளம்பியிருக்கிறார்கள். என் வாழ்க்கையை நானே தீர்மானித்துக் கொள்கிறேன் என்று வீட்டை உதறி புறப்பட்ட பலபேர் வெற்றி அடைந்திருக்கிறார்கள். சினிமா பார்க்கக் கூடாது. சினிமா ஒரு ஆபாசமான விஷயம் என்று என் சிறுவயதில் நான் எச்சரிக்கப்பட்டேன். மீறிப் போன போது அடித்து மிரட்டப்பட்டேன். காரணம், என் தந்தைக்கு சினிமாவைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது. அவராக அதைப்பற்றி ஒரு அபிப்ராயம் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். நல்லவேளை, என் தாய் என்னை கதைப் புத்தகங்கள் படிக்கவும், கவிதைகள் மனனம் செய்யவும், தமிழில் ஆழ அகலங்களை உணரவும் பயிற்றுவித்ததால் நான் நல்லதொரு எழுத்தாளனாக மாறியிருக்கிறேன். சிறுவயதில் ஊக்குவிப்பு தேவை. அதை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு மேலேறி முன்னுக்கு வருவதற்கு அந்த தனி நபரின் திறமையும் அடங்கியிருக்கிறது. கூடவே ஜெயிப்பதற்கு அதிர்ஷ்டமும் வேண்டும்.

சந்தானம், ராசிபுரம்.

☐ **ஒரு மனிதருக்கு மிகப்பெரிய அழிவைத் தரும் உணர்ச்சி எது.**

★ பொறாமைதான். அடுத்தவர் வளமை பற்றி, அடுத்தவர் திறமை பற்றி, அதிர்ஷ்டம் பற்றி பொறாமைப்பட ஆரம்பித்தால் அதற்கு முடிவே இல்லை.

அப்படிப் பொறாமைப்படுபவர்கள் தங்களை வளர்த்துக்கொள்ள மறந்துவிடுவார்கள். அடுத்தவரின் அழுகை தான் மிக முக்கியமாக அவர்களுக்கு இருக்கும். நல்ல உறக்கம் அவர்களுக்கு இருக்காது. நன்றாக உணவு உண்ண முடியாது. வாய்விட்டு சிரிக்க முடியாது. சிரிக்க முடியாததாலேயே உடம்பிலுள்ள முடிச்சுகள் இறுகி நோய்கள் அதிகரிக்கும். நோய் தாக்கத் தாக்க மனப்புழுக்கம் அதிகமாகும். மனப்புழுக்கத்தால் அடுத்தவர் மீது அதிகம் பொறாமை ஏற்படும். பொறாமை ஒரு விஷ விருட்சம். வளர்ந்து கொண்டே போகும். அது நெஞ்சில் கிளறும்போதே கிள்ளி எறிந்துவிடுவதே நல்லது. ஆனால் நிறைய பேருக்கு கிள்ளி எறியத் தெரியாது. வளர்த்துவிட்டு வருந்துவதுதான் வாடிக்கை.

ரமேஷ், புத்தனாம்பட்டி.

☐ உங்களுக்கு அறுபது வயதாகிவிட்டதே வாழ்க்கை எப்படியிருக்கிறது.

★ பரபரப்பாக, சுறுசுறுப்பாக, பண்புள்ளவர்களுக்கு நடுவே கலகலப்பாக உள்ளே ஒரு ஆனந்தம் எந்தக் காரணமுமின்றி இடையறாத அருவியாக சுகமாக போய்க் கொண்டிருக்கிறது. எல்லோருக்கும் இருக்கின்ற பிரச்சினைகள் எனக்கும் வருவதுண்டு. வந்தவை வந்த வேகத்தில் மறைகின்றன. குருநாதர் கூடவேயிருந்து காப்பாற்றுகிறார். வழிகாட்டுகிறார். குறையொன்றுமில்லை மறைமூர்த்தி கண்ணா.. குறையொன்றுமில்லை கோவிந்தா என்று வணங்கத் தோன்றுகிறது.

கல்யாணி, மேற்கு மாம்பலம்.

☐ இம்முறை கோடை வெய்யில் எப்படி இருக்கும்.

★ மிதமாக இருக்கும். அவ்வப்போது மழை பெய்யும். கோடையின் உக்கிரம் அதிகம் வாட்டியெடுக்காது. பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு சென்னை மக்களுக்கு கடற்காற்றுத் திரும்பி சுகமளிக்கும். குளிர்காலம் சற்றுப் பெரிதாக இருக்கும்.

பாலகுமாரன்

உலகத்தில்
உள்ள எல்லா
மரங்களும்
அம்மா மாதிரி
என்று குரு
மூர்த்திக்குத்
தோன்றியது.

இரவல் கவிதை

ஏன் மரத்தைப் பெண் பாலாகவே யோசிக்கிறோம். ஏன் அப்பாவென்று அதை கூப்பிடவில்லை. கனி கொடுப்பதால் மரம் பெண் பாலா. பூத்துக் குலுங்குவது என்ற வார்த்தைகளின் உபயோகத்தால், அது பெண்களின் உடலமைப்போடு ஒத்திருப்பதால், மரத்தைப் பெண்பாலென்று சொல்லி விட்டோமா.

மரத்தை கிழவனென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது. வலுவுள்ள வயசாளிக் கிழவனென்று மரத்தை யாராவது வர்ணித்திருக்கிறார்களா. அமைதியான, அறிவார்ந்த, சகலமும் அறிந்த, ஆர்ப்பாட்டமில்லாத பெரியவருக்கு ஒரு மரத்தை உருவகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனாலும் மரத்தை அம்மா என்று சொன்னால், இன்னும் பாந்தமாய் மிகச் சரியாக இருக்கிறது. ஓர் உருவகம் அதன் அமைப்பை ஒட்டியில்லை. அதன் வடிவம் பொறுத்து வரும் விஷயம் அல்ல. அதிலிருந்து வரும் உணர்வுதான் உருவகம்.

ஒரு மரத்தின் வயசும், வலுவும் மட்டுமே தாக்கினால் அதைக் கிழவன் என்று சொல்லலாம். ஆனால், மரம் தரும் குளுமை இருக்கிறதே, அதை அம்மாவிடம்தான் காண முடியும். எந்த ஆணிடமும் மரம் தரும் சுகத்தைக் காண முடியாது.

தாவரங்களில் ஆணுக்கு எதை ஒப்பிட முடியும். தாவரத்தின் எந்த லட்சணத்தை ஆண் என்று சொல்ல முடியும். ஒரு முரட்டு வேலியை, சப்பாத்திக் கள்ளி நட்டு, அது வரிசையாய் மார்புயரம் நிற்பதை ஆண் என்று சொல்லலாம். எத்தனை வெட்டினாலும் மறுபடி மறுபடி கள்ளி துளிர்ப்பதைக் கண்டு வியக்கலாம்.

கல்லும், கள்ளியும் நட்டு நிலம் பிரித்ததாய் குருமூர்த்தி எங்கோ படித்திருக்கிறான். கல் ஆண், கள்ளியும் ஆண், எல்லைகளைக் காவல் காக்கிற ஆண், ஆனால் எல்லைக்கு உள்ளே இருக்கிற மரம் பெண். பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய பெண்.

இந்த மாமரம் பெண். முப்பத்தைந்து வயதுப் பெண். இது பலன் கொடுக்கத் தொடங்கி இருபது, இருபத்தைந்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. அவனுக்கு மூன்று வயது இருக்கும்பொழுது, அப்பா அவனைத் தூக்கி உட்காரவைத்த கிளை வெகு உயரம் போய்விட்டது. இரண்டு கால்கள் போட்டு பின்னிக் கொண்ட கிளை, இப்பொழுது மிகப் பருமனாய்ச் சொர சொரப்பாய்ப் போய்விட்ட்து. அவனும் சொர

சொரப்பாகிவிட்டான்.

பதினெட்டு வயதில் சவரம் செய்ய ஆரம்பித்து, இந்த இருபத்தைந்து வயதில் கட்டை தாடி வந்துவிட்டது. காலையில் எதிர்பக்கம் சவரம் செய்து, மாலையில் பௌடர் போட்டுக் கொள்ளும்போது முகம் சொர சொரப்பாய்த் தெரிகிறது.

அவனும் அந்த மரமும் அந்த வீட்டில் ஒன்றாய் வளர்ந்தவர்கள். அவனைவிடப் பத்து வயது மூத்தது அந்த மரம். ஆயினும், அந்த மரம் அக்கா இல்லை. அடுத்த வீட்டு மாமியில்லை. அம்மா. அந்த உணர்வு தான் வேடிக்கையாக இருந்தது. மாமரம், அம்மா என்ற உருவகம் எதனால் வந்தது. மற்றதில் ஏதும் வாராத தன்மையேன் இதனுள் வந்தது.

கவிதை போலும் சில வார்த்தைகள் குருமூர்த்தியின் மனசுள் புரண்டன. குருமூர்த்தி மரத்திற்குக் கீழே போடப்பட்டிருந்த ரயில்வே சிமெண்ட் பெஞ்ச் மாதிரியான இடத்தில் குத்திட்டு அமர்ந்து, அந்த மரத்தை ஆதுரத்துடன் பார்த்தான். மரத்தைச் சுற்றியிருக்கிற எல்லா விஷயத்தையும் பரவசமாய்ப் பார்த்தான். ஒரு கவிஞன் எப்பொழுதும் விழித்திருக்க வேண்டும் என்கிற நினைப்பு வர, எல்லாவற்றையும் விழித்து விழித்துப் பார்த்தான். அப்படி விழித்துப் பார்த்த போது அந்த இடம் அவனுக்கே வியப்பாக இருந்தது.

இப்படியொரு வீட்டில் இருபத்தைந்து வருடம் வாழ்ந்த வியப்பு அது. இந்த மாதிரி ஒரு வீடு யாருக்காவது கிடைக்குமா என்கிற வியப்பு அது. அது வீடு இல்லை. சத்திரம். சத்திர வீடு. ஒரு சத்திரம் வீடாய் மாறியிருக்கிறது. ரா.ஆ.குப்புசாமி ஐயர் சத்திரம். நூறு வருஷத்துக் கட்டடம். நாலு கட்டு கட்டடம். பூமியிலிருந்து மூணே முக்காலடி உயரம். சிவப்பு சிமெண்ட் தளம் அகலவராந்தா. ஒருவருக்குக் கீழ் ஒருவராய் இரண்டு பேர் படுத்துக் கொள்ளும் அகலத் திண்ணை. அடுத்தடுத்து நூறு பேர் படுத்துக் கொள்கிற நீளம். பித்தளைக் குமிழ் போட்ட மரக்கதவு. முற்றத்துப்பக்கம் செவ்வகக் கருங்கல் தூண்கள். ஹாலுக்கு நடுவே ஒரு கை கட்டலுக்கு அகப்படாத மரத்தூண். மூன்று ஆள் உயரக்கூரை. நாலடுக்கு ஓடு. கப்பல் மாதிரியிருந்தது வீடு. வீடில்லை. சத்திரம், சத்திர வீடு.

வீட்டுக்குப் பின்புறம் பெரிய கொல்லை. மகிழ மரம், வில்வமரம், மாமரம், மல்லிச்செடி, முல்லைக்கொடி,

சங்கு புஷ்பம், துளசிப்புதிர், பிள்ளையார் கோயில், எப்போதோ திருமணம் செய்து கொண்ட அரசும், வேம்பும், வீடுகட்டும்போதே இவற்றையும் நட்டிருக்க வேண்டும். சின்னக் கன்றாய் நட்டு, சுற்றிலும், கருங்கல் தளம் போட்டு, மேடை நெடுகெல்லாம் இப்போது மலைப்பாம்பு மாதிரி வேர் பிதுங்கி நிற்கிறது. மர உயரம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் கிளைகளை இலைகள் மறைக் கின்றன. அரசும், வேம்பும் அடுத்து குளம். படிகள் உள்ள குளம். அறுபதடிக்கு அறுபதடி சதுரம். அதற்குப் பிறகு தென்னந்தோப்பு. தோப்புக்கு அப்பால் சாவடி.

சத்திரம் சாவடி என்றால் என்னவென்று தெரியாதிருந்தது. திடீரென்று ஒரு நாள் புரிந்து போயிற்று. சத்திரம் நல்ல விஷயங்களுக்கான இடம். சாவடி நீத்தார் கடனுக்கான விஷயம்.

புதுச்சேரியிலுள்ள இந்துக்களுக்கு நூறு வருடம் முன்பு வாழ்ந்த குப்புசாமி ஐயரென்பவர், தன் சொந்த செலவில் சத்திரமும், சாவடியும் கட்டிவிட்டுப் போயிருக்கிறார். நல்ல காரியமும். நீத்தார் காரியமும் நடக்க, தரும கைங்கரியமாய் இரண்டு இடம் கட்டி, இரண்டு இடத்துக்கு நடுவே குளம் கட்டி, எல்லா ஜனங்களும் சந்தோஷமாய் இருக்கட்டும் என்று செத்துப் போயிருக்கிறார். ஜனங்கள் முன்னைவிட சௌகர்யமானவர்கள். சந்தோஷத்திற்கு அதிகம் ஆசைப்பட்டார்கள். குப்புசாமி ஐயரை, அவர் சத்திரத்தை சௌகர்யமாய் மறந்து போனார்கள். இப்பொழுது சத்திரத்தில் எதுவும் நடை பெறு வதில்லை. எப்பொழுதாவது சாவடியில் எவருடைய, நீத்தார் கடனாவது நடக்கும். அப்படி நடத்த, சத்திரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு போக வேண்டும்.

நல்லதும், கெட்டதும் ஒரே இடத்தில் நடைபெறலாமா நடைபெறலாம். நடுவே நீர்நிலை பிரித்தால் நடைபெறலாம். சத்திரத்து வாசல் கிழக்குப் பார்த்து இருக்கும். சாவடி தெற்குப் பார்த்திருக்கும். சிமெண்ட் திண்ணையில் கால் கட்டிப் படுத்தால், தெற்கத்திக் காற்று தாசிப்பெண்ணைப் போலச் சுற்றிக்கொள்ளும். இடித்து மோதும். சில சமயம் வேட்டியைப் பிரித்துப் போடும். எத்தனையோ பேர் கல்யாண சாப்பாடு சாப்பிட்டு, இந்தத் திண்ணையில் சுயநினைவின்றி தூங்கியிருக்கக்கூடும். இப்போது அப்படி யாரும் தூங்குவதில்லை. அந்நியர்கள் உள்ளே

வர இயலாது. வாசல் பக்கக் கம்பிக்கதவு எட்டு மணிக்கு மூடப்பட்டு விடும். உள்ளே இருக்கிற ஏழு குடித்தனக்காரர்கள் கோடை காலத்தில் மட்டும் திண்ணையில் வந்து தூங்குவார்கள். மற்ற நேரத்தில் திண்ணையில் புழுதி மட்டும் புரண்டு கொண்டிருக்கும்.

குருமூர்த்தி அந்த வீட்டில்தான் பிறந்தான். அங்குதான் வளர்ந்தான். அங்கேதான் படித்து பாஸ் செய்தான். அங்கிருந்தபடிதான் அரசாங்க வேலைக்கும் போனான். இதையெல்லாம்விட அற்புதமான விஷயம், குருமூர்த்தி கவிதை எழுதக் காரணம் அந்த இடம். அந்த ஐயர் சத்திரத்தில் காலை ஏழு மணிக்கு யார் அந்தக் கொல்லைப்புறத்தில் உட்கார்ந்தாலும் கவிதை போலவும் ஓர் அமைதி அங்கே தோன்றுகிறது. மரங்களுக்கிடையே வெய்யில்·வட்டங்கள் விழுந்து, தரையெங்கும் தங்க நாணயமாய்ச் சிதறிக் கிடக்கிற அழகே போதும். ஆனால், தன்னைச்சுற்றி யார் கவனமுடன் இருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்குத்தான் கவிதை வருகிறது. படிக்க உட்கார்கிறேன் என்று சொல்லி, குருமூர்த்தியின் நிறைய நண்பர்கள் அந்தக் கொல்லைப் புறத்தில் துண்டு விரித்துப் படுத்து விடுவார்கள். ரொம்ப ஆனந்தமாய்த் தூங்குவார்கள். ப்ளஸ் டூ படிக்கிறபோது ஏழு எட்டு பேர் சேர்ந்தார்கள். குருமூர்த்தி வீட்டுக்குப் படிக்கப் போகிறேன் என்பது, ப்ளஸ் டூவில் மிகப் பெரிய விஷயமாக இருந்தது. ஒரு சமயம் பதினாறு பதினேழு பேர் அந்தக் கொல்லைப் புறத்தில் வகுப்பறை போலப் படிப்பதற்குச் சேர்ந்ததும் உண்டு. ஆனால் அந்த மாதிரியான சேர்க்கை வரதராஜனால் உடைந்தது.

வரதராஜனின் அப்பா செத்துப் போனபோது சத்திரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு, அவனும், அவன் தம்பியும் இடுப்பில் ஈர அரைத்துண்டோடு வந்தார்கள். வரதராஜனை அவன் வகுப்புப் பையன்கள் யாரும் அப்படிப் பார்த்ததேயில்லை. வரதராஜன் அம்மா துவண்டுபோய், ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் ஒரு பெண்மணி அணைத்துக் கொள்ள அழுதபடியே வந்தாள். வகுப்பு நண்பர்கள் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து விட்டு உடைந்து போனார்கள்.

"இப்ப என்னடா நடக்கும். இப்ப என்ன நடக்கும்." என்று ஆவலுற்றார்கள்.

"நாங்க பார்க்கலாமா." என்று பிராமணரல்லாத

பையன்கள கேள்வி கேட்டார்கள். குளம் தாண்டி, தென்னந்தோப்பு தாண்டி கும்பலாய் சாவடி பக்கம் நின்று, வரதராஜன் அழுவதை வேடிக்கை பார்த்தார்கள். குருமூர்த்தியைத் தவிர, எல்லா நண்பர்களின் முகத்திலும் மிகப்பெரிய கலவரமிருந்தது. இப்படி சாவு, சடங்கு பார்ப்பது நல்லதா, கெட்டதா என்று கேள்வியிருந்தது. ஒரு பையன் பார்க்கமாட்டேன் என்று சொல்லிப் போய் விட்டான். மற்றவர்கள் பயம் கொடுத்த கிளர்ச்சியோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு பெரிய மியூசியத்தை விவரித்துச் சொல்கிற வழிகாட்டி போல குருமூர்த்தி அங்கே என்ன நடக்கிறது என்பதை நண்பர்களுக்கு விவரித்துச் சொன்னான்.

"எங்க ஜாதில இதுக்கு பத்து பண்றதுன்னு பேரு. செத்துப் போனவா ஆவி ரூபமா பத்து நாள் கழிச்சு, பசி தாங்காத பூமிக்கு வருவாளாம். பூமிமேல ஆசையோட உப்பும், உரப்புமா திங்கணுங்கற ஆசையோட மறுபடி பைசாசமா வருவாளாம். அப்படி வர பைசாசத்துக்கு உப்பில்லாத தோசை, உப்பில்லாத இட்லி, உப்பில்லாத சாதம், உப்பில்லாத குழம்பு இன்னிக்கு போடறாங்க. சாப்பிடறது பைசாசமில்லைய்யா. அதனாலே நாலுபேர் சாப்பாட்டை ஒண்ணா குவிச்சு, சுத்தி தோசையும் இட்லியும் அடுக்கி, அது உச்சில குழம்பு ஊத்தறோம். பைசாசம் வந்து சாப்பிட உட்கார்ந்து, 'சீச்சீ, கொஞ்சங்கூட உப்பேயில்லே'ன்னு வெறுத்துட்டு, பூமிய விட்டு மேலோகத்துக்குப் போயிடும். பூமி வாசனை அந்த பைசாசத்துக்கு மொத்தமா அறுந்து போகணும்னு, இப்படிச் செய்யறது வழக்கம்."

சோறு குவிக்கப்பட்டிருந்ததை நண்பர்கள் பயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பைசாசம் எப்பொழுது வரும் என்பது போல் காத்திருந்தார்கள்.

"பைசாசம்னா என்னடா." ஒருவன் கேள்வி கேட்டான்.

"பிசாசு. வரதராஜன் அப்பா இப்ப பிசாசா. ஆவி ரூபமா வருவாரு."

நண்பர்களுக்கு பயத்தில் சிறுநீர் முட்டிக்கொண்டு வந்தது. ஒருவர் ஒருவராய் நகர்ந்து சுவரோரம் இருந்து விட்டு மறுபடி நகர்ந்து வந்தார்கள். வரதராஜன் அம்மாவை குளக்கரையில் உட்கார வைத்து அவள் தலை முடியை அவிழ்த்து, தலையில் குளத்து ஜலத்தைக் கொட்டினார்கள். வரதராஜனையும், அவன்

தம்பியையும் அவ்விதமே குளிப்பாட்டினார்கள். நெற்றிப் பொட்டில்லாமல், தலையை முடிந்து கொள்ளாமல் வரதராஜன் அம்மா படியேறினாள்.

புருஷன் செத்த துக்கம் தாளாமல், இரண்டு விதவைப் பெண்கள் தாங்க, சாவடி கட்டடத்திற்குள் நுழைந்தாள். குவிந்து கிடக்கிற சோறு பார்த்துவிட்டு மார்பிலடித்துக் கொண்டு அலறினாள்.

"மோர்க்குழம்பு பண்ணிப்போடு, வத்தல் குழம்பு செய்து போடுன்னு கேட்பியே, உனக்கு வெறும் சோறு செய்து போட்டிருக்கே." என்று அழுதாள்.

"பதினெட்டு வயதிலேர்ந்து உனக்கு நாள் தவறாத சோறு போட்டிருக்கேனே. நான் இனி யாருக்குப் போடுவேன்." என்று அழுதாள்.

"இதுதான் நீ சாப்பிடற கடைசி சாப்பாடா. இனிமே நான், உனக்கு சாதமே போட முடியாதா." என்று அழுதாள். அவள் கையில் கரண்டியை வலுக்கட்டாய மாகக் கொடுத்து, ஊற்றச் சொன்னார்கள். வரதராஜனின் சித்தியும், அத்தையும், மன்னியும் யாரெல்லாம் அவன் அப்பாவுக்கு சாதம் போட்டார்களோ அந்தப் பெண்களெல்லாரும் சாதம் போட்டார்கள். வரதராஜன் தம்பியைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு விக்கி, விக்கி அழுது கொண்டிருந்தான். பையன்களுக்கு மனசு கலங்கிவிட்டது. நிறைய பேருக்கு கண்களில் நீர் வழிந்தது. எல்லாப் பெண்களும் அந்தச் சோற்றுக் குவியலைச் சுற்றி வந்து, மார்பிலடித்துக் கொள்வதைப் பார்த்து முகம் திரும்பிக் கொண்டார்கள்.

"பிசாசு வரவேயில்லியேடா." ஒரு பையன் துணிச்சலாய்க் கேட்டான்.

"வருங்கறது ஓர் ஐதீகம். ஆனா வராது." குருமூர்த்தி பதில் சொன்னான்.

"ஆ.. இது சும்மா பேச்சு. பிசாசு நிச்சயம் வரும். வரதராஜன் அப்பா நிச்சயம் ஆவியா வருவார். ஆனா வர்றது நம்ம கண்ணுக்குத் தெரியாது." வேறொருவன் விளக்கம் சொன்னான்.

"ஆனா, அவருக்கு சாப்பாடெல்லாம் கண்ணுக்கு தெரியும்ல."

"நிச்சயமா தெரியும்."

"வரதராஜன் அம்மாவை."

"ரொம்ப நிச்சயமா தெரியும்."

"அப்ப நாம நிக்கிறதெல்லாம்."

"அதுவும் தெரியும்."

நண்பர்கள் கலவரமானது அங்குதான். ஒரு பிசாசு அல்லது ஆவி ரூபமான மனிதன், மாமரத்துக்குக் கீழே படிக்கிற தங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பானென்றால், எப்படிப் படிக்க முடியும். வரதராஜனின் அப்பா மட்டுமில்லாது வாரத்திற்கு நாலு பேர் அங்கு உப்பில்லாத சாப்பாடு சாப்பிட வருவார்களென்றால், எப்படிக்கூடிப் பேச முடியும்.

மனசு சரியில்லையென்றும், வயிறு வலிக்கிறதென்றும் அவசர வேலையிருப்பதாகவும் நண்பர்கள் பல்வேறு காரணம் சொல்லிக் கலைந்து போனார்கள். அதற்குப் பிறகு அந்த இடத்துக்கு வரவே பயந்தார்கள்.

"அந்த இடம் சாவு தீட்டு நடக்கற இடம். அங்கெல்லாம் போகக்கூடாதுன்னு எங்க வீட்ல சொல்லிட்டாங்க.."

ஒரு பையன் வர மறுத்துவிட்டான்.

"அப்படி உங்க வீட்டுக்குப் போனா குளிச்சுட்டுத் தான் நுழையணும்னு சொல்லிட்டாங்க. நான் இனிமே படிக்க வரலைப்பா." இன்னொருவன் திட்டவட்டமாய் மறுத்தான்.

ஆனால், இப்பொழுதெல்லாம் சாவடியில் எப்போதாகிலும் ஒருமுறைதான் இந்தப் பத்து சமாச்சாரம் நடக்கிறது. அப்படி நடக்கின்ற விஷயம் எதுவும் குருமூர்த்தியைக் கலவரப்படுத்தவேயில்லை. அது பழகிவிட்டது. குளமும், தோப்பும், கோயிலும், நிறைய மலர்ச்செடிகளுமாய் யாருக்கு இப்படியொரு வீடு கிடைக்கும் என்கிற அதிசயம்தான் குருமூர்த்திக்கு எப்பொழுதுமே இருந்து வந்தது.

சத்திரத்தில் குடியிருக்கிற ஏழு குடித்தனப் பையன்களும் கண்ணாமூச்சி ஆடுகிறபோது வாசல் பக்கத்திலேருந்து, கொல்லைப்புற சாவடி வரை, எங்கு வேண்டுமானாலும், ஒளிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதுதான் நியதியாக இருந்தது. அப்பொழுது சாவடியில் பலமுறை ஒளிந்து கொண்டதும் உண்டு. சாவடிச் சுவற்றிலுள்ள விளக்குப் பிறையில் கால் வைத்து, இருட்டான மரப்பரணையில் ஒளிந்து கொண்டால் யாருமே கண்டுபிடிக்க முடியாது.

ஒருமுறை முதல் போர்ஷன் சங்கீதா, தேடுகிற ஆளாய் குருமூர்த்தியைக் கரம் வைத்து தேடினபோது, இருட்டுப் பரணையில் வேஷ்டியைத் தலைக்கு மேல்

போர்த்திக்கொண்டு, குருமூர்த்தி உட்கார்ந்திருந்தான். சங்கீதா தயங்கித் தயங்கிச் சாவடிக்குள் நுழைந்தபோது, "சாதம் போடுறி, மகாபாவி.. பன்னிரண்டு வருஷமா பசிக்கறதுடீ. சாதம் போடுறீ." என்று அடிக்குரலில் உறுமினான். சங்கீதா சட்டென்று வெளியேறிவிட்டாள். வெளியே போய் வேறு யாரையோ அவுட்டாக்கினாள். "நான் விளையாட்டுக்கு வரலை." என்று அவுட்டாக்கிவிட்டுக் கத்தினாள்.

அவனும் அவளுமில்லாத கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு ஆரம்பித்ததும் சாவடிக்குள் நுழைந்து கதவு சாத்திக் கொண்டாள்.

"ஏய் குரு.. நீ இங்கேதான் எங்கேயோ இருக்க, எனக்குத் தெரியும். வெளில வா." என்று மெல்லக் கூவினாள்.

"எனக்கு சாதம் போடுறீ மகாபாவி. இல்லேன்னா உன்னை சாப்பிட்டுருவேன்." குருமூர்த்தி பைசாசம் போல மேலிருந்தபடி கத்தினான். சங்கீதா மரப்பரணை உற்றுப்பார்த்தாள். கீழே கிடந்த, சமித்து குச்சிகளையும், வறட்டித் துண்டுகளையும் பரணை நோக்கி எறிந்தாள். இரண்டு துண்டு வறட்டி குருமூர்த்தி மீது பட்டது. குருமூர்த்தி 'ஊவ்' என்று கத்திக்கொண்டு, போர்த்தின வேஷ்டியோடு தரையில் குதித்தான். சங்கீதா, பயந்தவள்போல் சுவரோரம் ஒதுங்கிக் கொண்டாள். போர்த்தின வேஷ்டியோடு குருமூர்த்தி அவளை நெருங்கினான். ஓட்டு இடைவெளியிலுள்ள வெளிச்சம் தவிர, வேறு வெளிச்சம் அறையிலில்லை.

"நீ குருமூர்த்திதானே."

"இல்லை பைசாசம்."

"பிசாசுக்கு வேஷ்டி உண்டா." சங்கீதா வெடுக்கென்று குருமூர்த்தியின் வேஷ்டியை விலக்கினாள். குருமூர்த்தியைப் பார்த்ததும் பயமாருக்கே என்று அவனை கட்டிக்கொண்டாள்.

பன்னிரண்டு வயது சங்கீதாவின் உடம்பு. தணல் போல சுட்டது. சங்கீதா இன்னும் பெரியவளாக வில்லை. ஆனால் அவள் உடம்பு பெரியவளாவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

"எனக்கு பயமாருக்கு குருமூர்த்தி. என்னக் கட்டிக்கோ." என்று அவள் அவனை இறுக்கிக் கொண்ட போது, அவனும் அவளைக் கட்டிகொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அவள் முத்தம் கொடுத்தபோது, அவனும்

முத்தம் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. அவள் நாக்குச் சுவைத்தபோது, அவனும் நாக்குச் சுவைக்க வேண்டியதாயிற்று.

பைசாசமென்பது வெளியேயில்லை என்பது குருமூர்த்திக்கு அன்று தெரிந்துபோயிற்று. அவன் மனசிலுள்ள பிசாசை சங்கீதா தட்டியெழுப்பினாள். குருமூர்த்தி அந்தப் பிசாசிடமிருந்து விடுபட மிகவும் கஷ்டப்பட்டான். தமிழ்க் கவிதையாய் தன்னில் தோன்றிய காமப்பிசாசை கட்டுக்குள் வைத்தான்.

சங்கீதா ஒன்பதாவது படிக்க, புதுச்சேரி விட்டு சென்னைப்பட்டணம் போய் விட்டாள். தனக்குள் தோன்றியது போல் சங்கீதாவுக்குள்ளும் ஒரு பிசாசு தோன்றியிருக்குமே. அந்தப் பிசாசு சங்கீதாவை என்ன செய்தது என்பது குருமூர்த்திக்குக் கேள்வியாக இருந்தது.

பன்னிரண்டு வயது உடம்பு மலராத சங்கீதாவை பதினேழு வயசு குருமூர்த்தி முத்தமிட்ட தன் இன்னொரு விளைவு கவிதை. முத்தம் முதலில் அதிர்ச்சியையும், பிறகு ஆவேசத்தையும், அதன் பிறகு அயோக்கியத்தனமான கனவுகளையும் கொடுத்தது. இவையெல்லாம் அலுத்த பிறகு, மிக ஆழமான கவிதைகளையும் அவனுக்கு கொடுத்தன.

சங்கீதா கண்ணெதிரே இருந்தவரை அவள் கவிதையாகத் தெரியவில்லை. அவள் போனபிறகு அவள் நின்ற இடம். நடந்த இடம், முத்தமிட்டுக் கொஞ்சிய இடமெல்லாம் கவிதையாய்த் தெரிந்தன. கொல்லைப்புற பவள மல்லிகையை ஊசியில் கோத்து வீட்டிலுள்ள கிருஷ்ணன் படத்திற்குப் போடுவதற்கு முன், தன் கழுத்திலேயே தானே மாலையாய் சங்கீதா போட்டுக் கொள்வாள். உள்ளங்கையில் வைத்து முகர்ந்து, முகர்ந்து பார்ப்பாள்.

இப்படி செய்யலாமா என்று குருமூர்த்தி கேட்டதற்கு "இந்த உலகத்துல என்ன வேணாலும் செய்யலாம். எதுவும் தப்பில்லை." என்று தீர்மானமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறாள். கொல்லைப்புற கிணற்றில் வெட்டின வாழையோடு நீச்சலடிக்கிற ஒரே பெண்மணி சங்கீதா தான். ஒரு தவளையை பாம்பு விழுங்குவதை அவளும் குருமூர்த்தியும் நெருக்கமாய் நின்று பார்த்திருக்கிறார்கள். பாம்பு கொத்திவிடுமோ என்ற பயத்தில் குருமூர்த்தி ஓடிப்போகப் பார்த்தபோது, வேண்டாம்

என்று தடுத்து நிறுத்தினாள். பாம்பு தவளையை விழுங்கிவிட்டுப் புதருக்குள் போய் மறைந்துவிட்டது.

"பாம்புக்கு பயந்துதானே என்னைத் துணையா இருக்கச் சொன்னே."

"இல்லை, அவ்வளவு பெரிய தவளைய வாயில் வச்சிட்டிருக்கற பாம்பு, நம்மளை எப்படி கொத்தும். நான் இதைப் பார்த்ததா சொன்னா யாரும் நம்பமாட்டா. நான் உன்னை சாட்சிக்காக வச்சேன்."

ப்ளஸ் டூ படிக்கும்போது சங்கீதாவைப் புரிய வில்லை. இப்போது புரிந்தது. சங்கீதா ஒரு அடாவடி டைப். அப்பாவை மிரட்டுகிற அம்மாவின் வளர்ப்பில் திமிறி எழுந்த பெண். அந்தத் திமிர்தான் அவளுடைய கவிதை. கவிதையென்பது நிகழ்வின் பதிவல்ல. இடத்தின் வளைவல்ல. செயலின் எதிர் மறையல்ல. இவையெல்லாம் மனசைத் தாக்க, ஓர் உணர்வு வெளிப் படும். ஒட்டு மொத்தமாய் ஒரு மனக்கிளர்ச்சி ஏற்படும்.

சங்கீதா என்றால் என்னவென்று யோசித்தபோது, நாலைந்து விஷயங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. அவை மறக்கவே முடியாத விஷயங்கள். அந்த விஷயங்களி லிருந்து, வேறோர் உணர்வு வெளிப்பட்டது. அந்த உணர்வு சங்கீதாவையும் தாண்டிப் போயிற்று. மறுபடி புதுச்சேரி வராமலேயே இன்னும் வேறெங்காவது சங்கீதா போய்விடலாம். உருமாறிப் போகலாம். ஒரு காலத்தில் நான் ஒட்டுதலில்லாது போகலாம். ஆனால், இந்த இடத்தில், இந்த மரத்தில் ஒரு காதல் உணர்வு நிரந்தரமாய் இருக்கும்.

உலகத்தின் எல்லா இடமும் மனிதர்களைப் புதைத்த இடம்தான் என்று சொல்கிறார்கள். அதே மாதிரி உலகத்தின் எல்லா இடமும் காதல் ஏற்பட்ட இடமாகவும் இருக்க வேண்டுமல்லவா. இந்த குப்புசாமி ஐயர் சத்திரம் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு தென்னந் தோப்பாக இருந்ததாம். தோப்பழித்துத் தோற்றுவித்த சத்திரம் என்று பத்திரமிருக்கிறதாம்.

அந்த தென்னந்தோப்பிலும் காதல் நடந்திருக்கக் கூடும். யாரேனும் ஓர் ஆணும், பெண்ணும் கட்டிப் பிடித்து முத்தம் கொடுத்திருக்கக்கூடும். புல்வெளியில் படுத்துக் கலவியில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடும்.

உலகத்தில் எல்லா இடமும் மரணம் நிகழ்ந்த இடம். கடவுளே, உலகம் எவ்வளவு பெரிசு. யுகம் யுகமாய் எவ்வளவு வயசு. இடைவிடாத காதல். இடைவிடாத

மரணம். எவ்வளவு பெரிய ஆச்சரியம். இந்த வரிசையில் நானும் சங்கீதாவும். அவள் இப்பொழுது இல்லை. அவள் விட்டுச்சென்ற தடங்கள் இருக்கின்றன. முருங்கை மரத்தில் கம்பளிப்பூச்சி அடையாய் மொய்த்துக் கொள்ள சங்கீதா மரக்கட்டையில் துணி சுற்றி, சுட்ட நல்லெண்ணெயில் நனைத்து திகுதிகு என்று தீப்பந்தம் எரிய அத்தனை கம்பளிப் பூச்சிகளையும் சற்றும் இரக்கமின்றித் தீய்த்து எறிந்தாள். அந்தக் காரியத்தைச் சந்தோஷமாகவே செய்தாள். புழுக்கள் பொசுங்கி, பச்சை மரமும் தீய்ந்தது. புழு சாம்பலாய்ப் போக, மரம் தீய்ந்த இடம் மட்டும் இன்னுமிருக்கிறது. அந்தக் கறுப்பு தீச்சலைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் சங்கீதா ஞாபகம் வருகிறது. சங்கீதா பெரியவளாகியிருப்பாள். இப்போது அழகாயி ருப்பாள். புடவைக்கு மாறியிருப்பாள். ஆனால், அதெல்லாம் முக்கியமில்லை. மலராது, மலரத் தயாராய் நிற்கும் சங்கீதாதான், மனசுக்குள் நிரந்தரமாய் இருக்கிறது. சங்கீதா தனக்கு வேண்டும் என்கிற விருப்பம் குருமூர்த்திக்கு இல்லை. சங்கீதா என்றதும் ஒரு சந்தோஷம் மனசுள் எழுகிறது. அவள், எச்சில் நாக்கு மனதுக்குள் திமிறிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒட்டு மொத்தமாய் அவள் நினைப்பு உள்ளே ஒரு கவிதையைக் கொடுக்கிறது.

முசுக்கொட்டை மப்ளர் போல
முருங்கையைச் சுற்றிப் படர
தீப்பந்தம் கையில் ஏந்தி
நீ எரித்த சுவடு மிச்சம்.

முதலிரண்டு வரிகள் வந்தவுடன் உள்ளுக்குள் சந்தோஷம் பொங்கியது. வேறு என்னென்ன சுவடுகள் என்று மனசு லிஸ்ட் போட்டது.

வேம்பிலே உன் பெயர் செதுக்கி
வேறொருவர் அறியா வண்ணம்
அரையடி தள்ளிக் கிழித்த
என்-இன்ஷியல் இன்னும் இருக்கும்.
குடியினில் மூழ்கிச் செத்த
புருஷனை மறக்க மாமி
மெட்டியைக் குளத்தில் வீச
நீ மூழ்கி எடுத்துப் பரிசாய்,
என் விரலில் போட்டது இருக்கும்.
குருவியின் கூடு கலைத்து

குப்பையை அள்ளிப்போட்டு
நீ அடைத்த பாவாடை விட்டம்
ஹாலுக்கு நடுவே உன்னால்
ஆணியால் கிழிக்கப்பட்ட
ஆடுபுலி ஆட்டக் கட்டம்
ஆர்ட்பை என்கிற ஒப்பம்
உன் பெயர் மறக்கக்கூடும்
பின்னொரு நாள் நரைக்கும் பொழுதில்
காலத்தால் மிதிக்கப்பட்டு
உன் முகம் மாறக்கூடும்.
தெருவினில் எதிரெதிராக
நாம் சந்திக்க நேரும்போது
யாரது என்ற கேள்வி
அந்நாளில் வரவும் கூடும்.
எரித்ததும் எந்தன் நெஞ்சில்
கிழித்ததும் கிழிந்த துணியில்
அடைத்ததும் மறக்கப் போகுமோ.
காதலர் இறந்தாலென்ன
காதற் சுவடுகளே உலகமெங்கும்.

கவிதையை முடித்துவிட்டு குருமூர்த்தி சந்தோஷத்தில் துள்ளிக் குதித்தான். துளசிப் புதருக்கு எதிர் நின்று அவற்றை வாசகர் வட்டமாய் நினைத்து, கவிதையை வாசித்துக் காட்டினான். கவிதையை முடித்ததும், யாரும் கை தட்டாமலேயே நீண்ட கரவொலி அவன் காதுக்குள் தொடர்ந்து கேட்டது. அந்தக் கவிதைப் பேப்பரை கொல்லைப்புறப் பிள்ளை யார் சந்நதியில் வைத்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்தான்.

"ஐயா, எனக்கு கவிதை வரம்கொடுத்த உமக்கும், அந்த சங்கீதாவுக்கும், மரங்களடர்ந்த இந்தக் கொல்லைப் புறத்திற்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி. தொடர்ந்து நான் கவிதை எழுதி ஜெயிக்க அருள் புரிய வேண்டும், தயாதரா." என்று வேண்டினான்.

ஜெயிப்பது என்றால் என்னவென்று குருமூர்த்திக்கு அப்போது தெரியவில்லை. பிற்பாடு தெரிய வந்தது. ஜெயித்தலின் முதல்படி தோல்வியென்பது மெல்ல மெல்லப் புரிந்தது.

குருமூர்த்தி தொடர்ந்து கவிதைகள் எழுதினான். அவன், கவிதைகளுக்கு துளசிப் புதரும், தும்பைச் செடியும், முல்லைக் கொடியும் தவிர, ஒரு மனிதரும் தேவைப்பட்டது. யாருடனாவது தன் கவிதையைப்

பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டது. அந்த ஆசைக்கு வடிகாலாய் அமைந்தவன் சாமிநாதன். கல்லூரியில் அவனோடு படித்தவன். குருமூர்த்தியை விடப் பணக்காரன்.

பணம் பற்றிய பிரேமை ஒரு மனிதனுக்குப் பதினைந்து வயதில் தான் வர வாய்ப்பிருக்கிறது. சிலருக்குத் தாமதமாகவும் வரக்கூடும். ஆனால், குருமூர்த்திக்குக் கடைசி வருட பட்டப்படிப்பின் போதுதான் வந்தது. அப்பா மணக்குள விநாயகர் குருக்கள்.

புதுச்சேரியில் மையமாயிருந்த அந்தக் கோயிலுக்குக் கூட்டம் உண்டு. தட்டில் விழும் தட்சணைகளை ஆறுபேர் பங்கு போட்டுக் கொள்ள, ஒரு நாளைக்கு முப்பதிலிருந்து அறுபது வரை கிடைக்கும். ஆனால், ஒரு ஹாலும், ஒரு சமையலறையும் கொண்ட குருமூர்த்தியின் போர்ஷனுக்கு, ஆரம்பத்தில் மூன்று ரூபாய் வாடகையும், இப்போது ஏழு ரூபாய் வாடகையும் இருக்கிறபோது, ஒரு நாளைக்கு முப்பது ரூபாய் வருமானத்தில் குடித்தனம் செய்வது ஒன்றும் கடினமாக இல்லை.

குருமூர்த்தியின் அண்ணா மில்லில் வேலை செய்யப் போகின்றபோது சாப்பாட்டுக்கு கஷ்டமேயில்லை. நல்ல சவுக்காரம், தலைக்குத் தேங்காய் எண்ணெய், காலுக்கு ஹவாய் செருப்பு, கவிதை எழுதவும், பரீட்சை எழுதவும் இரண்டு பேனாக்கள். பிறந்த நாள் பரிசாக அண்ணா கொடுத்த பாரதியார் புத்தகம் என்று வாழ்க்கை சகல வசதிகளோடும் போயிற்று.

ஆனால் இவையெல்லாம் வசதிகளேயில்லை. அடிப்படைத் தேவைகள் என்பது சாமிநாதன் வீட்டைப் பார்த்தபோது புரிந்தது. சாமிநாதன் வீட்டில் குளம் இல்லை. ஆனால், ஹால், குளம் மாதிரி இருந்தது. தரையைப் பார்க்க முகம் தெரிந்தது. பெரிய பெரிய ப்ளாஸ்டிக் தாமரை, ஃப்ளவர்வாஸில் பூத்திருந்தது. சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது ஏதோ ஒரு பூனை மடியில், உட்கார்ந்திருப்பது போல் ஒரு கூச்சம் ஏற்பட்டது. குருமூர்த்திக்கு அந்த வீட்டின் செழிப்பு வியப்பைக் கொடுத்தாலும், அந்தச் செழிப்பு தனக்கும் வேண்டும் என்கிற ஆசை ஏனோ வரவில்லை.

தன் வீட்டைச் சுற்றியுள்ள சுகம். அந்த பரந்த கொல்லைப்புறம். அது கொடுக்கும் குளுமை இந்த நாலு சுவர்களுக்குள் வரவே வராது என்று தோன்றியது. சாமிநாதன் வீட்டில் குலோப் ஜாமூன் கொடுத்தார்கள். ஒன்று சாப்பிட்டு முடிந்ததும் இன்னொன்று போட்டார்கள். அதையும் சாப்பிட மறுபடி வேண்டுமா என்று கேட்டார்கள். 'அந்த புள்ள பன்னி மாதிரி திங்கறான்' என்று பிற்பாடு சொல்லிவிடுவார்களோ என்று குருமூர்த்தி பயந்தான். தயவு செய்து வேண்டாம் என்று வேகமாக மறுத்தான்.

"ஏன்.. குலோப் ஜாமூன் பிடிக்காதா." சாமிநாதன் அம்மா கேட்டாள்.

"ரொம்பப் பிடிக்கும். ஆனா, ரெண்டுக்கு மேல் சாப்பிட முடியலையே."

"ஒரு பாட்டில்ல போட்டுத் தரேன். வீட்டுக்கு எடுத்துட்டுப் போறியா." குருமூர்த்தி பேசாதிருந்தான். அதை, அந்த அம்மா, 'சரி' என்பதாய் எடுத்துக் கொண்டாள். ஒரு ஹார்லிக்ஸ் பாட்டிலில் இருபது அடைத்துக் கொடுத்தாள். எதற்குத் தன்மீது இவ்வளவு அன்பு என்று குருமூர்த்தி நினைக்க, "யாரோ கொண்டு வந்து கொடுத்தது எங்க வீட்ல யாரும் சாப்பிடவே யில்லை. நானும் ரெண்டு மாசமா சாப்பிடுங்கடா, சாப்பிடுங்கடான்னு கெஞ்சறேன். ஒருத்தன்கூட காதுல போட்டுக்கவேயில்லை. குலோப் ஜாமூன் கெட்டே போகாது. ஜீரால இருக்கற பொருள் இல்லையா. நன்னா ஊறி எப்படியிருக்கு பார்."

அந்த குலோப் ஜாமூன் பாட்டில், வீட்டில் வந்ததும் மூன்றே நிமிடத்தில் தீர்ந்து போய்விட்டது. அண்ணா, அப்பா, தம்பி என்று எடுத்துக் கொள்ள அம்மாவுக்கு ஒரே ஒரு உருண்டைதான் கிடைத்தது.

"எப்பவும் அவன் வீட்ல ஏதாவது ஸ்வீட் இருக்கும்." என்று குருமூர்த்தி பெருமையுடன் சொல்ல, 'ரொம்ப பணக்காராளா?' என்று அம்மா கேட்க, சாமிநாதனுடைய பணம் முதன்முதலில் குருமூர்த்தியைத் தாக்கிய விஷயம் அதுதான்.

கிரிக்கெட் மாட்ச் பற்றிய வீடியோ படமொன்று பார்க்கப் போய் அங்கு குலோப் ஜாமூன் தின்ற பிறகு, அந்த வீட்டிலுள்ளோர் அன்பை குருமூர்த்தியால் மறுக்க முடியவில்லை. அது அன்பா, அன்பில்லையா என்கிற சந்தேகமெல்லாம் அவனுக்குள் எழவே

யில்லை. என் வீட்டில் அப்படி உபசரிக்க முடியாது. சாமி நாதன் வீட்டில் உபசரித்தார்கள். அப்படி உபசரித்த தற்கு நன்றியாய்த்தான் சாமிநாதனோடு குருமூர்த்தி பழக ஆரம்பித்தான். மற்றவன் செய்கிற சின்ன உதவி கூட குருமூர்த்திக்குப் பெரிதாய்ப்படுவது கூட இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

கல்லூரி காம்பௌண்டில் எப்போது சந்தித்தாலும் 'சாமிநாதா' என்று ஒரு கூவலுடன் குருமூர்த்தி அவன் அருகே சென்று நிற்பது வழக்கம். சாமிநாதன் எது பேசினாலும் 'ஹா' வென்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். சாமிநாதன் மிகவும் நல்லவனென்று ஓர் எண்ணம், எதன் பொருட்டோ குருமூர்த்திக்கு வந்து விட்டது. சாமிநாதனுடைய அண்மை. அவன் பேச்சு எல்லாம் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தன. அந்த சந்தோஷத்திற்கு குருமூர்த்தியின் வறுமையும், வளர்ப்பும் காரணம்.

சாமிநாதனுக்கு எப்பொழுதும் ஓர் அடைப்பக்காரன் தேவையாய் இருந்தது. அவனுக்கு வேலை செய்ய, ஓர் உதவியாள் அவசியமாக இருந்தது. அந்தக்காலத்தில் ராஜாவின் வெற்றிலைப் பெட்டியை அக்குளில் இடுக்கிக் கொண்டு அவ்வப்போது வெற்றிலை மடித்துத் தந்து, ராஜா சொன்னதற்கெல்லாம் ஆமாம் போடுகிற அடைப்பக்காரனைப்போல ஓர் ஆள் தேவையாக இருந்தது. அடைப்பக்காரன் விசுவாசமாக இல்லாது போனால் ராஜாவின் வீடும் ஆட்டம் கண்டு விடும். குருமூர்த்தியினுடைய விசுவாசம் சாமி நாதனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

"குருமூர்த்தி பான்பராக் வாங்கி வாடா." என்று பத்து ரூபாய் நீட்டி, இரண்டு பொட்டலம் பான்பராக் வந்ததும் சில்லறையை வேண்டாமென்று சொல்லி விடுவான். அந்த சில்லறையை அம்மா, குருமூர்த்தியின் பேண்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து எடுத்து, வேறெதாவது வீட்டுச் செலவுகளுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வாள்.

"வெறும் பொங்கலாயிருக்கே, மிளகு வாங்கிப் போடலாமோன்னு உன் பாக்கெட்லேர்ந்து ரெண்டு ரூபா எடுத்தேன். ரெண்டு ரூபாய்க்கு இருபது மிளகுதான் எண்ணித் தரான்." அம்மாவும் ஏது இரண்டு ரூபாய் என்று கேட்டதில்லை. நட்பு என்பது உபயோகத்தோடு சம்பந்தமாகிவிட்டால், உபயோகம் தீர்ந்ததும் முறிந்துவிடும். குருமூர்த்தி, சாமிநாதன்

நட்பு முறியாததற்குக் காரணம் பரஸ்பரம் அவர்கள் உபயோகமாக இருந்தார்கள் என்பது மட்டுமே.

இந்த விசித்திர நட்பு நெருக்கமாக, ஒரு விஷயம் நடந்தது. பி.எஸ்.ஸி. ஜுவாலஜி படிக்கும் செந்தமிழரசி, பாரதியார் பற்றிய கவிதை ஒன்றை சென்னைக் கல்லூரியில் போட்டிக்கனுப்பி, அதில் முதல் பரிசு வாங்கினாள். அதற்கு முதற்பரிசாக ரூபாய் நூற்றைம்பதும், ஒரு பாராட்டுப் பத்திரமும் பலத்த கை தட்டல்களுடனே மேடையில் கொடுக்கப்பட்டன.

கல்லூரி முதல்வர் செந்தமிழரசியைப் பாராட்டிப் பரிசைக் கொடுப்பதோடு நிற்காமல், "ஒரு பொட்டப் புள்ள மெட்ராஸுக்குப் போயி கவிதை எழுதி, பரிசு வாங்கிட்டு வந்துடுச்சு. மத்தபசங்கள்லாம் என்னடா பண்றீங்க. தியேட்டர்ல போயி கெட்ட படம் பார்க்கறதோடு சரி. இங்க எதுனா செய்யுங்கடா." என்று உசுப்பேற்றிவிட்டார். அத்தோடு நிற்காமல் செந்தமிழரசியை அருகே அழைத்து, முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தார். முதல்வர் கை செந்தமிழரசியின் முதுகில் பட்டவுடன், "கிழவா தொடாதே." என்று சாமிநாதன் கத்தினான்.

"யார் கத்தியது." என்று முதல்வர் சீறியும் சாமிநாதனை யாரும் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை.

"அந்த இடப் பக்கத்திலேர்ந்துதான் குரல் வந்தது. அந்த இடப் பக்கத்தில் இருக்கிற எழுப்பத்தைஞ்சு பேரைத் தவிர மத்தவங்கள்லாம் க்ளாஸுக்குப் போகலாம்." என்று முதல்வர் உத்தரவிட, சாமிநாதனுக்காக அந்த எழுபத்தைந்து பேரும் தண்டனை பெற்றுக் கவலைப்படாமல் நின்றார்கள். முதல்வர் நகர்ந்து போனதும் அந்த ஹாலிலேயே உட்கார்ந்தார்கள்.

"ஏண்டா, இந்த செந்தமிழரசிக்கு எவன் பரிசு கொடுத்தான். அப்படியே பரிசு வாங்கினாலும் அது வூட்டோடயே வச்சுக்க வேண்டியதுதானே. எதுக்கு காலேஜுக்கு வந்து அலட்டுது. லஞ்ச் அவர்ல அது பாராட்டுப் பத்திரத்தைப் பார்த்துட்டுத் தரேன்னு வாங்கி, கிழிச்சுப்போட்டுடலாமா." சாமிநாதன் ஆத்திரத்தோடு கேட்டான்.

"வேணாம். அதுமட்டும் வேணாம்." குருமூர்த்தி அவசரமாய் மறுக்க, பல நண்பர்கள் குருமூர்த்தியை ஆமோதித்தார்கள்.

"அந்த பிரின்ஸு மாங்கொட்டைத் தலையன் என்னைக்கு வெள்ளைச் சட்டை போட்டுட்டு

வரான்னு பார்த்து, அன்னைக்கு முதுகுக்கு இங்க் ஊத்திடுவோம்." வேறொருவன் வேறொரு வழிகாட்டி அதுவும் மறுக்கப்பட்டது.

"எதுனா பழிவாங்கியே ஆகணும்." சாமிநாதன் தரையிலடித்துச் சீற்றம் காட்ட, நண்பர்கள் யோசித்தார்கள்.

"அந்த பிரின்ஸ், மாங்கொட்டைத் தலையன் கவிதை எழுத முடியாதான்னு கேட்டான். பொட்டப்புள்ளை எழுதிடுச்சே, நீங்கள்ளாம் வெட்கப்பட வேண்டாமான்னு கேட்டான். அவன் கேட்டதுக்குப் பதில் தரணுமே தவிர, இங்க் ஊத்தறதுல என்ன புண்ணியம்."

"என்னடா செய்யணுங்கற."

"கவிதை எழுதணும். நம்ம ஆள்ல எவனாவது ஒருத்தன் கவிதை எழுதி, நாளை காலைல மேடை ஏறிப்படிக்கணும். கவிதை நல்லாருந்தாலும், நல்லா இல்லாவிட்டாலும் நாமெல்லாம் ஒண்ணா கைதட்டணும். அந்த மாங்கொட்டத்தலையனும் கைதட்டுவான் பாரு. அப்ப அவன் எதிரே திரும்பி, வாசிச்ச கவிதையை சுக்குநூறா கிழிச்சுப் போடணும்."

"சபாஷ், எங்களுக்கு கவிதை எழுதத் தெரியும். ஆனா, நாங்க அதையெல்லாம் செய்யறதில்லை. அது பொட்டைப்புள்ளைங்க சமாச்சாரம். எங்க வேலை, கெட்ட படம் பாக்கறதுதான்னு சொல்லாது சொல்லிடணும்."

"நல்லாருக்கு இந்த ஐடியா. யார் கவிதை எழுதறது."

"குருமூர்த்திதான்."

"நான் எழுதின கவிதையை நானே எப்படி கிழிப்பேன்." குருமூர்த்தி கவலையுடன் கேட்டான்.

"ஒரு காபி எடுத்து வச்சுக்க பிரதர். நாம கிழிக்கறது ஒரு ப்ரொடஸ்ட் மாதிரிதான். எங்களுக்கும் கவிதை எழுதத் தெரியும்னு காட்டத்தான். உனக்கு கிழிக்க மனசு வரலேன்னா, சாமிநாதன்கிட்ட கொடு. அவன் கிழிச்சுப் போடுவான்."

"சரியா வரலியே, குருமூர்த்தி கவிதை படிச்சு, அதை சாமிநாதன் கிழிச்சுப்போட்டா மேட்டர் தப்பாயிடும். யார் படிக்கறானோ அவன்தான் கவிதையை கிழிச்சுப் போடணும். குருமூர்த்தி நீ கவிதையைக் கிழிச்சுப் போடுறா, நாங்க பார்த்துக்கறோம்."

"மாங்கொட்டைத்தலையன். எனக்கு மெமோ கொடுத்து சஸ்பெண்ட் பண்ணிட்டா."

"அந்தாளு செய்தாலும் செய்யலாம். பாக்கறதுக்கு

பையன் இளக்காரமா இருந்தா, கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு மிரட்டுவான். 'அப்பாவைக் கூட்டிட்டு வா, அம்மாவைக் கூட்டிட்டு வா'ன்னு மிரட்டுவான். ஆனா கவிதையைக் கிழிக்கல.. ப்ரொடஸ்ட் பண்ணினா மாதிரி ஆகாது. நமக்கு கவிதை முக்கியமில்லை. ப்ரொடஸ்ட்தான் முக்கியம். சாமிநாதா, நீயே படிச்சு நீயே கிழிச்சுடேன்."

"கவிதை யார் எழுதறது."

"குருமூர்த்திதான்."

"குருமூர்த்தி எழுதின கவிதையை நான் படிச்சு, நான் எப்படிக் கிழிப்பேன்."

"அது நீ எழுதின கவிதைதான். என்ன குருமூர்த்தி, நம்ம மானத்தைக் காக்க குருமூர்த்தி செமத்தியா பாரதியார் மேல கவிதை எழுதி சாமிநாதன்கிட்ட கொடுத்துடணும். சாமிநாதன் அதைப் படிக்கிறபோது நாம வரிக்கு வரி கை தட்டணும். நாம கைத்தட்டறத பார்த்துட்டு செந்தமிழரசி உள்பட எல்லா பொண்ணுங் களும் கைத்தட்டணும். பொண்ணுங்க கைத்தட்டினா மாங்கொட்டைத் தலையனும் கைத்தட்டுவான். கவிதை படிச்சு முடிஞ்சதும் சாமிநாதன் முதுகில தட்ட வருவான். தொடாதேன்னு எல்லாரும் கத்தணும். இந்த தடவை எல்லாரும் கத்தணும். நாம கத்தி முடிஞ்சதும், சாமிநாதன், தான் படிச்ச கவிதையை தூள் தூளாகக் கிழித்து, மேடையிலேயே பறக்க விட்டுட்டு வரணும். அந்த செய்கையை ஆதரிக்கறபடியாவும், கெட்ட படத்துக்குப் போவோம்னு சொல்ற மாதிரியும், டபுள் டெக்கர், டபுள் டெக்கர்ன்னு கத்தி எல்லாரும் கைதட்டணும்."

"டபுள் டெக்கர்ன்னா என்ன." குருமூர்த்தி அப்பாவி யாய்க் கேட்டான்.

"வால் போஸ்டரே பார்க்கறதில்லையா நீ. நம்மூர்ல பத்து நாளா ஒரு படம் ஓடுது. நடுல கபக்குன்னு படத்தை நிறுத்திட்டு வேற படத்தை ஓட்றான். டபுள் டெக்கரே ஒரு மாதிரி படம். அதுல, நடுல போடற படம் இருக்கே செம ஆக்ஷன். ஒவ்வொரு நாளைக்கும், ஒவ்வொரு பிட் புதுசா போடறானா, தினம் கூட்டம்."

குருமூர்த்திக்கு கவிதை மறந்து போய், பாரதி மறந்து போய் டபுள் டெக்கர் ஒட்டிக்கொண்டது. அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று மனது யோசனை செய்தது.

"குருமூர்த்தி நீ சாயக்காலத்துக்குள்ள பாரதியாரை பத்தி ஒரு கவிதை எழுது."

நண்பர்கள், எவர் உத்தரவுமின்றிக் கலைந்து போனார்கள். குருமூர்த்தி வகுப்புக்குப் போகாமல் பஸ் பிடித்து வீட்டுக்குப் போனான். என்னடா சீக்கிரம் வந்துட்டேன்னு அம்மா கேட்டதற்குத் தலைவலி என்று பதில் சொன்னான்.

ஒரு எண்பது பக்க நீள நோட்டை அக்குளில் இடுக்கிக்கொண்டு, பேனாவைச் செருகியபடி கொல்லைப்புறம் நடந்தான். மாமரத்தின் வேர்க்குழியில் அமர்ந்து, முதுகை மரத்தில் சாய்த்துக் கொண்டான்.

இந்த வெய்யிலிலும் இந்தத் தோப்பு குளுமையாக இருக்கிறது என்ற வாசகம் மனதில் ஓடிற்று. தோப்பு என்கிற வார்த்தை குயில் தோப்பு என்ற வார்த்தையை நினைவு படுத்தியது. குயில் தோப்பு பாரதியாரோடு சம்பந்தப்பட்ட இடம் என்று தோன்றியது. புதுச்சேரியிலுள்ள குயில் தோப்பின் மரங்களை வெட்டி, எல்லைக் கல் நட்டு, ப்ளாட் போட்டு விற்கிறார்கள் என்கிற செய்தியைப் படித்ததும் ஞாபகம் வந்தது. அந்தக் குயில் தோப்பை விற்கக் கூடாதென்று யாரோ ஒரு கம்யூனிஸ்ட் தோழர், கூட்டத்தில் பேசியது நினைவுக்கு வந்தது.

புதுச்சேரியிலேயே பிறந்து வளர்ந்தாலும், பாரதியாரின் குயில் தோப்பைப் பார்த்ததில்லை. அது சித்தானந்த சுவாமி கோயிலுக்கு அருகே இருக்கிறதாய்க் கேள்விப்பட்டிருந்தான். குயில் தோப்பை நேரில் பார்த்தால்தான் கவிதை வரும் என்று எண்ணினான். விசுக் விசுக்கென்று சித்தானந்த சுவாமி கோயிலை நோக்கி நடந்தான்.

உச்சிவெய்யில் தலைதாக்கி உடம்பெல்லாம் சூடு பரப்பியது. முதுகு முழுவதும் வியர்வை ஆறாய் ஓடியது. கடற்காற்றில் நிரந்தரமாய் ஒரு பிசுபிசுப்பு இருந்தது. தொலைவில் சித்தானந்த சுவாமி கோயில் தெரிந்தது. ஓர் இடுகாட்டைத் தாண்டிப்போக வேண்டியிருந்தது. இடப்பக்கம் கிறிஸ்தவப் பள்ளிக்கூடம். பள்ளிக் கூடத்தின் மஞ்சள் நிற காம்பௌண்ட் சுவர் தாண்டி கோயில் வாசலிலுள்ள பெட்டிக் கடைக்குப் போய், குயில் தோப்பு எங்கே என்று கேட்டபொழுது, இடப் பக்கம் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

அது தோப்பு இல்லை. தோப்பாக இருந்த இடம். இப்பொழுது விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய செழுமையற்ற மாமரங்களே சில இருந்தன. மாமரம் தாண்டியுள்ள செம்மண் பூமியில், சுனை போன்ற ஒரு வறண்ட

பள்ளம் இருந்தது. சுனைக்கும், தோப்புக்கும் இடையே யுள்ள இடத்தைக் கல் நட்டு, வீடு கட்டுவதற்கான இடங்களாய்ப் பிரித்துவிட்டார்கள் என்பது சுலபமாய்ப் புரிந்து போயிற்று. அப்படிக் கட்டுவதற்காக மரங்களை வெட்டியிருக்க வேண்டுமென்பதும் புரிந்தது. காடழித்து நாடாக்குவது ஒரு காலத்தில் தர்மச் செய்கை. இப்போது காடு வளர்ப்பது முக்கியமான விஷயம்.

ஜனங்களுக்கு கவிதையெல்லாம் முக்கியமே யில்லை. மொழி, மதம், கடவுள் என்று அவன் கண்டு பிடித்த நல்ல விஷயங்களைப் பற்றிக் கருத்தேயில்லை. எல்லாவற்றையும் எப்படிக் காசாக்குவது என்பதுதான் முக்கியமென்று மனிதன் கருதுகிறான். மொழியால் என்ன லாபம் என்று பார்க்கிறான். கடவுளால் காசு உண்டாக்க யோசிக்கிறான். மதத்தை எங்கு, எப்படி விற்பது என்று திட்டமிடுகிறான்.

மனிதன் உடம்பால் வாழ்கிறவன். சுகம் என்பதை உடம்பு ரூபமென்று கருதுகிறவன். வயிறு பசித்திருப் பதும், உடல் பசிக்கு அலைவதும் அப்படி அலைகிற உடம்புக்கு உடுத்துக் கொண்டு பார்ப்பதும், உடம்புக்குச் சௌகர்யம் தரும் கார், பங்களா வகை களை அதிகரித்துக் கொள்வதுமே வாழ்க்கை என்று கருதுகிறான். அப்படி உபயோகப் படுத்துகிறவனே புத்திசாலி என்று பெயரெடுக்கிறான். அப்படி சம்பாதிக்காதவன் முட்டாள் என்று கருதப்படுகிறான். அப்படி நினைக்கிற நிறைய பேருக்கு சரித்திரம் தெரியவேயில்லை. இந்த உடம்பை ஒரு நொடியில் மரணம் கொண்டுபோய்விடும் என்று புரியவேயில்லை. தடுக்கி மல்லாந்து விழ, தலையில் கல்பட்டாலும் இறப்பு நேரிடும் என்கிற மெய்மை புரியவில்லை. தான் மட்டும் நெடுங்காலம் வாழ்வோம் என்கிற நம்பிக்கைதான் இவனுக்குச் சுகத்தைத் தேட வைக்கிறது.

சோறு தேடுவதே நிறைய பேருக்கு வாழ்க்கையாகி விட்டது. "தேடிச் சோறு நிதம் தின்று" என்கிற பாரதியை யாருக்கும் புரியவேயில்லை. 'நிதம் தின்று' என்கிற பாரதியின் அலுப்பும் புரியவேயில்லை. தினசரி தினசரி சோறு கொட்டிக் கொண்டே ஆகவேண்டும். ஒருநாள் சோறு இல்லையென்றாலும் மனுஷனுடைய சுகம் செத்துப் போய்விடும். சோறுதான் வாழ்க்கை. வாழ்க்கை முழுவதும் சோறு மனிதனுடைய புத்தியை, ஞானத்தை, இயற்கை வயிற்றில் கட்டிப் போட்டிருக்கிறது.

எல்லாக் கண்டுபிடிப்புகளும் சோறு தேடுதல்களுக் கான உத்திகள். ஆனால், எத்தனை தின்றாலும் செத்துப்போவது என்பது உறுதியாகி விட்டது. சாவை மறக்கத்தான் பல சுகங்கள் வேண்டியிருக்கிறது. அந்த மரணத்தின் வேதனையைத்தான் பாரதி குயில் பாட்டில் பாடியிருக்கிறான். போன பிறவி, இந்தப் பிறவி, வரும் பிறவி என்று பாடியிருக்கிறான். பிறவி பிறவியாய் சோறு தேடுதலே தொடர்கிறது. உண்ணுதலற்றுப் பிறவி என்பது இல்லை. சோகமும், துக்கமும் ஜென்ம ஜென்மமாய்த் தொடர்கின்றன. இதை எப்படித் தடுப்பது என்கிற எண்ணம்கூட எவருக்குமில்லை.

பாரதியின் கவலை குயில் பாட்டாய் இருந்திருக்கிறது. அந்தக் கவலையை இந்தத் தோப்பு கொடுத்திருக்கிறது. தன் கவலையைக் கவிதையாக்கின பாரதியைக் கண்ணாடிச் சட்டம் போட்டு ஓரமாய் வைத்துவிட்டார்கள்.

யோசிக்கிறவனைப் பற்றி அதிகம் யோசிக்காதே என்று புறக்கணித்துவிட்டார்கள். ஒரு சரித்திரத்தை மறக்கவே மக்கள் வேறொருவர் சரித்திரத்தைப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள்.

மொஸார்ட் என்கிற கலைஞன் முப்பத்தி இரண்டு வயதிற்குள், ஐரோப்பாவின் புதிய இசை அலை வீச்சை உருவாக்கினான். அவன் உபயோகித்த ஒவ்வொரு பொருளும் இன்றும் கண் காட்சியில் வைக்கப் பட்டிருக் கின்றன. அவன் வீடு அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமாகி விட்டது. அவன் நடந்து திரிந்த தோட்டத்தில் புதிய ரோஜாச் செடிகள் நடப்படுகின்றன. மொஸார்ட்டின் இசையைக் காலம் மாறினாலும், மரபு மாறாமல் காத்து வருகிறார்கள். மேதைகளை வணங்குகிற குணம் மேல் நாட்டிலிருக்கிறது. அந்த் அங்கீகரிப்பு, ஒரு வளர்ச்சி யான விஷயம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக் கிறது. நமது நாட்டில் மேதைகளைக் கேலி செய்வதே வழக்கம். அவர்களுக்கு என்ன கெட்ட பழக்கம் உண்டு என்று முகர்ந்து பார்த்து, அதைப் பெரிதாக்குவதே சந்தோஷம்.

இந்தக் குயில் தோப்பு ஐரோப்பாவிலிருந்தால் ஒருபுல்கூட இடம் பெயர்ந்திருக்காது. ஆனால், தமிழர்கள் சரணையற்றவர்கள். காசு தேடவே கல்வி. காசு தேடவே மதம். மரண பயம் குறித்தே கடவுள்.

மொழி வெறியைத் தூண்டி, அதில் காசு

சம்பாதித்தார்களே தவிர, மொழிக்கு எதையும் செய்துவிடவில்லை. பாரதிக்குப் பொட்டு இடுவதா வேண்டாமா என்பதுதான் பிரச்சினை. மற்றபடி பாரதியின் எழுத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ள இங்கு எவருமில்லை. இதோ, குயில் தோப்பைக் காலம் தின்று கொண்டிருக்கிறது.

இங்கே வீடுகள் வரும். இன்றைக்கு அரசியலில் யார் பெரியவரோ அவர் பெயர் வரும். இருக்கிற சில மரங்களும் வெட்டப்படும். தோப்பு இருந்த இடம் மொத்தமும் தார்ச்சாலை போகும். கட்டணக் கழிப்பிடம் கட்டப்படும். மிகப்பெரிய பேருந்து நிலையம் வரும். டீசல் புகை நுரையீரலை தாக்கும். லாட்டரிச் சீட்டு விற்க, கத்திக்குத்து நடக்கும். கைது செய்தவனை விடுவிக்கக்கோரி பேரணி நடத்தப்படும். பேரணியில் போலீஸ் தடியடி நடத்தும். கண்ணீர்ப்புகை வீசப்படும். அந்தத் தோப்பிலுள்ள குயில்களெல்லாம் வேறிடம் போகும். குயில்கள் உள்ள தோப்புக்கு எவனாவது ஒரு கவிஞன் போவான். வாழ்வின் அவலத்தைக் கவிதையாக்குவான். "தேடிச் சோறு நிதம் தின்று" என்று வேதனையைக் கொட்டுவான். தன் வேதனைய்யை வார்த்தைகளுக்குள் புதைத்து வைப்பான். அதை வேதாந்தமாய் விரித்துப் பொருளுரைக்க, ஏதேனும் இடமுன்டோ என்று மற்ற புலவர்களைக் கேட்பான்.

சோலைக்குள்ளே அமர்ந்து இன்று பறவைகளைச் சுட, வேடர் வராத விருந்து நாள் என்பான். தத்துவக் கவிதை எழுதுவான். அவன் எழுதியது ஊருக்குப் புரியுமுன் செத்துப் போவான். செத்துப் போன பிறகே தமிழ்ச்சாதி, கவிஞனைக் கொண்டாடும். படம் திறந்து மாலை போடும். தெருவுக்குப் பெயர் சூட்டும். முச்சந்தியில் சிலை வைத்து, வருடம் ஒரு நாள் சிலையின் முகம் மட்டும் கழுவி, மரப்படி அமைத்து மாலை போட்டு விட்டுப்போகும். அதற்குள் அவன் கவிதை எழுதிய சோலையை முற்றிலும் தகர்த்து, புகை கக்கும் தொழிற்சாலை வந்திருக்கும். மறுபடி குயில்கள் வேறு இடம் போகும். கவிஞன் குயில்களிருக்குமிடம் போய் நிற்பான்.

ஜென்ம ஜென்மமாய், பிறவி பிறவியாய் குயில் தோப்பும், கவிஞர்களும், குயில்களும் இடம் மாறிக் கொண்டேயிருப்பார்கள்.

எந்தத் தோப்பில் எந்தக் கவிஞன் இருக்கிறான் என்று தமிழ் ஜாதி இனம் கண்டு கொள்வதே இல்லை. உண்மை பேசுபவன் உயிரோடிருக்கும்போது அவனை ஏற்றுக் கொள்வது தமிழ் ஜாதிக்குக் கடினமான காரியம்.

குருமூர்த்தி குயில் தோப்பு தாண்டி, செம்மண் பாதை வழியே நடந்து, மலஜலம் கழியப்பட்ட ரோடை வலம் வந்து, சுவாமிப்பிள்ளை தோப்புக்குப் போனான்.

சுவாமிப்பிள்ளை தோப்பில் ஓட்டு வீட்டுக்குள்ளே தறிபோட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே சற்று நேரம் நின்று தறி நாடாவின் சத்தம் வாங்கினான்.

'தறிநாடா, பாரதி.. பாரதி.. பாரதி..' என்று மரக்கட்டையில் முட்டிக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது. உள்ளே அந்தத் தறிக்கு இசைவாய் வார்த்தைகள் வந்து விழுந்தன. அந்தக் குயில் தோப்பில் முன்னும் பின்னும் அலையும்போது இது பாரதி நடந்த இடம், பாரதி அமர்ந்த இடம், இந்தச் சுனைப் பக்கம் பாரதி மல்லாந்து கிடந்திருப்பான் என்று ஒவ்வொரு இடத்தையும் தொட்டுக் கும்பிடத் தோன்றியது. 'ஹோ' என்று பாழ் நிலமாய் இருந்த இடத்தில் நிறைய பசு மரங்களும், கொடிகளும், புல் தரையுமாய் மனசு மாற்றியது.

பாரதி இருந்தபோது இந்தத் தோப்பு எப்படி இருந்திருக்கும் என்ற நினைப்பில் ஒரு குளிர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஒரு மாமரத்தின் கீழே சிறிய கரையான் புற்றருகே குருமூர்த்தி அமர்ந்து கொண்டான். நோட்டுப் புத்தகம் பிரித்தான். எழுதத் தொடங்கினான்.

முன்னைப் பழம் ஒருநாள் - எங்கள்
மூத்த பெருங் கவிஞன்
தன்னந்தனியனென-தோப்பில்
தானற்று இருக்கையிலே
கூவி அழைத்த குயில் - என்
கொல்லைப் புறத்திலிருந்து
மீண்டும் அழைத்ததுவாம் - நான்
மோனத்திருக்கையிலே
நேற்று உன் கரத்தில் - அந்த
மீசைக் கவிஞன் படம்
வண்ணத்தில் போட்டிருந்த - ஒரு
புத்தகம் பார்த்துவிட்டேன்
எங்கவன் போனானென்று உனக்
கேதும் தெரியுமோடா.

பார்த்து நாளாயிற்று - கவி
பாரதி காணவில்லை.

ஆசைக்கு மீசை வைத்து - புதுவை
ஆட்களும் சுற்றுகையில்
தமிழ் தேசத்தில் மீசை வைத்த - என்
பாரதி கண்டதுண்டோ.
உயிர் மூச்சு உள்ளடக்கி - தினம்
ஓமென்ற குரல் ஒலியை
அயர்வின்றி சொல்லும் குயில் - இன்னும்
வாழ்வதில் வியப்பில்லையே.
ஆயினும் பாரதியை இந்த
ஆசைக் கருங்குயிலாள்
ஏன் இங்கு தேடுகின்றாள்
என்ற காரணம் புரியவில்லை.
யானை மிதித்ததினால் உடல்
வாதையில் படுத்திருந்து
மருந்துகள் புறக்கணித்து - நம்
பாரதி மறைந்து விட்டான்.
உள்ளது கவிதை மட்டும் - தமிழ்
அரசினர் போட்ட படம்
கடல் ஓரத்தில் பொம்மையொன்று - சிலர்
உள்ளத்தில் நினைவும் உண்டு.

குயில் தோப்பு அழித்துவிட்டார் - சென்னை
வீட்டையும் விற்று விட்டார்.
ஞாபகம் கொள்வதற்கு பாரதி
பாட்டுகள் மட்டும் உண்டு.
அடி பேதைக் கருங்குயிலே - உன்னை
காதற் கருப் பொருளாய்
செய்த பாட்டுக்கு அர்த்தமென்ன - வேத
விஷயமென அவன் சொன்னதின்
சாரமென்ன..

பெட்டைக் கருங்குயில்தான் - ஒரு
கூவல் எடுத்துவிட்டு
சுற்றிப் பறந்ததுவாம் - என்னைப்
பார்த்துச் சிரித்ததுவாம்.
என் பாட்டிக்கு பாட்டியவள் - நம்
பாரதி கண்டவளாம்
எங்கள் கூட்டத்தில் சொன்ன கதை

இங்கு சொல்லவே நேர்ந்ததடா.
பாட்டியும் இறந்தொழிந்தாள் - அவள்
பாட்டியும் மறைந்துவிட்டாள்.
இங்கு கேட்டது பாரதியை - அந்தக்
கூட்டத்தில் வந்த குயில்.
உடம்பென்ற பாரதியை நான்
உன்னிடம் கேட்கவில்லை.
இரும்பென உறுதி கொண்ட
ஒரு கவிஞனைத் தேடுகின்றேன்.
தோப்புகள் நாசமாகும் - கல்
வீடுகள் கரைந்தொழியும்
காலத்தின் கோலத்திலே - மலை
உச்சியும் மணற்பொடியாம்.
அட உணர்வுகள் சாகாதடா.
அது பரம்பரைப் பெருஞ் சொத்து - அந்த
பாரதி கவிஞனைப் போல்
ஏனிங்கு எவருமில்லை.
என்ன நடந்ததிங்கே - தமிழ்
சாதிக்கு நேர்ந்ததென்ன.
ஆயிரம் குயில்களுண்டு
கூவிக் கவி கதையுரைக்க
கேட்கவும் மனிதரில்லை - வந்து
பேசவும் பொழுது இல்லை.
சித்தரின் கோயில் பக்கம் - உள்ள
தோப்புகள் போயிற்றென்றால்
குயில்களும் போய்விடுமோ - இல்லை
கவிதைகள் இறந்திடுமோ.
தோப்புகள் இன்னும் உண்டு - கூவி
இசைக்கவும் ஓர் கூட்டமுண்டு.
கேட்டு ஒளிப்பதற்கு அங்கே
நாலு தலைமுறையாய் - எங்கள்
கூவலை செவி மடுக்க - எந்தக்
குழந்தையும் வந்ததில்லை.
இயற்கையைப் புறக்கணித்து
வெறும் கரும்புகை நகரத்துள்ளே
கூட்டங்கள் நடத்துகின்றீர் - நீத்த
கடனெனப் பேசுகின்றீர்
மூச்சு திணற வைக்கும் - தகரக்
கூரைக்குள் ஆட்டம் கண்டு
பின்னர் தோப்புக்கு தனித்து வந்து

துணி தூக்கி மலங்கழிப்பீர்.
அட ஆயிரங் காலங்களாய் - நாங்கள்
கூவலை விட்டதில்லை - ஏய்
கேடு கெட்ட மனிதா - தமிழ்
பேச்சினில் மாற்றமென்ன.
நெஞ்சுக்குள் மொழி அடக்கி - தமிழ்
சாதிக்கு நீதி சொல்ல - வளர்
கல்வியில் தேர்ந்திருக்கும் - வர
கவிஞரைக் காணவில்லை.
அந்நிய மொழியினிலே வெறும்
ஆர்ப்பாட்டப் பேச்சு வைத்து
தமிழ் கண்ணியம் புறக்கணித்து
நீர் பாடுதல் நியாயமில்லை.
பார்தி நினைவுறுத்த பட்டி
மண்டபம் கூட்ட வேண்டாம்.
ஆளாளுக்கு காசுபோட்டு - கல்
சிலையினில் தேட வேண்டாம்.
இன்னமும் கவிதை செய்வீர் - தமிழ்
தோய்ந்திட பாட்டிசைப்பீர்.
பரம்பரை சொத்து அது
தமிழ் வேதத்தைக் காத்திடுவீர்.
கொஞ்சம் தனித்திருந்து - எங்கள்
கூவலை செவிமடுத்தால்
உள்ளுக்குள் காதல் சிந்தும்
தமிழ்பாட்டினில் ஞானம் கூடும்.
எங்கள் கூவலை மறந்துவிட்டால் - வெறும்
கூச்சலே தமிழில் மிஞ்சும்.
குயில்களைத் தேடி வாரும் - தமிழ்
ராகத்தின் சுருதி அது.
பாரதி போன்றதொரு தமிழ்க்
கவிஞனைத் தேடுகின்றேன் - மொழி
ஆசையில் மனமிருக்க
நல் மீசையில் முறுக்கு வரும்.
மீசை வளர்த்திடுவாய் - தமிழ்
ஓசையில் ஆசை வைப்பாய்
பாரதி உன்னுள் உண்டு - கொஞ்சம்
வேகத்தைக் கூட்டிடுவாய்.

பெட்டைக் கருங்குயிலான - கவி
சொல்லிப் பறந்துவிட்டாள்
இன்னொரு தோப்பு தேடி

அங்கே மோனத் தவமிருக்க
என்னுள்ளே வந்ததிந்த - ஞானப்
பெருங்கவிதை.
பாரதி நம்முள் உண்டு - அதை
மாய்த்திடப் போதல் நன்றோ.
மோனத் தவமிருப்பீர் - மொழி
சாதனை தினமும் செய்வீர்.
ஆயிரம் கவிதை நெய்வீர்
அது பரம்பரை சொத்து அன்றோ.

கவிதையை முடித்தபோது மனசு களைத்து, அந்தத் தோப்பிலேயே சுருண்டு படுத்துக் கொள்ளத் தோன்றியது. குருமூர்த்தி சுருண்டு படுத்துக் கொண்டான். பாரதி பாரதி என்று அழுதான். தமிழில் நிறைய கவிதை செய்ய வேண்டும் என்று அந்த மண்ணில் உறுதி செய்து கொண்டான். சிறிது நெற்றியில் பூசிக் கொண்டான். நீரில்லாச் சுனையை பாரதி என்று நினைத்து கைகூப்பிச் சுற்றி வந்தான். கவிதை நோட்டுடன் வீடு திரும்பினான்.

"கவிதை எழுதிட்டியாடா." மாலையில் சைக்கிள் பட்டாளமாய் நண்பர்கள் கேட்டுக்கொண்டே வீட்டுக்கு வந்தார்கள். சாமிநாதன் அரைநிமிடம் தாமதமாகி வந்தான்.

"உன் கவிதையை என் சொந்தக் கவிதையா படிக்கிறதுல உனக்கொன்றும் ஆட்சேபணையில் லையே." கேட்டான்.

"இல்லை." குருமூர்த்தி அடிக்குரலில் பேசினான்.

"சத்தமா சொல்லு ஆட்சேபணையில்லையே."

"நிச்சயமா ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனா.."

"என்ன ஆனா."

"கவிதை நன்னா வந்திருக்குடா."

"ஸோ வாட்."

"நானா எழுதினேன்னு எனக்கே தோன்றது."

"இப்ப என்னங்கற."

"என் கவிதைய உன் சொந்தக் கவிதையா நீ மேடைல படி. ஆனா, கிழிச்சு போட்றாதே."

"உன் ஒரிஜினல் இருக்குல்ல.."

"என்கிட்ட இருக்கு. இது பாரதி பத்தின கவிதை. கவிதைய கிழிச்சப் போட்டா பாரதியையே கிழிச்சப் போடற மாதிரி எனக்குத் தோன்றது."

"குருமூர்த்தி சென்டிமென்ட்லாய்ட்டான்டா."

"கவிதை எழுதறவங்க அப்படித்தான் இருப்பாங்க. அதைத் தப்பு சொல்ல முடியாது. ஆனா, நம்ம ஐடியா மாங்கொட்டைத் தலையனை வாரிக்கிறது. எங்களால கவிதையும் எழுத முடியும். கெட்ட படம் போகவும் முடியும்னு காட்டறது. பத்து இருபது பொட்டப்பசங்க முன்னாடி, நாம கூட்டத்த கண்டமேனிக்கு வாரிக்கினான்ல.. அதுக்கு பழி வாங்கறது."

"குருமூர்த்தி, உனக்கது மறந்து போச்சா." ஒருவன் பேச, மற்றவன் முத்தாய்ப்பு வைத்தான்.

"டேய்.. வுடுங்கடா. நான் பேசிக்கறேன். குரு மூர்த்தி. இந்த ஒரு தடவை கவிதைய கிழிக்கறதுக்கு அலவ் பண்ணு. அது உன் மனசுக்குக் கஷ்டம்தான். தயவு செய்து குரூப்புக்காக இந்த தியாகத்த நீ செய்யணும். இதுக்குப் பிறகு உன் கவிதை எதையும் நான் கிழிக்க மாட்டேன்."

குருமூர்த்திக்கு அதன் அர்த்தம் புரியவில்லை. சரியென்று தலையசைத்தான்.

சட்டென்று சாமிநாதன் அவனைத் தோளுக்கு மேல் தூக்கிக் கொள்ள "குருமூர்த்தி.. ஹிப்..ப்.. ஹுர்ரே.. குருமூர்த்தி ஹிப்,.ப், ஹுர்ரே" என்று பலமுறை குலுக்கப் பட்டான். குருமூர்த்தியை அவன் நண்பர்கள் அப்படி தலைமேல் தூக்கிக் கொண்டாடுவது அதுவே முதல் முறை. வீட்டுத் தோட்டத்தில் குருமூர்த்தி தன் கவி தையை வாசித்தான். நண்பர்கள் அசந்து போனார்கள்.

"கவிதையை கிழிக்க வேண்டாம்டா.. மடிச்சு மாங்கொட்டைத் தலையன் முன்னாடி ஆட்டிட்டு வந்தா என்ன." யாரோ ஒருவன் நெகிழ்ந்து கூற, எல்லோரும் சாமிநாதனைப் பார்த்தார்கள்.

"நோ.." சாமிநாதன் கிட்டத்தட்ட பிளிறினான். "தயவு செய்து நம்ம ப்ரோகிராம் மாத்தாதீங்க. நம்ம அவமானப்படுத்தின அந்த பிரின்ஸிபால் மாங்கொட்ட தலையனை மறக்காதீங்க. இந்தக் கவிதைய கிழிக்கக் கூடாதுன்னா நான் கவிதை படிக்கிறதுக்கே வரலை. நாம் பட்ட அவமானம் நம்மகிட்டயே இருக்கட்டும். பழிக்குப் பழி வாங்க வேணாம்னு வுட்ருவம்."

பழி வாங்கியே தீரவேண்டுமென்று எல்லா நண்பர்களும் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். கவிதையைக் கிழித்து எறிந்த பிறகு டபுள் டெக்கர் என்று கத்த வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார்கள்.

"மாங்கொட்டைத் தலையன் அப்படீன்னா

என்னான்னு கேப்பான். கூட இருக்கற ஜிங்சாக் புரோபசர் அது ஸிட்டில ஓடற கெட்ட படம்னு அவன் காதுல சொல்வான். அந்த நேரமும் வுடக்கூடாது.. பிரின்ஸி சாயந்தரம் தியேட்டருக்கு வர்றீயான்னு கத்தணும். நாங்க கெட்ட படத்துக்குப் போவோம் டாங்கற மாதிரி அங்க கன்ஃபர்ம் பண்ணனும். நீ சொல்ற கவிதையெல்லாம் எங்களுக்கு கால் தூசுங்கற மாதிரி நடந்துக்கணும்."

சாமிநாதன் தன் முழு திட்டத்தை விளக்கி, கவிதையைப் பிரதி எடுத்துக் கொண்டு போனான். எல்லா நண்பர்களும் முன்னே போய்விட, அவன் மட்டும் குருமூர்த்தியை அணைத்துக்கொண்டு நின்றான். வாசலில் நண்பர்கள் மணியடிக்க, "நீங்க போங்கடா நான் வரேன்." என்று குரல் கொடுத்தான்.

"நீ செய்த இந்த உதவிக்கு நான் என்ன பதில் உதவி செய்வேன். குருமூர்த்தி.. ஆனா, செய்தே ஆகணும். செய்யாட்டி துரோகம். என்னால முடிஞ்சது இதுதான். தயவு செய்து இத மறுக்காத வச்சுக்கணும்." ஓர் ஐம்பது ரூபாய் நோட்டை குருமூர்த்தி பையில் செருகினான்.

"ச்சீச்சீ.. என்னடா இதெல்லாம்.." குருமூர்த்தி நோட்டைத் திருப்பிக் கொடுக்க முயற்சி செய்தான். சாமிநாதன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினான்.

"நான் ஒரு கவிதை பதிலுக்கு எழுதி உங்கிட்ட தர முடியுமா. அப்படி ஒருபுத்தி எனக்கு உண்டா. இந்தக் உன் காசு உனக்கு வேணாம் குருமூர்த்தி. ஆனா, அம்மாவுக்கு வேண்டியிருக்கும். தயவு செய்து வாங்கிக்க.."

குருமூர்த்தியால் மறுக்க முடியவில்லை. அம்மா அன்று காலையில் கூட துவரம் பருப்பு இல்லை என்று குறை பட்டுக் கொண்டாள். நாளைலேர்ந்து பருப்பில் லாத கொட்டு ரசம்தான் என்று அலுத்துக் கொண்டாள். சாமிநாதன் வெளியே போக, அந்தக் காசை குருமூர்த்தி அம்மாவிடம் கொடுத்தான்.

"ஏதுடா.." அம்மா வியப்போடு கேட்டாள்.

"சம்பாதிச்சேன்." என்று சொன்னான்.

எப்படியென்று அம்மாவும் கேட்கவில்லை. குருமூர்த்தியும் சொல்லவில்லை.

சாமிநாதன் கவிஞனில்லை. நல்ல நடிகன். இது நடிகர்களுக்கான காலம். கவிஞர்களுக்கான காலம் ஒன்று இருந்தது. அரசர்கள் கவிஞர்களை

சரியாசனத்தில் வைத்து, மதித்திருந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. அப்போது நடிப்புக் கலைஞர்களைக் கூத்தாடிகள் என்று ஊருக்கு வெளியே குடிசை போட்டு தனித்து வைத்திருந்தார்கள். வறுமையின் காரணமாய் அந்த நடிப்புக் கலைஞர்கள், வேறு நீசத் தொழில்களுக்குப் போனதுண்டு. அப்போதைய மரபு சமூகம் இதனால் கூத்தாடிகளை இன்னும் கேவலப் படுத்தியே வைத்திருந்தது. ஆனால், இது நடிகர்களுக் கான காலம். கூத்தாடிகளை இப்போது யாரும் அப்படிக் கூப்பிடுவதில்லை. அவர்கள் கேவலம் என்கிற எண்ணம் முற்றிலும் மாறிவிட்டது.

சாமிநாதன் எப்போது அந்தக் கவிதையை மனனம் செய்தான். யாருடைய உதவியால் அதை அப்படி படித்தான் என்று புரியவேயில்லை. வசனத்தை நீட்டி முழக்கியும், கவிஞனின் கூற்றை நேரிடையாகவும், இடைவெளி விட்டும், இடைவெளி விடாமலும் ஒரு கவியரங்கக் கவிஞன் போல சாதுரியமாய் படித்தான். அந்தக் கவிதை எழுதிய குருமூர்த்தியால்கூட அப்படி படித்திருக்க முடியாது.

ஹாலில் குழுமியிருந்த மாணவிகள் முதலில் சலசலத்திருந்தாலும் நாலாவது வரியில் சட்டென்று ஒன்றிவிட்டார்கள். குருமூர்த்தி அந்தக் கவிதையை அவர்கள் எப்படி ரசிக்கிறார்கள் என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பார்க்கப் பார்க்க சந்தோஷம் பொங்கியது. பிரின்ஸிபாலுக்கு சாமிநாதன் கவிதை படிக்கிறான் என்றதும் சந்தேகம். அவனைப்பற்றி அவருக்கு ஒரு கணிப்பு இருந்தது.

"இது உங்கவிதையா.. இல்லை வேற யாருடையதா வதா.." என்று மேடையேறியதும் கேட்டார். சாமிநாதன் அந்தக் கேள்வியை மிக அழகாக சமாளித்தான்.

"எங்கப்பா எழுதிக் கொடுத்த கவிதைன்னு நினைக்கறீங்களா.. எங்கப்பா ஃப்ரெஞ்ச் சிட்டிஸன் சார். அவருக்குத் தமிழ் சரியாத்தெரியாது. ஃப்ரெஞ்ச்லதான் வீட்டுக் கணக்கே எழுதுவாரு."

புதுச்சேரியில் ஃப்ரான்ஸ் குடியுரிமை இருந்தவர் களுக்கு இன்னும் மதிப்பு இருந்தது. மரியாதை இருந்தது. பிரின்ஸிபால் சட்டென்று விலகிக் கொண்டார். சாமிநாதன் மைக்கை சுண்டி கவிதையைப் பிரித்தான். மாணவர்களைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தான். மாணவர்கள் ஹோவென்று சிரித்தார்கள். அந்தக்

கவிதை படிக்கும் லட்சியத்தை சாமிநாதன் ஒரு கண் சிமிட்டலில் அவர்களுக்கு ஞாபகமூட்டினான். ஆனால், கவிதை படிக்கும்போது ஒரு தேர்ந்த நடிகன் போல சட்டென்று கூர்மையானான்.

"என்னடா நடந்ததிங்கே - தமிழ்
சாதிக்கு நேர்ந்ததென்ன.."

அவன் ஓர் இடைவெளி கொடுத்து நிறுத்தியபோது, மாணவர் கூட்டம் பெரிதாய் கைதட்டியது. தமிழ்த் துறையைச் சார்ந்த பேராசிரியர்களும் கைதட்டினார்கள்.

"துணி தூக்கி மலங்கழிப்பீர்." என்று சொன்னபோது மாணவிகள் சிலர் முகம் சுளித்தாலும், பலர் வாய்விட்டு அந்த வரிக்குச் சிரித்தார்கள்.

"எங்கள் கூவலை மறந்துவிட்டால்
வெறும் கூச்சலே தமிழில் மிஞ்சும்
குயில்களைத் தேடிவரும் - தமிழ்
ராகத்தின் சுருதி அது."

ஒரு பேராசிரியர் 'ஆஹா' என்று வியக்க, மாங்கொட்டைத் தலையர் அந்தப் பேராசிரியரை வியப்புடன் பார்த்தார்.

"பாரதி நம்முள் உண்டு - அது
மாய்ந்திடப் போதல் நன்றோ."

இங்கும் சாமிநாதன் மிகச் சரியான ஓர் இடைவெளி கொடுத்தான். அந்தக் கேள்வி அரங்கத்தில் தொக்கி நின்றது. ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியர் அவனைக் கைகூப்பி வணங்கினார். சாமிநாதன் கவிதையைப் படித்து முடித்தான். மாணவர் கூட்டம் இடைவிடாது கைதட்டியது. மாணவிகளும் கை தட்டினார்கள்.

"ஏய்.. ஏ கிளாஸ் கவிதைடீ.." ஒரு பெண் இன்னொரு பெண்ணிடம் சொல்வதை குருமூர்த்தி கவனித்துக் கொண்டான். கரவொலி அடங்கும் வரை சாமிநாதன் மைக்கை விட்டு நகரவில்லை. அடங்கியதும் மைக்கைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

"டியர் ஃப்ரண்ட்ஸ், இந்தக் காலேஜ் பையங்கல்லாம் பத்து பைசாவுக்குப் புண்ணியமில்லை. பொண்ணுங்க தான் பொயட்ரி எழுதி, ப்ரைஸ் வாங்குதுங்க. பையன்கள் கெட்ட படம் பார்க்றாங்கன்னு நேத்து பிரின்ஸி சொன்னாரு. அதுக்கோசரமே ராத்திரியோட ராத்திரியா இந்தக் கவிதைய நான் எழுதினேன். யெஸ், நாங்க கெட்ட படம் பார்க்கறோம். அதே சமயம் எங்களால் தமிழ் பொயட்ரியும் எழுத முடியும். இது

பிரின்ஸுக்குப் புரியணும்கறதுக்காகவே இங்கே, என்னுடைய பொயட்ரிய படிச்சேன். ஸோ.. இந்த பொயட்ரியோட பர்ப்பஸ் முடிஞ்சு போச்சு. தாங்க்யூ ஃபார் லிஸனிங். தாங்க்யூ ஃபார் யுவர் கார்டியல் சப்போர்ட். தாங்க்யூ வெரி மச் டு ஆல் பாய்ஸ் அண்ட் கேர்ள்ஸ்."

குருமூர்த்தியின் அந்தக் கவிதையை குறுக்காய், நெடுக்காய், சுக்கல் சுக்கலாய் கிழித்து மேடையில் குப்பையாகப் போட்டான். குருமூர்த்திக்கு நெஞ்சு வலித்தது. கண்களில் ஒரு சோக பாரம் ஏறியது.

'டபுள் டெக்கர்.. டபுள் டெக்கர்.. டபுள் டெக்கர்' மாணவர்கள் இடைவிடாது திரைப்படத்தின் பெயரைச் சொல்லி கைதட்டினார்கள். மாணவிகள் அதைப் புரிந்து கொண்டு வெட்கப்பட்டார்கள். பிரின்ஸிபால் அதிர்ந்து போனார்.

கடந்துபோன சாமிநாதனை நிறுத்தி, "என்ன இது." என்று குப்பையைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

"கவிதை.. என் கவிதை." கட்டை விரலால் தன் நெஞ்சு தட்டி சாமிநாதன் பெருமையுடன் சொன்னான்.

"அதைப் பொறுக்கி எடு." பிரின்ஸிபால் கட்டளையிட்டார்.

"அதற்கு வேறு ஆளைப் பாருங்க." என்று சாமி நாதன் அவர் பிடியை உதறி மேடையை விட்டுக் கீழே இறங்கினான். மாணவர்கள் பலமாய்க் கைதட்டினார்கள்.

வேறு ஒரு பேராசிரியர் சாமிநாதனை மடக்க முன்னேறியபோது, 'தொடாதே' என்று கூச்சலிட்டார் கள். ஆனால், பிரின்ஸிபால் யாரும் எதிர்பாராத ஒரு காரியம் செய்தார். கீழே கிடந்த குப்பைகள் எல்லா வற்றையும் அவரே பொறுக்கினார். அந்தக் குப்பைகளை இருகரங்களிலும் எடுத்துக் கொண்டார். அந்தக் கவிதைக் கிழிச்சல்களைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார்.

"இந்தக் கவிதை அவருடையது. இதைக் கிழித்துப் போட அவருக்கு உரிமை உண்டு. ஆனால், இந்தக் காலேஜ் என்னுடையது. இதில் குப்பை போட எவருக்கும் உரிமையில்லை. நான் இந்தக் கல்லூரியை ஒரு தமிழ்க்கவிதையைப் போல நேசிக்கிறேன். இந்தக் கவிதைக் கிழிசலை நேர் செய்து நமது கல்லூரி விளம்பரப் பலகையில் மாட்டி வைப்பேன். மாணவர்கள் இதை மறுபடி படித்து மகிழலாம். இது ஒரு நல்ல கவிதை. இது ஒரு நல்ல கல்லூரி. இங்கே குப்பை

போட்ட சாமிநாதனுக்கு ரூபாய் நூறு அபராதம். கட்டத் தவறினால் கல்லூரியிலிருந்து அவர் பெயர் நீக்கப்படும். மாணவர் சாமிநாதனின் கவிதைக்குப் பாராட்டும், அவர் நடத்தைக்குக் கண்டனமும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கெட்ட படங்கள் பார்ப்பதனுடைய வேதனையை, நான் இப்பொழுது சொல்லுவது புரியாவிட்டாலும் உங்கள் வாழ்க்கை உங்களுக்குக் கடுமையாகச் சொல்லித் தரும். வாழ்க்கை மிகக் குரூரமான ஆசிரியன். ஒழுக்கம் தவறியவர்களை அது தண்டிக்காமல் விட்டதேயில்லை. தண்டனைக்குப் பிறகுதான் புரியமெனில் உங்களுக்கு என் வாழ்த்துக்கள்." குருமூர்த்திக்கு அவர் பேச்சு கேட்கையில் மனசு பிசைந்தது. ஐயோ.. அது என் கவிதை என்று குரலெடுக்க ஆசை வந்தது. பதினாறாகக் கிழிக்கப்பட்ட அவன் கவிதையை மிகக் கவனமாய் ஒன்றாக்கி கல்லூரி விளம்பரப் பலகைக் கண்ணாடி கதவுக்குப் பின்னே குத்தி வைத்தபோது இது என் எழுத்து, என் சிந்தனை என்று கூவத் தோன்றியது.

"சத்தியத்துக்கு சொல்றேன்டீ.. இந்த சாமிநாதன் இதை எழுதியிருக்கவே மாட்டான். எங்கயோ பத்திரிகைல வந்திருக்கும். யாராவது பெரிய கவிஞன் எழுதியிருப்பான். இவரு இங்க கொண்டாந்து, 'என்னுது'ன்னு படிச்சிட்டாரு. கவிதைய படிச்சிட்டு அவன் பேசினது பார்த்தியா.. ஒரு லோஃபர் மாதிரி பேசறவனால இப்படி கவிதை எழுத முடியுமா. இப்படிக் கவிதை எழுதினவன் அப்படிப் பேச முடியுமா. இதை சாமிநாதன் எழுதலேன்னு தெரிஞ்சுது.. நான் அந்தப் பொறுக்கிய சும்மாவுடமாட்டேன். ஒரு கை உண்டு இல்லேன்னு பார்த்துருவேன்." யாரோ ஒரு பெண் ரொம்ப தீவிரமாய் சாமிநாதனைத் திட்டினாள்.

நான்தாங்க எழுதினேன் என்று சொன்னால் பளீரென்று அந்தப் பெண் அறைவாளோ என்று குருமூர்த்திக்குத் தோன்றியது. மனசு ஏனோ புழுங்கிப் புழுங்கித் தவித்தது. யாரோடும், எது குறித்தும் பேசவே தோன்றாது போயிற்று. ஆனால், அன்று மாலையே சாமிநாதன் நூறு ரூபாய் அபராதம் கட்டிவிட்டான்.

"பயந்துட்டியாடா.." என்று நண்பர்கள் கேட்டார்கள்.

"அதுக்கு வேற ஆளப்பாரு. நான் ஒருத்தன் குப்பை போட்டா நூறு ரூபா அபராதம். இப்ப காலேஜ் முழுக்க

குப்பை போடப் போறீங்க. யார் குப்பை போட்டதுன்னு தெரியாமயே போடப் போறீங்க. எல்லாரும் உங்க நோட்ல மாங்கொட்டைத் தலையன், மாங்கொட்டைத் தலையன்னு முடிஞ்சவரை எழுதணும். எழுதினதை சுக்குச் சுக்கா கிழிச்சு காலேஜ் வராண்டா முழுக்க குப்பையா போடணும். இந்தக் குப்பையையும் அந்த பிரின்ஸிபாலே பொறுக்கட்டும்."

"ஒட்டு மொத்தமா எல்லாருக்கும் ஃபைன் போட்டா.. ஆளுக்கு அஞ்சு ரூபா அபராதம்னு தண்டனை விதிச்சா."

"நீ போடலியே.. நான் போடலியே.. யாரோ ஒரு பேராசிரியர் பிரின்ஸிபால் நடவடிக்கை பிடிக்காம மாணவர்கள் செய்த மாதிரி செய்திருக்காரு. அவருக்கு உதவியா வேற சில ஆசிரியர்களும் இதில் கலந்திருக்கக் கூடும். இதுவே நடந்த உண்மை. சத்தியம். புரியுதா." சாமிநாதன் கண்சிமிட்டினான். பையன்கள் அவன் புத்திசாலித்தனத்தைக் கண்டு ஆரவாரித்தார்கள்.

"நம்ம குருமூர்த்திய வுட்டு நூறு தடவை எழுதச் சொல்லு. அதை அம்பது காப்பி ஜெராக்ஸ் எடுத்து காலேஜ் முழுக்க கிழிச்சுப் போடலாம்." யாரோ ஐடியா கொடுக்க, குருமூர்த்திக்கு சொரேர் என்றது.

"ஆங்.. அது தப்பு கையெழுத்து கம்பேர் பண்ணி குருமூர்த்திய புடிச்சிருவாங்க. நம்மால ஒரு நல்ல பையன் பாழாகக்கூடாது. இந்தத் திட்டத்துல நான் குருமூர்த்திய சேர்க்கமாட்டேன். நம்ம குருமூர்த்தி ஒரு கவிஞன். நல்லதொரு கவிஞன். நான் நாயா அடிபட்டாலும் அடிபடுவேனே தவிர குருமூர்த்திய உசிரு போனாலும் காட்டித் தரமாட்டேன்."

குருமூர்த்திக்கு சந்தோஷப்படுவதா சும்மா இருப்பதா என்று தெரியவில்லை. ஆனால், சாமி நாதனை மிகுந்த நன்றியோடுதான் பார்த்தான். "ரொம்ப தாங்ஸ்டா." என்று அவன் கைதொட்டுப் பேசினான். சாமிநாதன் அதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

"யாரு மச்சி நூறுவாட்டி எழுதறது. என்னையும் வுட்டுரு. நானும் இதுல கலந்துக்கல." வேறொருவன் கழண்டு கொள்ள சாமிநாதன் அவன் சட்டையைக் கொத்தாய்ப் பிடித்தான்.

"எழுதல.. பின்னிடுவேன்."

"எழுதீனா.."

"பீர்.."

"உய்.." என்று மாணவர் பட்டாளம் கூச்சலிட்டது.

கல்லூரி முடியும் நேரத்தில் தரையெங்கும் குப்பை பரப்பிவிட்டு வெளியே ஓடியது. பெரிய சைக்கிள் பட்டாளமாய் குருமூர்த்தி உட்பட கடற்கரை ஹோட்டலுக்குப் போயிற்று.

"முப்பத்து மூணு பாட்டில் பீர். ஒரு குவார்ட்டர் பாட்டில் விஸ்கி" என்று சாமிநாதன் காசைக் கல்லாவில் கட்டி, ஆர்டர் செய்தான். இருபது பொட்டலம் உருளைக்கிழங்கு சிப்ஸும், தனக்கு முந்திரிப் பருப்பு பொட்டலமும் வாங்கிக் கொண்டான்.

"குருமூர்த்திக்கு பீர் கொடுக்கலாமாப்பா."

"வேணாம்னா அத என்கிட்ட கொடுத்துரு." யாரோ நாக்கைத் தொங்கவிட்டுப் பேச..

"கவிஞன் குடிக்கணும். குடிச்சாதான் கவிதை வரும். நம்ம கண்ணதாசன் குடிக்கலை. அவர் கவிதை எழுதலை. பாரதி கூட கஞ்சா குடிச்சார்னு சொல்றாங்க. நீ பயப்படாத குடி குருமூர்த்தி." சாமிநாதன் உற்சாகப் படுத்தினான்.

'ஆனால், பீர் இவ்வளவு கசக்குமா. இந்தக் கசப்பையா இவ்வளவு சந்தோஷமாகக் குடிக்கிறார்கள். மது இனிக்கும் என்றல்லவா நினைத்துக் கொண்டிருந் தேன்.' குருமூர்த்தி முதல் மிடறில் முகம் மாற..

"கசக்குதா, இந்தா முந்திரிப் பருப்பு. வாயில போட்டுக்க.. பேரர்.. இன்னொரு முந்திரிப் பருப்பு கொண்டா.."

குருமூர்த்திக்கு தனியே ஒரு தட்டில் முந்திரிப் பருப்பு கொண்டு வரப்பட்டது. அந்தக் காரம் தொண்டையை எரிய வைத்தது. கமறல் கொடுத்தது. அரை பாட்டில் குடிக்க நெற்றிப் பொட்டருகே மெல்லியதாய் ஒரு கனம் கூடியது. கண்களில் ஒரு செருகல் ஏற்பட்டது.

தனக்கு சோடாவில் கலந்து கொடுத்த விஸ்கியை, சாமிநாதன் யாருக்கும் தெரியாமல் குருமூர்த்தியின் பீரில் கலந்து விட்டான். அந்த பீர் கசப்பில் ஒரு சுவை ஏற்பட, மீதி பாட்டிலை குருமூர்த்தி மடக்மடக்கென்று குடித்தான். குடி. கன்னம் இழுத்தது. கண்களைப் பெரிதாக்கியது. பேச்சைக் குழற வைத்தது. காதுகள் விறைப்பாயின. உடம்பில் ஓர் உற்சாகம் தொற்றிக் கொண்டது. மாங்கொட்டைத் தலையா என்று கத்தவேண்டும்போல் தோன்றியது. குருமூர்த்தி

அவனை மீறி அவ்விதமே உரக்கக் கத்தி மேஜையில் ஓங்கி அடித்து, முந்திரிப்பருப்புகள் எகிற வாய் விட்டுக் கத்தினான். நண்பர்கள் அவனை வினோதமாய்ப் பார்த்தார்கள்.

"மாங்கொட்டைத் தலையா.. அட
மாங்கொட்டைத் தலையா – நீ
மன்னிப்பு கேளு.. ஏ..
மாங்கொட்டைத் தலையா.."

நண்பர்கள் கைதட்ட குருமூர்த்தி பாட்டு பாடினான்.

"தேங்கின குட்டை நம்ம காலேஜு பேரு – நீ
ஊறின மட்டை வந்து மூஞ்சியப்பாரு.."

ஏதேதோ உளறினான். தள்ளாடினான். தடுக்கி விழுந்தான். புத்தகக் கட்டைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு டான்ஸ் ஆடினான்.

"தவிஞர் பீர்ல, லோக்கல் சரக்கைக் கலந்துட்டியா." யாரோ கண்டுபிடித்துக் கூவினார்கள். சாமிநாதன் அவர்களை அடக்கிவிட்டு குருமூர்த்தியைத் தன் சைக்கிள் முன்பக்கம் ஏற்றி.. குடித்துவிட்டு குலுங்கக் குலுங்க சைக்கிளில் வந்தபின் குருமூர்த்தியால் இன்னும் நடக்க முடியவில்லை. உடம்பு இன்னும் குலுங்கிக் கொண்டேயிருந்தது. நடந்தாலும், நின்றாலும் எவர் தூண்டுதலுமின்றி வயிறு குலுங்கியது.

நேரே தன் போர்ஷனுக்குப் போய், சுவரில் ணங்கென்று முட்டிக் கொண்டான். அம்மா, அவனை ஆச்சரியத்துடன் திரும்பிப் பார்த்து, என்னடா என்று கேட்டாள்.

"தண்ணி.."

"என்னது."

"தண்ணி."

"என்ன தண்ணி."

"குளத்துத் தண்ணி, குழாத் தண்ணி, மீன் தண்ணி, பன்னித் தண்ணி." என்று குருமூர்த்தி குதித்தான்.

"என்ன எழவாச்சு உனக்கு." அம்மா பல் கடித்தாள்.

"பேரெழவு.. ஊரெழவு.. நீயெழவு.. நானெழவு.." மறுபடி கவிதை மாதிரி கத்தினான்.

"குடிச்சுட்டு வந்திருக்கியா.. கடன்காரா.. கொலை பண்றேன் வா உன்னை."

அம்மா கை ஓங்கினாள்.

"நீ போய் அழைத்து வாடீ.." குருமூர்த்தி பாட்டு

பாடினான்.

"யாரை அழைச்சுண்டு வரணும் சனியனே.."

"என் ஸ்வாமியை.. சனியனே.. நீ போய் அழைத்து வாடீ.." மறுபடி பாட்டு பாடினான்.

அம்மா தடார் தடாரென்று வாசற்கதவை மூடினாள். அவன் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போய், பத்து தேய்க்கிற இடத்தில் அழுத்தி உட்கார வைத்தாள். பாண்ட்டும், சட்டையும் நனையும்படி ஈரச் சொதப்பில் குருமூர்த்தி உட்கார்ந்தான். உடம்பில் பரவிய சூட்டுக்கு சில்லென்ற அந்தக் குளுமை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

"யார் தருவார் இந்த அரியாசனம்.." மறுபடி உரக்கப் பாடினான்.

"அப்பா வரட்டும், விளக்குமாத்தால விசிறச் சொல்றேன்."

அம்மா, அவன் தலையில் தவலை ஜலத்தைக் கவிழ்த்தாள். குருமூர்த்திக்குத் தெளிந்து போயிற்று, துக்கம் வந்தது. பின் தூக்கம் வந்தது. சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு ஈரப் பேண்ட்டோடு கால் பரப்பி தூங்கினான். மேல் தளத்தில் காரை பெயர்ந்து ஓர் இடம் பெரிய தீவுபோல் தெரிந்தது. அந்தத் தீவில் மலைகள் இருந்தன. மலைகள் ஓரம் தோப்புகள் இருந்தன. தோப்புகளில் குயில்கள் இருந்தன. அதில் ஒரு குயில் குருமூர்த்தியை நோக்கிப் பாடியது.

"காதல், காதல், காதல்,
காதல் போயின், காதல் போயின்
சாதல், சாதல், சாதல்."

குருமூர்த்தி அப்படியே தூங்கிப் போனான்.

ஆனால், இந்த முறை குப்பைகளை பிரின்ஸிபால் கையிலெடுக்கவில்லை. கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ளவில்லை. பாரதி கவிஞனை, குருமூர்த்தி என்கிற கவிஞன் நெஞ்சு நிறைந்து பாராட்ட, அதில் நெகிழ்ந்து போய் கவிதையை, தமிழை, பாரதியை மதிக்கும் வண்ணமாய் அவர் சாமிநாதன் கிழித்த குப்பையைக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டார். இந்த மாங்கொட்டைத் தலையன் என்கிற குப்பையை அவருக்கு வாரிப்போட மனம்

வரவில்லை. மாறாய், கடும் கோபம் வந்தது. மறுநாள் காலை சீக்கிரமே வந்து, கல்லூரிக் கதவுகளை மூடச் சொன்னார். ஒவ்வொரு மாணவனின் தமிழ், ஆங்கில கையெழுத்துகள் குப்பைக் கிழிசல்களோடு ஒப்பிடப்பட்டன. முப்பத்து நான்கு பேரில் இருபத்தேழு பேர் கண்டு பிடிக்கப்பட்டனர். அப்படிக் கண்டு பிடிக்கும் போதுதான் தெரிந்தது.. சாமிநாதன் நூறு முறை மாங்கொட்டைத் தலையன் என்று எழுதவேயில்லை.

சாமிநாதன் உள்ளே அனுப்பப்பட்டான். இருபத்தேழு பேர் வெளியே நிற்க வைக்கப்பட்டார்கள். மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்தால், உள்ளே போகலாம் என்கிற கட்டளை வந்தது. இருபத்தேழு பேரும் எழுதிக் கொடுக்க மறுத்தார்கள். உள்ளே போன சாமிநாதன் என்ன ஆனானோ என்று கவலையாய் இருந்தது. உள்ளே போன சாமிநாதன் வகுப்பு வகுப்பாய் போய் மிரட்டினான்.

"இருபத்தேழு பேர் நம்ப ஸ்டூடண்ட்ஸ் வெளிய நிக்கறப்ப என்ன நினைப்பிலேடா க்ளாஸ் அட்டெண்ட் பண்றீங்க. வெளிய வாங்கடா. வெளிய வராதவன் சாயந்தரம் ஒழுங்கா வீடு போய்ச் சேரமாட்டான். இந்த எச்சரிக்கை, கேர்ள்ஸுக்கும் சேர்த்துத்தான்." என்று கூச்சலிட்டான்.

பதினைந்து நிமிடத்தில் காலேஜ் மொத்தமும் வெளியே வந்தது. தெருவை அடைத்துக் கொண்டது. புதுச்சேரி போலீஸ் கல்லூரி வாசலுக்கு வந்து நின்றது.

"என்ன விஷயம்." சாமிநாதனை விசாரித்தது.

"இது எங்களுக்கும் எங்க பிரின்ஸிபாலுக்கும் உண்டான தகராறு சார். வேற யாருக்கும், எந்தக் கெடுதலும் நாங்க பண்ணலை." சாமிநாதன் முன்னின்று பதில் சொன்னான்.

"தகராறு பண்றதா இருந்தா உள்ளே போய் பண்ணு, வெளிய நின்னு மறியல் பண்றதா இருந்தா, அரசாங்கத்துக்கிட்ட பர்மிஷன் வாங்கு." போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கடுப்பாய் சொல்ல..

"பர்மிஷன்தானே.. இதோ வாங்கறேன். வாங்கடா எல்லாரும் போய் மறியல் பண்ண பர்மிஷன் வாங்கலாம்."

ஆயிரத்து நூத்து நாற்பது மாணவர்கள் பெண்கள் உட்பட புதுச்சேரி சாலையில் முதல்வர் வீடு நோக்கி நடந்தார்கள்.

"என்னா கண்ணு.. என்னாச்சு." யாரோ கட்சித்தலைவர் விசாரிக்க..

"நம்ம தலைவரைக் கெட்ட வார்த்தைல பிரின்ஸி பால் பேசறான். தட்டிக்கேட்டா தவடைல அடிக்கறான்." சாமிநாதன் தூண்டிவிட..

"யார்ரா அவன்." என்று யார் யாரோ ஆடினார்கள். எது எதையோ நோக்கி கல்வீசினார்கள். தடார் தடாரென கடைகள் அடைக்கப்பட்டன. தெரு விளக்குகள் கல்பட்டுச் சிதறின. ஊர் ஜனங்கள் நாலா பக்கமும் ஓடினார்கள்.

ஒரு கவிஞன் எழுதின கைப்பிரதி புத்தகம் போல, கடற்கரை ஓரம் அமைதியாய் இருந்த பாண்டிச்சேரியின் சில பக்கங்கள் கிழிந்து தொங்கின. போலீஸ் லத்தி சார்ஜ் நடத்தியது. போலீஸ் ஊர்வலத்தின் மீதே கண் வைத்துக் கொண்டிருந்தது. குருமூர்த்தி அவர்கள் தடியோடு அணி வகுத்து நின்றதும், ஊர்வலத்தி லிருந்து பிரிந்து குறுக்கு சந்தில் புகுந்து, சேறு வாய்க் காலில் கால் வைத்துத் தாண்டி செருப்பும், காலும் பேண்ட் நுனியும், கறை படிய வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றான்.

"இன்னிக்கும் குடிச்சுட்டு வந்திருக்கியா.. சனியனே." அம்மா கத்தினாள்.

"இல்லம்மா.. காலேஜ்ல கலாட்டா."

"இதென்ன கண்றாவி." அம்மா சேறு படிந்த காலைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

"போலீஸ் லத்தி சார்ஜ் பண்றது. அதனால நான் குறுக்குத் தெருவுல பூகுந்து ஓடையைத் தாண்டி வீட்டுக்கு வரேன். பெரிய கலாட்டாம்மா." வேண்டுமென்றே மூச்சிரைத்தான்.

"நாமெல்லாம் ஏழைகள், குருமூர்த்தி."

"அதனாலென்னம்மா.. இருபத்தேழு பேரை சஸ்பெண்ட் பண்ணப் போனா விட்ருவமா."

"உன் போக்கு வர வர நன்னாவேயில்லை. நேத்திக்கு நீ குடிச்சுட்டு வந்தது பாத்து எனக்கு மனசே தாங்கலை. உங்கப்பாகிட்டச் சொன்னா, அவர் இடிஞ்சு போயிடுவார்னு நான் சொல்லலை. நாமெல்லாம் குடிக்கலாமா, குருமூர்த்தி. இது அசிங்கமில்லையா. தலைமுறை தலைமுறையா வேத பாடமும் கோயில் பூஜையுமா இருக்கறவா இல்லையா. நாலடி உசரம். வில்வ மரம் சுத்தமா பட்டு போயிடுத்து. உங்க தாத்தா

தினம் ரெண்டு கொடம் தண்ணி அதைச்சுற்றி ஊத்தி சிவாஷ்டகம் சொல்லுவார். அதுக்கு முன்னாடி நின்னுண்டு மந்திரமாவது நீறுன்னு பாடுவார். பட்டமரம் துளிர்த்துடுத்து தெரியுமோ. வில்வம் பட்டா பொழைக்கவே பொழைக்காது. அந்த மரம் எப்படி செத்துப் போகும். சாகவிடமாட்டேன் என்று மந்திரம் சொன்னவர் உங்க தாத்தா. நாம மரத்தை, மட்டையைக் கூட நேசிக்கிறவா. யாருக்கும் தெரியாமகூட கெடுதல் பண்ணக்கூடாதுன்னு நினைக்கிறவா. அப்படித் தெரியாம பண்ண குத்தத்துக்கும் மனசார சாமிக்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்கறவா. நாம குடிக்கலாமா குருமூர்த்தி. குடிச்சவனுக்கு புத்தி உண்டா. அன்பு உண்டா. அடுத்தவாளைப் பத்தி அக்கறை உண்டா. உனக்கு குருமூர்த்தின்னு ஆசை ஆசையா நான்தாண்டா பேர் வைச்சேன். நாலு பேருக்கு நல்லது சொல்ற பிள்ளையா, அப்படி மனசிலயும், வாக்கிலயும் திறமை உள்ள புள்ளையா எனக்குப் பொறக்கணும்னு ஆசைப் பட்டேன். நீ உண்டாயிருக்கேன்னு தெரிஞ்ச அன்னிக்கு சேங்காலிபுரம் அனந்தராம தீக்ஷிதர் உபன்யாசம் போனேன். அப்பப்பா.. என்ன குரல்.. என்ன உச்சரிப்பு.. அவர் சொல்ற, எந்த மந்திரமும் எனக்குப் புரியலை.

பகவானே, எனக்குத்தான் நல்ல விஷயங்கள்ளாம் தெரிஞ்சுக்க முடியாத பண்ணிட்ட, வயித்துல வளர்ற புள்ளைக்காவது அப்பேர்ப்பட்ட ஞானத்தைக் கொடு. அவனை அனந்தராம தீக்ஷிதர் மாதிரி சபைக்கு நடுவுல, மாலை மரியாதையோட உட்காரப் பண்ணிடுன்னு வேண்டிண்டேன். தினம் பிள்ளையார் கவசம் படிச் சேன். நேத்திக்கு நீ குடிச்சுட்டு வந்து பாடின்போது எனக்கு உடம்பே ஆடிப்போயிடுத்துடா, குருமூர்த்தி.

எம்மேல சத்தியமா நீ குடிக்கப்படாது. அப்படி மீறிக்குடிச்சா உங்கம்மாவை உசிரோட குழி வெட்டிப் பொதைச்சதா அர்த்தம். கண்ணு, என் தலையில அடிச்சு சத்தியம் பண்ணு." அம்மா, அவன் எதிரே தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

மெல்லிய அவள் மூக்குக் கண்ணாடி ஃபிரேமில் கண்ணீர் தங்கி, திசைமாறி கன்னம் வழிந்தது. குருமூர்த்தி அவள் பேச்சைவிட அழுகைக்கு அதிகம் அதிர்ந்து போனான். கைகால் அலம்பி ஸ்வாமி படத்திற்கு நமஸ்காரம் செய்து தன் கவிதை நோட்டும், பேனாவுமாய் கொல்லைப்புறம் போனான். குளத்துப்

படியருகே உட்கார்ந்து கொண்டான். உள்ளே கவிதை போலும் ஏதோ ஒரு சோகம் புரண்டது. ஏதோ ஒன்று வெளிவரக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் தலையைத் தாண்டி, ஒரு கல் பொளக் என்று குளத்து நீரில் விழுந்தது. குருமூர்த்தி பயத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே அழகாய் வெகு அழகாய் சங்கீதா நின்று கொண்டிருந்தாள். சிரித்தாள். ஒயிலாய் ஒரு வாயில்புடவை வீசிப்பறக்க அவன் அருகே வந்து நின்றாள்.

சங்கீதா இந்த முறை ப்ளஸ் டூவாம். ப்ளஸ் ஒன்னில் செமை மார்க்காம். ஒரு சேஞ்சுக்கு புதுச்சேரி வந்திருக்காளாம்.

விவரம் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்த சங்கீதா சட்டென்று நிறுத்தி, அவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

"இப்ப சாவடிக்கு யாரைத் தள்ளிண்டு போற.. ஒரு வேலைக்காரக்குட்டி குறுக்க நெடுக்க அலையறாளே.. அவளையா."

புதுச்சேரியிலேயே திமிராய் வளைய வந்து கொண்டிருந்த பெண், பட்டணத்துக்குப் போய் ரொம்பவும் திமிராகிவிட்டாள் என்று குருமூர்த்திக்குத் தோன்றியது. திமிர் பிடித்தவளிடம் கவிதை பற்றிச் சொல்வது தேவையற்ற விஷயம் என்பதால் குருமூர்த்தி தன் நோட்டுப் புத்தகத்தைத் தொடைக் கடியில் மறைத்துக் கொண்டான். ஆனாலும், அவளை வியப்போடு பார்த்தான். சங்கீதாவிடமிருந்து வந்த பெண் வாசனை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. பீர் குடித்தது போல ஒரு கிறக்கம் அந்த வாசனையிலும் வந்தது.

"மெட்ராஸ் லைஃப் எப்படியிருக்கு சங்கீதா."

"ஏ க்ளாஸ். ஆனா என்ன தெரியுமா மிஸ்ஸிங். இந்த கொல்லைப்புறம், இந்தக் குளம். இந்தப் பிள்ளையார் கோயில். நாங்க இருக்கறது அடுக்கு மாடி. பதினெட்டு போர்ஷன். பையனும் பெண்களுமா பதினோரு பேர், ப்ளஸ்டூ பரீட்சை எழுதப் போறோம். மொட்டை மாடிக்குப் போற இடத்துல சின்ன இடம். அங்க ப்ளாக் போர்டு வச்சு ஒண்ணா உட்கார்ந்து படிக்கறோம். குரூப் ஸ்டடி. இன்றைய தேதி வரைக்கும் நடத்தின எல்லாப் பாடமும், நான் தரோவா இருக்கேன். படிக்கறதே பொழுதுபோக்கு. பொழுது போகலைன்னா படிக்கறது, கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ் பண்ணிக்கணும்னு தோணித்து, சேன்ஞ் வேணும்னு மனசு ஆசைப்பட்டுது.

திடீர்னு இந்த சத்திரத்து மேலேயும், குளத்து மேலேயும், அரசமரத்து மேடை மேலேயும் எனக்கு லவ் வந்தது. பெட்டிய எடுத்துக்கிட்டு கிளம்பி வந்துட்டேன்."

"குளம் பார்க்கணும்னு தான் வந்தியா சங்கீதா."

"உன்னைப் பார்க்கவும் வந்தேன் குருமூர்த்தி. ஆனா நீ மாறியிருப்பேன்னு நினைச்சேன். இன்னும் குளத்து மேட்டிலேயே உட்கார்ந்துக்கிட்டிருக்கே. ஒருநாள் எங்க குரூப்ல செக்ஸ் பத்தி பேச்சு வந்தது. நீ கிஸ் அடிச்சது பத்தி சொன்னேன்."

"நான் எங்க கிஸ் அடிச்சேன் சங்கீதா."

"சரி நான்தான். என்ன இப்போ. உனக்கும் அது எக்ஸ்பிரியன்ஸ்தானே. நம்ம கதை சொன்னப்போ பசங்க அசந்துட்டாங்க. இப்ப குருமூர்த்தின்னா அந்தக் குரூப்ல எல்லாருக்கும் தெரியும். அவ்வளவு பாப்புல ராகிப் போச்சு. ஏன் காலெல்லாம் கறுப்பா இருக்கு."

"சேறு மிதிச்சுட்டேன். எத்தனை கழுவினாலும் போகலை. காலேஜ்ல கலாட்டா. போலீஸ் லத்தி சார்ஜ் பண்ணினான் ஓடி வந்துட்டேன்."

கொஞ்ச நேரம் படிப்பு பற்றியும், கல்லூரி பற்றியும் பேசினார்கள். சினிமாவைப் பற்றியும் பேசினார்கள். எதிர்காலம் பற்றிக் கவலைப்பட்டார்கள்.

"எப்படியும் தொண்ணூற்றி எட்டு பர்ஸெண்ட் ப்ளஸ் டூல வாங்கிடணும். மெடிக்கல்ல சேர்ந்துடணும். பெரிய சைக்காலஜிஸ்ட் ஆகணும். இல்லை சைல்ட் ஸ்பெஷலிஸ்ட் ஆகணும். அதுக்குத்தான் வெறிபுடிச்ச மாதிரி படிக்கறேன். தொண்ணூற்றி எட்டு பர்ஸெண்ட் எடுத்தா எந்த ரெகமெண்டேஷனும் இல்லாம மெடிக்கல் காலேஜ் வாங்கலாம். ஐ லவ் டூ பி எ டாக்டர், யூ." சங்கீதா அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

'நான் கவிஞனாக வேண்டும்.' என்று பதில் சொல்ல குருமூர்த்தி ஆசைப்பட்டான். அவள் சிரிப்பாளோ என்று மௌனமாய் இருந்தான். மறுபடி அவள் தூண்டிக் கேட்க..

"என்ன பண்றதுன்னு தெரியல சங்கீதா. எங்கேயோ வேலைக்குச் சேர்ந்து, சாப்பாட்டுக்குத் தேவையானதை சம்பாதிக்கணும். எனக்குப் பெரிய லட்சியமெல்லாம் இல்லை. லட்சியம் வச்சுக்கற அளவுக்கு எனக்கு வசதியும் இல்லை. அரிசி இல்லை. பருப்பு இல்லை. சவுக்காரம் தேய்ஞ்சு போயிடுத்து. இந்த நாற்காலி நொடிக்கறது. இன்னொரு நாற்காலி

வாங்கணும்னு அடிப்படைத் தேவைகள் பூர்த்தியானா போதும். தீபாவளிக்குக் கூட, புதுசு வாங்க முடியலை யேன்னு துக்கமில்லாதிருந்தா போதும். தீபாவளிக்குக் கூட புதுசு வாங்க முடியலைன்னா அதுதான் துக்கம். அதுதான் வறுமை. எனக்கு கத்தை கத்தையாக் காசு வேண்டாம், சங்கீதா. காசே இல்லையே யாரைக் கடன் கேக்கறதுங்கற வறுமையும் வேண்டாம்."

"என்னடாது, எக்னாமிக்ஸ் படிச்சுட்டு கடனுக்கு பயப்படற. இங்க இருக்கற அத்தனை பணக்காரனும் கடன்லதான் வண்டி ஓட்டறா தெரியுமா. பெக். பாரோ, ஸ்டீல். எப்படியாவது பணக்காரியாகணும். இதுதான் என் பாலிஸி."

"அதைச் செய்ய வேண்டியதுதானே. எதுக்கு குளத்துமேட்டையைத் தேடிட்டு வந்தே.."

"இதுதான். இதுதான் கடைசி. இனிமே இந்தக் குளத்து மேட்டுக்கு வரமுடியுமோ, இனிமே இந்தக் கொல்லைப்புறத்துக்கு வரமுடியுமோ முடியாதோ. அப்படியே வந்தாலும், இந்தக் கொல்லைப்புறத்தோட இனிமே ஒன்ற முடியுமோ முடியாதோ. இந்தக் கொல்லைப்புறம் ஓவர். ஸோ, கடைசியா ஒரு தடவை பார்த்துடுவோமேன்னு வந்தேன். உன்னால இனிமே கிட்டிப்புள் ஆடமுடியுமா. கடைசி தடவையா நீ ஆடின கிட்டிப்புள் உனக்கு ஞாபகம் இல்லையா. அதை ரீகலெக்ட் பண்ற போது சந்தோஷமா இல்லையா. நான் இப்போ வந்தது ஒரு ரீகலெக்ஷனுக்கு. அதைச் சந்தோஷமா அனுபவிக்கறதுக்கு. இதுக்குப் பிறகு இது ஒரு மெமரிபாய்ண்ட். இப்படி ஓர் இடம் இருக்குன்னு தெரியும். அவ்வளவுதான்."

"நீ பேசக்கத்துண்டே சங்கீதா."

"நீ மெட்ராஸுக்கு வா. ஒவ்வொரு பையனும் என்னமா பேசறான் பார். ப்ளஸ்டூதான் படிக்கறான். கம்யூனிஸத்துக்கு எதிரா அவ்வளவு தெளிவா பேசறான்."

"பேசினா முடிஞ்சு போச்சா."

"யூ ஆர் ராங் குருமூர்த்தி. அந்தப் பையன் சத்திரத்து ஒண்டிக்குடித்தன மாமியில்லை. கார்த்தால ஆறு மணிக்கு கம்ப்யூட்டர் க்ளாஸ் போறான். எட்டு மணிக்கு பள்ளிக்கூடம் போறான். நாலு மணிக்கு ஹிந்தி க்ளாஸ் போறான். சண்டே கார்த்தால கிரிக்கெட் மேட்ச் போறான். சண்டே சாயந்தரம் டாக்டர் படிப்புக்கு

என்ட்ரன்ஸ் எக்ஸாம் எழுத ஸ்பெஷல் கிளாஸ் போறான். பட்டணத்து பசங்கள வெறும் அலட்டல்ன்னு நினைக்காதே. அவன் அலட்டிதான். ஆனா, ஹார்ட் ஒர்க்கர். இப்படி குளத்தங்கரைல உட்கார்றதுக்கு அவனுக்கு நேரமே இல்லை. நீ ஏதாவது பண்ணணும் குருமூர்த்தி. இப்படியே உட்கார்ந்திருக்கக்கூடாது."

ஒருமுறை உடம்பால் இழுத்துக் கவர்ந்ததுபோல, இப்பொழுது பேச்சில் இழுத்துக் கவர சங்கீதா முயற்சி செய்தாள். குருமூர்த்தி, உண்மையில் இந்த முறை அவளிடமிருந்து முதலில் விடுபட்டான். காசு சம்பாதிக்க லட்சம் பேரால் முடியும். கவிதை எழுத ஒரு சிலரால்தான் இயலும்.

இந்த பேச்சு இங்கு நடக்கும் நேரத்தில், சாமிநாதனை புதுச்சேரி போலீஸ் சமாதானம் பேசலாம் என்று அழைத்துப் போய், பேயறை அறைந்தது. நச்சென்று முகவாயில் குத்தியது. பூட்ஸ் காலில் மிதித்தது. சாமிநாதன் போன்ற பையன்கள் தலைவரா வதில் விருப்பமுள்ளவர்கள். அப்படித் தலைவராக ஒரு வழிதான் வன்முறை என்பது புரிந்தவர்கள். வன் முறையை உதை வாங்காமல் வெளியிட முடியாதென் பதைத் தெரிந்தவர்கள். "நீ அடிடா, எவ்வளவு வேணாலும் அடி. நீ அடிக்க அடிக்க இந்தக் காலேஜுக்கு நான்தாண்டா லீடர்." வலியும் வேதனையும் உடம்பு முழுக்கப் பரவினாலும் உள்ளுக்குள் எதிர்காலம் பற்றி ஒரு சந்தோஷம் மின்னியது.

மாணவர்களால் சுவாமிநாதனின் அப்பாவுக்குத் தகவல் சொல்லப்பட்டு அவர் வக்கீலோடு ஓடி வந்தார். அப்பாவின் வருகை தெரிந்ததுமே பிள்ளை அதிகம் தள்ளாடினான். மூக்கிலும், உதட்டிலும் ரத்தம் வழிய, இடுப்பு ஜட்டியுடன் ஒரு கேடியைப் போல் தன் பிள்ளையை உட்கார வைத்திருந்ததைப் பார்த்து, அந்தத் தகப்பனுக்கு மனம் குமுறியது. பிள்ளை செய்த அட்டகாசங்கள் எதுவும் காதில் ஏறவில்லை. வக்கீலை வைத்து ஜாமீனில் எடுத்தார். தோளில் பிள்ளையைச் சாய்த்துக் கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனைவிட்டு வெளியே வந்தார். அந்தத் தகப்பனின் ஆதரவு மாணவர்களை மேலும் சூடேற்றியது. மறுபடியும் அங்கங்கே என்று கல்லெறிகள் நடந்தன.

"யாரைக் கேட்டு ஜாமீன்ல அந்தப் பையனை

விட்டீங்க. மடக்கி உள்ள போடுங்க. வேற கலாட்டாவோட சம்பந்தப்படுத்துங்க."

உயர் அதிகாரி கூவ, போலீஸார் மறுபடியும் சாமிநாதனைத் தேடினார்கள். சாமிநாதனுக்கு ஒளிந்து கொள்ள இடம் தேவைப்பட்டது.

சென்னைக்குப் போ என்று தகப்பன் வற்புறுத்த, இல்லை குருமூர்த்தி வீட்டு கொல்லைப்புறத்தில் ஒளிந்து கொள்கிறேன் என்று சாமிநாதன் சொன்னான். இரவோடு இரவாய் சாமிநாதன் குருமூர்த்தி வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான். விஷயம் சொல்லி கொல்லைப் புறத்தில் அடைக்கலம் கேட்டான். சாமிநாதன் வீட்டு டேபிள் ஃபேனோடு, சாவடிக் கதவு திறந்து, நீத்தார் கடன் செய்யும் அந்த இடத்தில் பெட்ஷீட் விரித்துப் படுத்துக் கொண்டான். விடிந்து வெளிச்சம் வரும் வேளையில், அங்க ஒரு தேவதை வருமென்றோ, அவனைத் தோள் உலுக்கி எழுப்புமென்றோ, அவன் பெயர் என்னவென்று கேட்குமென்றோ அவன் நினைக்கவில்லை. பெயர் கேட்ட தேவதையை, அவன் பெயர் கேட்க, சங்கீதா என்றது.

புதுச்சேரியில் வாலிபமான, வாளிப்பான, தமிழ்ப் பெண்கள் பலருண்டு. அலட்டலான ப்ரெஞ்ச் பெண்கள் உண்டு. ஆனால், இரண்டும் கலந்த கலவையாய் புதுமையாய் அவன் கனவிலிருக்கும் கன்னியாய் ஒரு பெண்ணை இங்கே சந்திப்போம் என்று அவன் நினைக்கவேயில்லை. சாமிநாதனுக்கும் அந்தக் கொல்லைப்புறம் பிடித்துப் போயிற்று. ஆனால், அதற்கான காரணம் வேறு.

"எப்படி கலாட்டா ஆரம்பிச்சது, பாரதியைப்பத்தி கவிதை எழுதியா. யார் எழுதின கவிதை. நீங்க எழுதினதா. ஆர் யு பொயட்.

"ஹூ இஸ் நாட் எ பொயட். இங்கு யார் கவிஞனில்லை. எல்லாரிடமும் கவிதை இருக்கிறது. சிலர் எழுது கிறார்கள். பலர் எழுதுவதில்லை. சிலர் எழுதுகிறார்கள் என்பதாலேயே, எழுதுவது மிகச் சிலர் என்பதாலேயே கவிதை போன்ற கலைகளுக்குப் பெருமை வந்துவிட்டது. நான் கவிஞன் தான். அதைப் பெருமையாக நினைத்துக்

கொள்வதில்லை. இழிவு படுத்திய பிரின்சி பாலை இடித்துக் காட்டவே கவிதை எழுதினேன்."

"பிரின்சிபால் என்ன இழிவு படுத்தினார்."

"கெட்ட படம் பார்க்கிற பையன்கள் என்று சொன்னார்."

"எது கெட்ட படம்."

"டபுள் டெக்டர். புதுச்சேரியில் மூன்றாவது வாரம்."

"நம் ஊரிலா. கெட்ட படத்துக்கு நடுவே ப்ளூ பிலிமா. ஏய் குருமூர்த்தி, நான் பார்க்கணுமே, ப்ளீஸ், என்னைக் கூட்டிண்டு போடா." சங்கீதா அருகில் உட்கார்ந்திருந்த குருமூர்த்தியைப் பார்த்துக் கெஞ்சினாள்.

அடாவடியான சாமிநாதனுக்குக்கூட அவள் ஆர்வம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. குருமூர்த்தி பதில் சொல்லட்டும் என்று காத்திருந்தான்.

"எங்கம்மா என்ன செருப்பால அடிப்பா. ஒரு நாள் இவன்கூட பீர் குடிச்சதுக்கே கத்திக் கதறி என் மானத்தை வாங்கிட்டா, அதுதவிர, அந்த மாதிரி படங்களுக்கு ஒரே ஆம்பளை கூட்டம்தான் வரும். பொம்மனாட்டிய கூட்டிண்டு போனா எல்லாரும் தப்பா உன்னையும் பார்ப்பா, என்னையும் பார்ப்பா."

"புல் ஷிட். பீர் குடிச்சா தப்பா. நான்கூட குடிச்சிருக்கேன்."

"உண்மையாவா."

"ஃபிரெண்ட் ஒருத்திக்கு பர்த்டே. நாலு பாட்டில் பீர் அடிச்சோம். கிக்கே வரலை. தூக்கம்தான் வந்தது. பீர் ஒண்ணும் செய்யாது குருமூர்த்தி. உடம்புக்கு நல்லது. குளுமை, கிட்னியை நல்லா வாஷ் பண்ணிடும். யூரினரி ப்ராப்ளமே வராது."

"அதுக்கு ஒரு ஸ்ட்ரென்த் வேணுங்க. குருமூர்த்தி பாதி பாட்டில்லேயே ஆட ஆரம்பிச்சுட்டான். ஹோட்டல்ல பாட்டுப்பாடி, டான்ஸ் ஆடி, தடுக்கி விழுந்து ஏக கலாட்டா."

"அது கேம் பிலீஃப்."

"அப்படீன்னா.." குருமூர்த்தி கேட்டான்.

"போதை வந்துட்டதா நடிக்கறது. தான் நடிக்கிறதையே நம்பறது."

"அப்படியில்லை. என் பீர்ல இவன் விஸ்கியை ஊத்திப்புட்டான். அது என்னைச் சுழட்டிடுத்து."

"ஆடக்கூடாதுன்னு டிஸைட் பண்ணினா

ஆடமாட்டோம். வலி இல்லைன்னு டிஸைட் பண்ணினா வலிக்காது. இப்ப சாமிநாதனுக்கு கன்னத்தில் அடிபட்டிருக்கு. நான் விரல் வச்சு அழுத்தினா வலிக்கும். ஆனா, அப்படி வலிக்கறதையும் வாய்விட்டுக் கத்தாத, தாங்கிக்கன்னா தாங்கிக்கலாம். உங்களால முடியாதா சாமிநாதன்."

"முடியும்." சாமிநாதன் உறுதியானான். அவள் தொட மாட்டாளா என்று ஏங்கினான். சங்கீதா, அவனுக்கு அருகே மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து, ரணப்பட்ட அவன் கன்னத்தை மெல்ல அவள் விரல்களால் பற்றி, முழு பலத்துடன் அழுத்தினாள். வலி நரம்பின் வழியே ஏறி, மண்டையைத் தாக்கியது. சாமிநாதன் மனசு ஒரு முகப்படுத்தித் தாங்கிக் கொண்டான். வலித்தது போல் நடிப்பவனுக்கு, வலிக்காததுபோல் நடிப்பது கடினமில்லை. நடிப்பு ஒரு மனப்பயிற்சி. மிகுந்த தந்திரம் உடையவர்களுக்கே மிக நன்றாய் நடிக்க முடியும். நல்ல நடிகர்கள் தந்திர சாலிகள். நடிகர்கள் திரையில் மட்டுமில்லை. தெருவிலும் உண்டு.

ஆனால், அந்த கிள்ளல் குருமூர்த்திக்கு வலித்தது. ஒரு ரணத்தைக் கூச்சமின்றி கிள்ளுபவளைப் பார்த்து வியப்பு வந்தது. குருமூர்த்தி 'யப்பா' என்று அலறினான். பயத்தோடு பின் வாங்கினான். அவர்கள் இரண்டு பேரும் ஒரே கட்சி என்பது அவனுக்கும் புரிந்து விட்டது. விலக முற்பட்டான். விலகியவனைச் சாமிநாதன் இறுக்கிக் கொண்டான்.

"குருமூர்த்தி, எனக்கு இப்ப நீ செய்யற உதவிக்கு நான் கைமாறு செய்யப்போறேன்."

"சீச்சீ, இதென்ன பெரிய உதவி."

"என்னக் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டியே."

"உன்னையா.. நானா.. ஒருநாளும் மாட்டேன்."

"சத்தியமா."

"எங்க அம்மா சத்தியமா. நான் காட்டிக் கொடுக்கவே மாட்டேன்."

"சங்கீதாகிட்டகூட காட்டிக் கொடுக்கமாட்டியே.."

"என்னது."

"உன் பொயட்ரிய என் பொயட்ரின்னு அவ நினைச்சுட்டிருக்கா."

"அதைத்தான் உனக்குத் தத்து கொடுத்துட் டேனே."

"தப்பா நினைச்சுக்கலேன்னா.."

"என்னது."

"தப்பா நினைச்சுக்கலேன்னா.. இன்னும் நாலைஞ்சு கொடேன். ஐ வில் காம்பன்சேட்."

"உனக்கு ஏன் இன்னும் கவிதை."

"சங்கீதா என்னைக் கவிஞன்னு நினைச்சுண்டிருக்காளே."

"அதுக்கு ஒரு கவிதை போதாதா."

"போதாது."

"நீ அவளை டாவடிக்கிறியா."

"சேச்சே.. எவ்வளவு ஸ்நேகமா பழகறா. அவளைப் போயி வெறுமனே டாவடிக்க முடியுமா."

"அப்போ சங்கீதாவை லவ் பண்றியா." குருமூர்த்தி கொஞ்சம் கோபமாய் கேட்டான்.

"ஆமான்னு சொல்ல முடியலை. அப்படிச் சொல்ல அவ பர்மிஷன் வேணும். அவ என்னை லவ் பண்ணல. அவளை எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. இப்போதைக்கு இது தான் சொல்ல முடியும்."

"அவ ரொம்ப ராங்கி."

"இல்லை டைனமிக்."

"வெறும் ப்ளஸ் டூ. எல்லாம் கரைச்சு குடிச்சவ மாதிரி அலட்டுவா."

"தப்பு குருமூர்த்தி அவளுக்கு நிறைய தெரிஞ்சிருக்கு."

"அவ என்னை கிஸ் அடிச்சிருக்கா. இதே சாவடில. தெரியுமா உனக்கு."

"நான்கூடத்தான் பத்துப் பெண்களை கிஸ் அடிச்சிருக்கேன். நான் கெட்டவனா, இல்லை, அந்தப் பத்துப் பெண்களும் கெட்டவங்களா. அதுல ஒரு பெண்ணுக்குக் கல்யாணமாகிக் குழந்தைக்கூடப் பொறந்திடுச்சு. ஒரு பொண்ணு கிரிமினல் லாயர். கிஸ் அடிச்சு யாரும் கெட்டுப் போகமாட்டாங்க. ஆல் இன் த கேம். எனக்கு உதவி செய் குருமூர்த்தி. நான் உனக்கு உதவி செய்யறேன்."

"என்ன உதவி."

மறுபடி சாமிநாதன் கவிதை இரவல் கேட்கிறான் என்பது மறந்து போய் குருமூர்த்தி கேட்க, சாமிநாதன் அந்தத் தவறை நேராய்த் தாக்கினான்.

"ஒரு கவிதைக்கு நூறு ரூபாய் தரேன். வெதர் இட் இஸ் ஸ்மால் ஆர் பிக். ஹன்ட்ரட் ருபீஸ் ஈச்."

பேண்டைப் பிரித்து அண்டர்வேரில் நூறு ரூபாய் கட்டெடுத்துக் காட்டினான். இரண்டு நோட்டுகள் உருவி அட்வான்ஸ் என்று நீட்டினான். நூறு ரூபாய் நோட்டு கட்டை வாழ்க்கையில் முதன்முதலாகப் பார்த்த குருமூர்த்திக்கு மூச்சடைத்து தொண்டைக்குள் காற்று சுழன்றது. 'ஹாக்' என்று அங்கேயே கொஞ்ச நேரம் நின்றது.

குருமூர்த்திக்குப் பெரிய வறுமை இல்லையெனினும், தன் காலில் சிக்கிய தங்கச் சங்கிலியை உதறிப் போட மனசு வரவில்லை. பணம் லட்சுமியல்லவா. உதறலாமா என்று யோசனை வந்தது. அம்மா நான் சம்பாதிச்சேன் என்ற கூக்குரல் வந்தது. கவிதையை எழுதிய பின் இந்த கூக்குரல் வருமா என்கிற சந்தேகம் வந்தது. என்னால் ஆயிரம் கவிதை எழுத முடியும். அதில் ஐந்நூறு விற்றால் என்ன தப்பு. இந்த காசில் அம்மாவுக்கு ஒன்பது கெஜம் புடைவை ஒன்று வாங்கிக் கொடுக்கலாம்.

"குடிச்சுட்டு வரயா, தத்தாரின்னு கோவிச்சுக்கிட்டேல்ல, இப்ப திட்டு பார்க்கலாம்." என்று எதிரில் நிற்கலாம். அம்மாவுக்குப் பிடித்த புடைவையாய், பிடித்த டிஸைனாய் எடுக்கலாம். அம்மாவை பல நாள் அழ வைத்திருக்கிறேனே தவிர, ஒருநாளும் சந்தோஷப் படுத்தியதில்லை. அம்மா நல்லவள். நான் குடித்ததை அப்பாவிடம் சொல்லாத நல்ல குணம். என்னை வயிற்றில் சுமந்த போது, பிள்ளையார் கவசம் சொன்ன பெரிய குணம். அம்மா, நீ நினைப்பதுபோல் உன் பிள்ளை சாக்கடைக் காலன் அல்ல. கவிஞன். கவிதை எழுதி சம்பாதிப்பவன். அப்படி சம்பாதித்த காசில், உனக்குப் புடவை வாங்கித் தருபவன். குருமூர்த்திக்கு தன் கவிதை மறந்து போய் தன் குடும்பமே கண்முன் நின்றது.

"இன்னிக்கு நம்ம ஆத்துல பச்சை மிளகாயும், மோர் சாதமும்தான். அமிர்தம் அமிர்தம்னு எல்லாரும் சாப்பிடணும். யாரும் நொடிச்சுக்கக்கூடாது. நொடிச்சா இந்த சாதமும் கிடைக்காம போயிடும். எங்க பார்ப்போம். எல்லாரும் ஒரு கவளம் முழுங்கிட்டு அமிர்தம்.. அமிர்தம்னு சொல்லுங்கோ.."

சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

வரிசையாய் அண்ணா, தம்பி, தங்கை என்று உட்கார்ந்து புளித்த மோர் சாதத்தை அமிர்தம்.. அமிர்தம்

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். வசதியின்மையை மறக்கடித்திருக்கிறாள். அந்த அம்மாவுக்குப் புடைவை வாங்கித் தருவது முக்கியமில்லையா. நாலு கவிதைகள் இவனுக்கு எழுதித் தருவது கஷ்டமா. எதையோ கிறுக்கிக் கொடுத்து, இதுதான் கவிதை என்று சொன்னால் போயிற்று.

ஆனால், கவிதை எழுத மரத்தடியில் உட்காரும் போது எதையோ கிறுக்கிக் கொடுக்க மனசு ஒப்ப வில்லை. சிலரால் எதன் பொருட்டும், எந்த நேரத்தி லும், போலியாய் இருக்க முடியாது. போலியாய் இருக்க, பொய் சொல்லத் தெரிய வேண்டும். கூசாது பொய் சொல்ல நெஞ்சுரம் இருக்க வேண்டும். நெஞ்சுரமில்லாது. மென்மையாய், அன்று பூத்த பூவாய் இருப்பவனுக்குத்தான் கவிதை வரும். குருமூர்த்தி பேனாவைத் திறந்து கவிதை எழுதத் தொடங்கினான்.

'வாழ்க்கைக் கூட்டம் முன் தள்ள
வழியை எதிர்ப்பு தடை செய்ய
யாரோ அடித்தார் கன்னத்தில்,
உதடு கரித்தது ரத்தத்தில்.
போரில் தோல்வி புறமுதுகு
ஊரில் வெறுப்பு தலைமறைவு
உயிரே துடிக்கும் வேதனையில்
சுருண்டு கிடந்தேன் குளத்தருகில்.
உறக்கம் விழிப்பு இல்லாத
என் உணர்வு ஊசல் ஆடுகையில்
உயிரை உருவும் சப்தம் போல்
யாரோ அருகே சுவாசித்தார்.
கண்ணை விழித்தேன் கனவானேன்
எதிரே தேவதை வியப்பானேன்
யாரது என்று வெலவெலத்து
கனவில் எழுந்தேன் மெதுவாக.
என் பெயர் கேட்ட தேவதையோ
தன் பெயர் சொல்லிச் சிரிக்கையிலே
முதுகில் ஓடிய சுள்ளெறும்பு
கடிக்கையில் துடித்தேன் வலியோட
வலியா ரணமா உடம்பெல்லாம்
எதற்கு கூச்சல் இவ்விதமாய்
உணர்வை அறுக்க உன்னுள்ளே
புத்தி என்ற மருந்துண்டு
மெல்லக் கிள்ளி உன் ரணத்தை

துடிக்கச் செய்வேன் இப்போது
தள்ளிப் போடேன் பெருவலியை
தைரியம் கொள்ளேன் முழுமனசாய்
வெள்ளைப் புடைவை நீலப் பூ
மேகக் கூந்தல் புன்சிரிப்பாய்
தேவதை கிள்ளி ரணமழுத்த
துடித்தேன் நிறுத்தி வலியறுத்தேன்.
கன்னிப் பெண்ணாள் பூங்கொடியாள்
மல்லிச் செடிபோல் வாசனையாள்
சொல்லிக் கொடுத்தாள் வலியறுக்க
நான் கனவில் கற்றேன் முதல் பாடம்.'

சிலீரென்று கவிதை வந்து விட்டதென்று தோன்றிற்று. உரக்க நாலு முறை வாசிக்க, இன்னும் பிடித்துப் போயிற்று. யாரிடமாவது காட்டி பெருமைப் பட்டுக் கொள்ளலாமென்று தோன்றியது.

ஓர் ஓவியம்போல் புடைவை முதற்கொண்டு வர்ணித்து சங்கீதாவை அந்தக் கவிதைக்குள் செருகி விட்டதாய்த் தோன்றியது. சங்கீதாவின் உடம்பில் எப்பொழுதும் ஒரு நெடியான வாசனை இருக்கும். மல்லிச்செடி போல் வாசனை என்று சொன்னால், எந்தப் பெண்ணையும் பரவசப்படுத்தும். அதையெல்லாம்விட கண்ணெதிரே நடந்த நிகழ்ச்சியை தன்னால் கவிதையாய்ச் சொல்ல முடியும் என்கிற கர்வம். புதுசுமில்லாமல், மரபுமில்லாமல் இரண்டுக்கும் இடைப் பட்டு, சீர்தட்டாது சொல்லும் லாகவம் வெகுசுலபமாய் தனக்கு வந்துவிட்டதென்று தோன்றிற்று.

சாமிநாதனின் அப்பா ரகசியமாய் சில ஆட்களை அனுப்பி சாவடிக்குள் அவனுக்கு வேண்டிய வசதி செய்து கொடுத்திருந்தார். மருந்து மாத்திரையும், மெத்தையும் தலையணையும், சாக்லேட், பிஸ்கட் வகையறாவும், படிக்க நிறைய படம் போட்ட புத்தகங் களும் அனுப்பியிருந்தார். டேப்ரிக்கார்டர், கொசுவத்திச் சுருள், வில்ஸ் பில்டர் சிகரெட்டுகள். அந்த இடம் லாட்ஜ் மாதிரி மாறியது. போலீஸ் இன்னும் சாமி நாதனைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

"நாங்க தேடற மாதிரி தேடறோம். அவரு இருக்கற இடத்திலேயே கொஞ்ச நாள் இருக்கட்டும். சூடு ஆறின பிறகு சரண்டராயிடச் சொல்லுங்க. அப்பால கேஸை ஒண்ணுமில்லாம பண்ணிடலாம்." என்று சொன்னதாகவும் சொன்னார்கள். இப்போதைக்கு

வெளியே வா என்று சாமிநாதனை யாரும் அழைக்க வில்லை. அவனும் போவதாய் இல்லை. மறுநாள் குருமூர்த்தியின் கவிதையை, தன் கவிதையாக சாமிநாதன் வாசித்துக் காட்டியபோது, குருமூர்த்தி சற்று தொலைவில் போய் நின்று கொண்டான். சங்கீதா அந்தக் கவிதைக்கு என்ன சொன்னாள் என்று தெரிய வில்லை. ஆனால், அந்தக் கவிதையை மடித்து ரவிக்கை யில் செருகிக் கொண்டு, அவள் வெளியேறியது தெரிந்தது.

"அந்தக் கவிதை என் கையெழுத்துல இருக்கா. உன் கையெழுத்துல இருக்கா." குருமூர்த்தி ஏதோ ஓர் ஆசை உந்த சாமிநாதனிடம் கேட்டான்.

"அதெப்படி உன் கையெழுத்துல இருக்கும். நான் அதைக் காப்பி பண்ணி, உன் ஒரிஜினலை சுக்கு சுக்கா கிழிச்சுப் போட்டுட்டேன். நான் என்ன அத்தனை முட்டாளா."

சாமிநாதன் பேச்சில் ஓர் எக்காளமிருந்தது. ஒருவேளை நான்தான் முட்டாளோ என்கிற எண்ணம் குருமூர்த்திக்கு வந்தது. அவனால் முடிவுசெய்ய முடியவில்லை. முடிவு செய்ய முடியாதவர்களுக்கு வாழ்க்கை எப்போதும் பேரவஸ்தை. அடுத்த நூறு ரூபாய்குண்டான கவிதை என்று சாமிநாதன் அதட்டிக் கேட்டதுதான் மிகக் கொடுமை.

ஒரு பெண்ணுக்கும், ஆணுக்கும் நடுவே காதல் வருவதற்கு என்ன காரணம். குருமூர்த்திக்கு யோசிக்கத் தோன்றியது. பொய்கள்தான் காரணம் என்பதாய் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. பொய்களை உண்மை என்று எண்ணும் மனப்பான்மையுடையவர்கள்தான் காதலிக்கத் தொடங்குகிறார்கள் என்கிற எண்ணம் வந்தது. அப்படிப் பட்ட எண்ணம் வர, சுடர் போன்ற அறிவிருக்கக் கூடாது. கொஞ்சம் குழம்பியிருக்க வேண்டும். சதா ஒரு போதையில் ஆழ்ந்திருக்க வேண்டும். பீர் குடித்தபோது நச்சென்று ஏதோ மூளையில் தாக்கி, விழிப் பாப்பாக்களை விரிய வைத்ததே, அப்படிப்பட்ட போதை வேண்டும். இங்கே எது போதை.

அறியாமை. மேக் பிலீஃப். சங்கீதா சொன்னாளே அந்த மேக்பிலீஃப். அதாவது கற்பிதம். தான்

காதலிக்கப்படுவதாய், காதலிப்பதாய் மனம் கொண்ட கற்பிதம். புத்தி, சுடர் போலிருந்தால், கற்பிதம் வராது. கற்பிதம் வராவிட்டால் காதல் வராது. காதலோடு கூடிய கனவுகள் வராது. புத்தி கூர்மையாக இருந்தால் மரண பயம்தான் வரும். தான் மல மூத்திரதாரியாக நிற்பது தான் நினைவில் நிற்கும். எல்லார் உடம்பிலும் மலம், மூத்திரம்தான் இருக்கின்றன என்கிற வெறுப்பு வேர் விடும். அப்போதுதான் உடம்மையும் வினோதமாய்ப் பார்க்கத் தோன்றும். அதற்கு எந்தப் பவிசும் கொடுக்கத் தோன்றாது. தன் உடம்புக்கு பவிசு செய்து கொள்ளாத வன் வேறு ஓர் உடம்பைப் பார்த்து மோகிக்க மாட்டான்.

ஒரு கையிலே நோய் கண்டு அது வெட்டி யெடுக்கப் பட்டால், வெட்டியெடுத்ததை மடியில் வைத்துக் கொள்வோமா. சீச்சீ.. தூர கொண்டு போ.. எங்கேனும் ஆழப் புதை என்றுதானே கத்துவோம். இதுதான் உடம் போடு சம்பந்தப்பட்ட வாழ்க்கை. கை அழுகியதுபோல உடம்பு ஒருநாள் அழுகும் என்ற கவனம் வந்துவிட்டால் மனசுக்குள்ளேயே உடம்பை நானில்லை என்று பிரித்து விடலாம். உயிரோடிருக்கும் பொழுதே உடம்போடி ருக்கும் எண்ணத்தைப் புதைத்து விடலாம். இதற்குப் பெயர்தான் 'தான் செத்துப்போதல், அப்போது. நான், நீ என்ற பிரிவினை ஏதுமில்லை, உடம்பாய் உன்னைக் கொண்டபொழுதுதான், இன்னொரு உடம்புக்கென்று பெயரும், பிரிவுகளும் வருகின்றன. அப்பொழுதுதான் கவர்தலும், கவிழ்த்தலும் வந்துவிடுகின்றன. அவன், அவள், அவர்கள், அவை என்கிற பிரிவினை ஏற்பட்டு விடுகிறது. தான் உடம்பு என்கிற எண்ணம் இல்லாத போது வரும் காதல், பிரம்மாண்டமானது. எல்லா வற்றிலுமிருப்பது நானே என்று தெரிந்துவிடுகிறது. அது தன்னையே எல்லா இடத்திலும் காண்கிறது. எல்லாம் ஒன்று என்றால், நான், நீ உண்டா. நானே எல்லாம் என்று தெரிந்துவிட்டால், நீ என்று அழைப்பதெப்படி. தன்மை முன்னிலையாகுமா. இது எவ்வளவு பெரிய க்ராமாடிகல் மிஸ்டேக் குருமூர்த்தி மரத்தடியில், படுத்து ஆழ ஆழ சங்கிலித் தொடராய் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால், தனியே கிடந்து யோசிக்கின்றவை நேரே ஆள் பார்க்கும்போது சிதறிவிடுகிறது. யோசிப்பு வேறாகவும், நடப்பு வேறாகவும் போய்விடுகிறது. யோசிப்பில் வந்த தெளிவை நிஜ வாழ்க்கையில்

கொண்டு வரவே முடியவில்லை. சங்கீதா கிணற்று நீரில் குளித்துவிட்டு, தன் போர்ஷனுக்கு ஈரப் பாவாடையுடன் ஓடும்போது, அவள் உடம்புதான் கண்களைத் தாக்கிற்று. கண்ணால் மனசு தாக்கப்பட்டது மனசு மல்லாக்கத் தள்ளப்பட்டு, யானையால் மிதிக்கப்பட்டவனைப் போல குழைந்தது. சிந்தனைக்கு செயல் ரூபம் வருவதே முடியாதோ என்று ஏக்கம் வந்தது. இத்தனை நாள் இந்த உலகம் சொல்லிக் கொடுத்ததை மறக்க, காதல், காமம், படிப்பு, பணிவு, நல்லது, கெட்டது, மேன்மை, கீழ்மை எல்லாம் ஒன்றாகத் தவித்தன.

இரவு ஒரு மணிக்கு கரெண்ட் நின்று போக வீட்டிலுள்ள சீலிங் பேன் சுழற்சி நிற்க, புழுக்கம் வந்தது. தூக்கம் கலைந்தது. சாவடியில் அதிகம் புழுங்குமே, சாமிநாதனை குளத்து மேடைக்கு அழைத்துப் போகலாமா. அவனிடம் டார்ச் இருக்கிறதா. நேற்று தலையணைக்குக் கீழ் பார்த்ததாக நினைவு. டார்ச் வைத்துக் கொண்டு, சிமெண்ட் பென்சுக்கு சாமிநாதன் பாதை கண்டு பிடித்து விடுவானா. கொல்லைப் புறத்தில் இருட்டு இன்னும் அதிகமாக இருக்குமே. குருமூர்த்தி வீட்டைச் சுற்றி நடந்து போனான். உள்ளங்காலில் மண்வகை மாறுவதைத் தெரிந்து கொண்டு அந்தக் கும்மிருட்டில் மெல்ல, மெல்ல சாவடியை அடைந்தான்.

"ப்ளீஸ், இன்னிக்கு விட்டுரு சாமி. நாளைக்கு ராத்திரி நிச்சயமா வரேன். இப்ப கரெண்ட் கட்டா யிடுச்சு. வீட்ல முழிச்சுக்குவாங்க." சாவடிக்குள்ளே சங்கீதாவின் குரல் கேட்டது. அந்தக் குரலிலுள்ள சிணுங்கல் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. அந்த அதிர்ச்சியில் மனசு ஆடினபோது, சாமிநாதன் என்ன சொன்னான் என்பதைக் கேட்க முடியாமல் போயிற்று.

"ஐ டோண்ட் கேர், நாளைக்கு நிச்சயமா வருவேன். பகல்லேயும் வருவேன். சும்மா பேசறதுக்கு. என் ராஜால்லியா இப்ப விட்டுடு." சிரமப்பட்டு விலகுகிறாள் என்பதை சில ஓசைகள் சொல்லிக் கொடுத்தன. குருமூர்த்தி ஒரு வலியை உணர்ந்தான். இப்போது இருட்டில் எங்கு கால் வைத்தாலும் மலத்தைத்தான் மிதிப்போம் என்று நினைத்துக் கொண்டான். சாவடி கதவு திறந்து சாமிநாதன் டார்ச் நாலாபக்கமும் அலைந்து வாசல் திறந்த சங்கீதாவின்

மீது நின்றது. சங்கீதா அதிகம் கலைந்துகிடந்தாள். குளித்துவிட்டு ஈரப் பாவாடையுடன் ஓடும்போது இருந்ததைவிட மோசமாய்க் காட்சியளித்தாள்.

'நீ பண்றது தப்பு சங்கீதா' குருமூர்த்தி பொருமலாய் தனக்குள் பேசினான். தான் ஏன் இங்கு நின்று கொண்டிருக்கிறோம் என்று வேதனைப்பட்டான். டார்ச் ஒளி தன் மீது பட்டு விடுமோ என்று நித்தியமல்லிச் செடிகளுக்குள் பதுங்கிக் கொண்டான். சங்கீதா வெளியே வந்து கதவு சாத்தினாள். மறுபடியும் இருள் கவ்விக் கொண்டது. சங்கீதா எங்கு எப்படி நகர்ந்து போகிறாள் என்பது தெரியவில்லை. இந்த வழியாகத் தான் நடக்க வேண்டும். ஏன் வேறு திசையில் காலடி யோசை கேட்கிறதென்று புரியவில்லை.

"சே.. என்ன இருட்டு." சங்கீதா தனக்குள் பேசுவது சற்று தொலைவில் கேட்டது. இரண்டு மரங்களுக்கு நடுவே அவள் நகர்வது உற்றுப் பார்க்கையில் தெரிந்தது. அவள் அதேபோக்கில் நடந்தால் குளக்கரை தான் வரும். அந்தப் பக்கக் குளக்கரைப்படிகள் நொடிக்கின்றவை. குருமூர்த்தி சங்கீதாவை நோக்கி முன்னேறினான்.

"சங்கீதா இந்தப் பக்கம் வா. அது குளம்."

"ஐயோ.." சங்கீதா பயத்தில் மெல்லக் கூவினாள்.

"நான் குருமூர்த்தி. பயப்படாதே. நாலடி இடப் பக்கமா நகர்ந்து வா." அவள் நகர, அவன் மீது முட்டிக் கொண்டாள். அவன் கையைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

"குருமூர்த்தி, நீயா." என்று தேவையில்லாமல் கேட்டாள். முன் கைகளை விட்டு, புஜத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

"நான்தான் பயப்படாத வா." தன் இடப் புஜத்தைப் பற்றியிருந்த கைகளை வலக்கையால் பற்றிக்கொண்டு குருமூர்த்தி சரியான பாதைக்கு அவளை நகர்த்தி வந்தான்.

"ரொம்ப இருட்டா இருக்கே."

"லைட் போட்டா எல்லாரும் பார்ப்பாங்க."

"அதுக்குச் சொல்லலை. எப்படிப் போறது."

"எனக்குத் தெரியும். தினம் நடந்து பழக்கம்."

தடாரென்று தூரத்தில் கொல்லைக்கதவு திறக்கும் ஓசை கேட்டது. இருவருக்குமே தூக்கிவாரிப் போட்டது.

"இரு." என்று அவளை, அவன் தடுத்து நிறுத்திய போது அவன் உள்ளங்கையில் மெத்தென்று அவள்

மார்பு. பச்சை மார்பு அழுந்திடப்பட்டது. குருமூர்த்தி தடுமாறினான். கொல்லைக்கதவு விரியத் திறந்து, சிம்னி விளக்குடன் கடைசி போர்ஷன்காரர் வெளியே வந்தார்.

"நகரு நகரு.." முணுமுணுப்பாய் சங்கீதாவை அவன் நித்திய மல்லிச்செடியின் மறைப்புக்குக் கொண்டு போனான். மண்ணில் சாய்த்து வைத்த குடை மாதிரி இருந்த செடியின் பரப்புக்குள் அவளை அழுத்தினான். அவனும் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

"குருமூர்த்தி இங்க என்னமோ ஓடறதே."

"ஓணானா இருக்கும்."

"ஐயோ."

"ஸ்.." குருமூர்த்தி, அவள் வாயைப் பொத்தினான். இன்னும் நெருக்கமாய் குத்திட்டு உட்கார்ந்து கொண்டான். சிம்னி விளக்கு பிள்ளையார் மேடையில் வைக்கப்பட்டது. வந்தவர் வேட்டி உதறி, கணநேரம் அம்மணமாய் நின்று மறுபடி உடுத்திக் கொள்வது மெல்லிய வெளிச்சத்தில் தெரிந்தது. வேட்டியை மடித்துக்கட்டி, அவர் மல்லிகைச் செடிக்கருகே உட்கார்ந்தார். சிறுநீர் கழிக்கும் சத்தம் கேட்டது. சத்தம் நின்ற பிறகு ஆள் எழுந்திருக்கவில்லை. உட்கார்ந்த படியே தூங்கிவிட்டாரா என்கிற கவலை வந்தது. சங்கீதா, அவன் தோளை அணைத்துக் கொண்டாள். இப்போது இடப்புஜத்தில், அவள் மார்பு இடித்தது. குருமூர்த்தியும் அவளைக் கட்டிக் கொள்ள ஆசைப் பட்டான். நான் உடம்பல்ல, நான் உடம்பல்ல என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

அமர்ந்தவர் எழுந்தார், விளக்குத் தூக்கினார். கதவருகே நடந்தார். திறந்து உள்ளே போனார். தாழிட்டார்.

"தாழ்ப்பாள் போட்டுடுத்தே, பீடை." சங்கீதா அடிக் குரலில் கத்தினாள்.

"சுத்திப் போகலாம்."

"உன் போர்ஷன் தாண்டியில்ல போகணும்."

"அதனால என்ன."

"உங்கப்பா முழிச்சிண்டிருந்தா.."

அதற்கு வாய்ப்பிருந்தது. அப்பா கோழித் தூக்கலாய் தூங்குபவர். சின்ன சத்தம் கேட்டாலும் விழித்துக் கொள்ள சந்தர்ப்பமிருக்கிறது. குருமூர்த்தியும் பயந்தான். என்ன செய்வதென்று கேட்டான்.

"என்னைக் கதவு பக்கம் கொண்டு போய்விடு." அவள் அவனை முன்னே தள்ளி இரண்டு கைகளையும் தோளில் வைத்துக் கொண்டாள். அவன் முன்னே நடக்க, பின்னால் நடந்தாள். கால்கள் இடித்தன. இடுப்பு உரசியது. பிள்ளையார் மரம், துளசி மாடம் தாண்டி, கொல்லைக் கதவருகே குருமூர்த்தி நின்றான். சங்கீதா, அவனை உரசிக் கொண்டு முன்னே போனாள். திரும்பிப் பார்த்து 'நீ போ' என்று கத்தினாள்.

"என்ன பண்ணப் போறே."

"கதவு தட்டப் போறேன்."

"ஐயோ யாராவது கேட்டா."

"நான் பேசிக்கறேன். நீ போ.."

"இரு. நான் என் போர்ஷனுக்குப் போனதுக்குப் பின்னால் கதவு தட்டு."

ஆனால், சங்கீதா காத்திருக்கவில்லை. உடனே கதவு தட்டினாள். குருமூர்த்தி பயந்து போய், அடித்துத் துரத்தப் பட்ட சாரைப் பாம்புபோல நித்தியமல்லிச் செடிக்கருகே ஓடினான். செடிக்குள் குத்திட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு அவள் கதவு தட்டுவதைப் பார்த்தான். அவள் இரண்டு முறை தட்டியதும் கதவு திறந்து கொண்டது.

"யாரது."

உள்ளேயிருந்து ஆண்குரல் கேட்டது.

"நான்தான்."

"நான்தான்னா."

"சங்கீதா. எதுக்கு கதவை சாத்தினேள்."

தடாரென்று கதவு திறக்கப்பட்டது. வெளியே வந்தவரே மறுபடி கதவு திறந்தார்.

"நீ என்ன பண்ற கொல்லைப்பக்கம்."

"பண்றேன் பானையும், சட்டியும். உள்ள போயி லொடக்குன்னு கதவைப் பூட்டிண்டேளே. வயத்த கலக்கிடுத்துன்னு பின்னால் வந்தேன். நீங்க லைட்டோட அலைஞ்சுட்டிருந்தேள். சரி போகட்டும்னு நினைச்சேன். தபதபன்னு போயி கதவை சாத்தினா என்ன அர்த்தம்."

"ஸாரி. கதவை ராத்திரி சாத்த மறந்துட்டாளோன்னு நினைச்சேன்."

"வழி விடுங்கோ."

"வேற யாரும் இருக்காளா."

"இவ்வளவு நீளத்துக்கு ஒரு சாரைப் பாம்பு

போச்சு."

"எங்க."

"நித்ய மல்லிகிட்ட."

கதவு திறந்தவன் சிம்னியைத் தூக்கிப் பார்த்தான். குருமூர்த்தி தன்னை இன்னும் குறுக்கிக் கொண்டான்.

"தடிகூட இல்லை."

"தடி எதுக்கு. பாம்பு வரும் போகும். நான் உள்ளே போறேன். கதவை சாத்திடுங்கோ."

பெண் பிள்ளையைத் தொடர்ந்து தானும் உள்ளே போவது கேவலத்திற்கு ஒப்பாகும் என்று அவரும் நினைத்திருக்கக்கூடும். சற்று நேரம் கழித்து அவர் உள்ளே போனார். கதவு தாழிட்டார். எப்போது சங்கீதா ரவிக்கை பட்டன்களைப் போட்டுக் கொண்டாள் என்று குருமூர்த்தி யோசித்தான். மெல்ல செடி விட்டு நகர்ந்து தன் போர்ஷனுக்கு வந்தான்.

"என்னடா பண்றான் உன் ஃப்ரெண்ட்."

அவன் கடக்கும்போது அப்பா எழுந்து கேட்டார்.

"தூங்கறாம்ப்பா."

"வந்து நாளாயிடுத்தே. இன்னுமா போலீஸ் கேஸ். அவனை வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லு."

"ஏம்ப்பா."

"வயசுப் பையன் ரொம்ப நாள் நம்மாத்ல இருக்க வேண்டாம். அதுதவிர, நாளைக்கு ஒரு பத்துநாஇருக்கு. நடராஜனோட மாப்பிள்ளை தவறிப் போயிட்டானாம். இடம் கேட்டிருக்கான்."

அவர் சொன்னதுபோல விடிந்து ஏழு மணிக்கு சாமிநாதன் வீடு. அவனையும், அவன் பொருள்களையும் எடுத்துக் கொண்டு போன பிறகு, அவன் படுத்துக் கிடந்த இடத்தில், குருமூர்த்தியின் கவிதையை வாசித்த இடத்தில், சங்கீதா கொஞ்சிக் குலவிப்போன இடத்தில் உப்பில்லாத சோறு கொட்டி, அதைச் சுற்றி உப்பில்லாத தோசை அடுக்கி, நிறைய காய்கறிகள் நறுக்கிப் போட்ட உப்பில்லாத குழம்பு பார்த்து தன் கைக்குழந்தையை வலக்கையால் அணைத்துக் கொண்டு கதறிக் கதறி அழுதாள்.

"அவர் சாகலை.. அவர் சாகலை.. அவர் சாகப்படாது. அவருக்கு இப்படி உப்பில்லாத சாதம் போடப்படாது. அவருக்கு காரம் ஆகாது. வெளியிலெல்லாம் சாப்பிட்டு அவருக்கு வாயில் புண் வந்துடுத்து மாமி. உன் சமையல் தாண்டீ என்னால சந்தோஷமா சாப்பிட முடியறதுன்னு

சொல்லுவார். அவருக்கு உப்பில்லாம போடலாமா. நான் போய் உப்பு வாங்கிண்டு வரேன். இங்க இருக்கற ஒரு வீட்ல போய் உப்பு கேட்டுண்டு வரேன். செத்துப் போன ஆளுக்குத்தானே உப்பில்லாத சாப்பாடு போடறது. அவர் சாகலை. அவர் சாகமாட்டார். அவர் கல்கத்தாக்குப் போயிருக்கார் மாமி. வந்து என்னை நாகப்பட்டினம் கூட்டிண்டு போறேன்னு சொல்லியிருக்கார். நான், நாகப்பட்டினம் போகணும். வழி விடுங்கோ."

அந்தப் பெண் ஈரப்புடவையை இறுக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். புருஷன் சாகவில்லை என்ற ஒரு திடமான நம்பிக்கை அந்த முகத்திலிருந்தது. இவள் பைத்தியமா. இல்லை துக்கத்தினால் ஏற்பட்ட சிறிது நேர மனக்கலக்கமா. தெரியவில்லை. அவளுக்கு அந்த சாவடியில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. எல்லாரும் துரத்த தோப்புக்குள் மறைந்தாள். இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தியபோது, சோறு போடமாட்டேன்னு கத்தினாள். "உயிரோட இருக்கற ஆளுக்கு உப்பில்லாத சாதம் போடப்படாது. அது மகாபாபம்." என்று அலறினாள். இறுக்கிப் பிடித்த பெண்களை உதறி நித்திய மல்லிச்செடிகளைத் தாண்டி, சத்திரம் இருக்கும் பக்கம் ஓடி வந்தாள். சத்திரத்தைச் சுற்றி வெளியே போக முயன்றாள்.

அப்பாவிற்கு யார் தகவல் சொன்னார்கள் என்று தெரியவில்லை. அப்பா, அவர் வரும் பாதையை மறித்து, இடுப்பில் கை வைத்து அவளை உறுத்துப் பார்த்தார். வழியில் நிற்கிறவரை மிரண்டு போய் அந்தப் பெண் நிமிர்ந்து பார்த்து மெல்ல செடி மறையில் ஒதுங்கினாள்.

"என்ன." அப்பா, அவளை நோக்கிச் சீறினார். அந்தப்பெண் நிதானமாய்த் திரும்பி சாவடி நோக்கி நடந்தாள். சாவடிக்கு அருகேயுள்ள தென்னை மரத்தில் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு விம்மினாள்.

"என்னைக் கொஞ்ச நேரங்கூட பொய்யா இருக்க விடமாட்டேங்கறேளே. நிஜத்த சொல்லி, நிஜத்த சொல்லி சாகடிக்கறேளே. எல்லாருக்கும் நடுவில என்னை அனாதையா விட்டுட்டுப் போயிடுத்தே." என்று அந்தப் பெண்ணை அவள் உறவினர் பெண்கள் மெல்ல அழைத்துக் கொண்டு சாவடிக்குள் போனார்கள்.

குழம்புக்கரண்டியை கையில் திணித்து ஊற்றச் சொன்னார்கள். இரண்டு கரண்டி உப்பில்லாத குழம்பு ஊற்றிவிட்டு, அந்தப் பெண் நெஞ்சிலடித்துக் கொண்டு அழுதாள். அந்தப்பெண் சொன்ன கடைசி வார்த்தை குருமூர்த்தியை உலுக்கிப் போட்டது.

"என்னைக் கொஞ்ச நேரங்கூட பொய்யா இருக்க விடமாட்டேங்கறேளே. நிஜத்தை சொல்லி சாகடிக்க றேளே." மேக் பிலீஃவ் செய்ய, கற்பிதமாய் இருக்க அந்தப் பெண் ஆசைப்பட்டாள். ஆனால், உண்மை விட வில்லை. அவள் புருஷன் செத்துப் போனது உண்மை. எத்தனை ஆயிரம் முறை அவள் மறுத்தாலும் அந்த உண்மை அவளைத் துரத்தும், துரத்திப் பற்றிச் சுடும். உண்மையின் கையில் தன்னைக் கொடுத்து உயிரோடு எரிய வேண்டும். அந்தப் பெண் மட்டுமல்ல, எல்லாருக்கும் ஒருநாள் உண்மை தெரியவரும். தாக்கிப் பதற வைக்கும்.

குருமூர்த்தி கண்மூடி உட்கார்ந்து கொண்டான். அந்தப்பெண் நாலா பக்கமும் அலைந்த காட்சியே மனசுக்குள் ஓடிற்று. தானும் அதேபோல், அதே தோப்பில் ஈரத்துணியோடு அலைவது போன்ற ஒரு காட்சி வந்தது. ஆனால், என்ன செத்துப் போயிற்று, எதற்கு ஓடுகிறோம் என்பது புரியவில்லை.

அன்று மாலை சாமிநாதன் இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் இன்னொரு கவிதையை எழுதித் தரும்படி கட்டளையிட்டான். இல்லையெனில் நூறு ரூபாயைத் திருப்பிக் கொடுக்க, உத்தரவிட்டான். இரண்டு மூன்று கவிதைகள் சேர்த்துக் கொடுத்துவிட்டால் உடனடியாகக் காசு தருவதாய் ஆசை காட்டினான். அவற்றை முன் பணமாகவே கொடுப்பதற்குத் தயாராய் இருப்பதாய் சொன்னான்.

பிரிவுத் துயர் வச்சு எழுது. சின்னதா எழுது போதும். பொயட்ரி நல்லா வரணும். கொஞ்சம் செக்ஸ்கூட கொடுக்கலாம். ஆனால், ஜாஸ்தி கலந்துராதே, லேசா சரிகை கலந்த மாதிரி செய்.

சாமிநாதன் செருப்பு தைக்க ஆர்டர் கொடுப்பது போல், தான் செருப்புத் தைப்பது போல் குருமூர்த்திக்குப்பட்டது.

சைக்கிளில் திரும்பிப் போகிறபொழுது, "கொஞ்சம் புதுக்கவிதையா எழுதுறா. டங்கு டங்குன்னு தறியடிக்கற மாதிரி எழுதாதே." செருப்பின் நிறம்

சொல்லி விட்டுப் போனதாகக் குருமூர்த்திக்குத் தோன்றியது.

நீ
நின்றிருந்த இடத்துப்
புல் ஒன்றை
நேற்று
வேரோடு பறித்து
என் வீட்டில் பதியனிட்டேன்
உள்ளங்கை நீர்விட்டேன்.
புல்லுக்கு
இன்று பிள்ளை பிறந்துவிட்டது.
வேறொரு குட்டிப் புல்
அதன் வேரருகே எட்டிப் பார்க்கிறது.
புற்கள் பெருகிப் பெருகி
என் வீட்டை வளைத்துக் கொள்ளு முன்
என்னிடம் வா
நானும்
பல்கிப் பெருக வேண்டும்
உன்னோடு.

அடுத்த பேப்பரை நீவி, பேனாவை உதறி இன்னொரு கவிதை எழுதினான்.

இரவின் தனிமையில்
என்னைத் தொடுபவை
ஏராளம் ஏராளம்
தெற்கத்திக் காற்றும்
நாகலிங்கப் பூந்தாதும்
ஒற்றைக்குயில் குரலும்
ஓணானின் சரசரப்பும்
ஜன்னலோடு ஒட்டிக்கொண்டு
நான் வெறிக்க
எட்டி முகம் உதைக்கும்
திரைச் சீலையும்
தெருவோர டீக்கடையும்
சினிமாப் பாட்டும்
தூக்கம் கலைக்கின்றன.
தொட்டுத் தொந்தரவு செய்கின்றன.
நான்
உன்னைத் தொட்ட நினைவுகள்
ஏன் உயிரைப் பிழிய
உட்கார்ந்திருக்கிறேன்

அசையாது.

இன்னொன்றும் எழுதினால், அப்பாவிற்கும் வேட்டி வாங்கலாமென்று தோன்றியது. வேட்டி, மேல்துண்டு, புடவை, ஜாக்கெட்டோடு இவரையும் நிற்க வைத்து வணங்கலாமென்று ஆசை வந்தது. அடுத்த கவிதை எழுதத் தொடங்கினான்.

உள்ளுக்குள் மோகனராகம்
நெஞ்சுக்குள் உந்தன் நினைவு
கையிலே பரீட்சை புத்தகம்
கனவுக்குள் நடக்கும் காதலி.

புத்தகம் குழலாய் சுருட்டி
தேர்ந்ததோர் கலைஞன் போல
உதட்டருகே மெல்ல வைத்து
மோகனம் இசைக்கத் தொடங்க

அக்கற்பிதம் பிடித்திருந்தாலும்
உள்ளுக்குள் பெரிய துக்கம்
பிரிவினில் சுகமும் உண்டு
பிரிந்ததில் வருத்தம் உண்டு.

நீ எதிரே இல்லா நேரம்
கனவுக்குள் சுருண்டு கொள்வேன்
கனவுக்குள் சுருளச் சுருள
நான் உன்னைக் கண்டபோது
அக்கனவே தொடர்ந்து வளரும்
கனவுகள் வளர்த்த காதல்
கனவாகப் போகாதிருக்க
என் கனவுக்குள் வாழும் தோழி
நினைவாக நேரில் வாழ
நிறைவாக நேரில் வரினும்
எனக்கு கனவாகத் தெரியக்கூடும்
இது கனவில்லை என்று காட்ட
என் காயத்தை அழுத்திப் போடி.

மூன்று கவிதைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு குருமூர்த்தி சாமிநாதன் வீட்டிற்குப் போனான். பழைய பாக்கி நூறு கழித்து புதிதாய் இருநூறு ரூபாய் வாங்கினான். அம்மாவுக்கு புடைவையும், அப்பாவுக்கு வேட்டியும் வாங்கினான். இருவரையும் கிழக்கே நிற்க வைத்து நமஸ்கரித்தான். பையில் வைத்திருந்த துணிகளை அவர்களிடம் நீட்டினான்.

"ஏதுடா, ஏதுடா.." அம்மா பரபரத்தாள்.

"சம்பாதிச்சேம்மா. சாமிநாதன் அப்பா அவருக்குத் தெரிஞ்ச பிரஸ்ல புரூஃப் பாக்கற வேலை வாங்கிக் கொடுத்தார்." பொய் சொன்னான்.

சங்கீதாவைப் பற்றி இனிமேல் அதிகம் மனசு அலட்டிக் கொள்ளக்கூடாது என்று தீர்மானித்து, மாமரத்துச் சிமெண்ட் மேடையில் தனியே அமர்ந்திருந் தான். ஈரப்பாவாடையோ, உலர்ந்த தாவணியோ கட்டிக்கொண்டு சங்கீதா முன்னால் போனாலும் மனசு அவளைப் பின் தொடரக்கூடாது என்று கண்களை மூடிக்கொண்டான். சாமிநாதனில்லாத கொல்லைப் புறத்துக்கு சங்கீதாவுக்கு வர விருப்பமில்லை போலும். அவளையும் பிரிவுகள் பாடாய்ப் படுத்துகின்றன போலும். ஒருவாரம் ஒரே வீட்டிலிருந்தும் சங்கீதாவைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. சலூனிலிருந்து திரும்பி வந்து, வீட்டைச் சுற்றி வந்து இடுப்புத் துண்டோடு கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்துக் குளித்துக் கொண்டிருக்கும்போது சங்கீதா வந்து எட்ட நின்றாள்.

"உன்கூட பேசணும். குளிச்சுட்டு வரியா."

வெய்யில் உச்சிக்குப் போய் வீட்டிலுள்ளவர்கள் ஞாயிறு, டி.வி.யில் பகல் சினிமா பார்க்க உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தபோது, குருமூர்த்தியும் சங்கீதாவும் கல்மேடையில் அமர்ந்து பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

"நீ சாமிநாதனைப் பத்தி என்ன நினைக்கறே குருமூர்த்தி."

"ஏன்."

"அது என்னை உயிருக்குயிரா நேசிக்கறது."

"சரி, என்ன அதனால."

"கல்யாணம் பண்ணின்டா என்னைத்தான் பண்ணிப்பானாம்."

"ரொம்ப சந்தோஷம். எப்ப கல்யாணம்."

"நான் படிச்சு முடிச்ச பிறகு."

"ப்ளஸ் டூ பரிட்சைக்கு மறுநாளா."

"ச்சீய்.. எம்.பி.பி.எஸ்."

"உனக்கு யார் சீட் தரப்போறா."

"தொன்னூற்றி எட்டு பர்ஸெண்ட் வாங்கினா டெஃபனெட்டா கிடைக்கும்."

"லவ்வு கிவ்வுன்னு பேசறியே, தொன்னூற்றி எட்டு பர்ஸெண்ட் வாங்க முடியுமா. உங்க வீடு உன் படிப்பை நம்பிண்டிருக்கு."

"படிப்பு வேற, காதல் வேற. சாமிநாதன் மாதிரி ஒரு

டைனமிக் பர்ஸனைக் கல்யாணம் பண்ணின்டா வாழ்க்கைல வேகமா முன்னுக்கு வந்துடலாம். அவங்க அப்பாக்கு திண்டிவனம் கிட்டக்க பதினைஞ்சு ஏக்கர் வயல் இருக்காம். புதுச்சேரிலேயும் ஃபாஸ்ட் ஃபுட் ஆரம்பிக்கப் போறாளாம். சாமிநாதனும் ஒரு டைரக்டராம்."

"சபாஷ். அவன் சமையல்காரன், நீ டாக்டரா. நன்னா ஒத்துப் போகும்."

"ஏன் இப்படி கடிச்சுப் பேசற. உனக்குப் பொறாமையா இருக்கா."

"எனக்கென்ன பொறாமை. நான் குருக்கள் வீட்டுப் பையன். குமாஸ்தாவுக்கு படிக்கறவன்."

"அதனாலதான் உன்கிட்ட ஓர் உதவி கேக்கறேன். உனக்கு நிறைய தமிழ் பாட்டு தெரியும்லியா. பழைய சாமி பாட்டெல்லாம் தெரியுமில்லியா."

"தெரியும்."

"அதெல்லாம் கலந்து ஒரு தமிழ்க்கவிதை மாதிரி எழுதிக் கொடேன்."

"தமிழ்க் கவிதை மாதிரியா. என்ன சொல்ற."

"சாம் நல்லா பொயட்ரி எழுதுது குரு. நான் எத்தனையோ ட்ரை பண்ணி பாக்கறேன். எனக்கு வரலை. காற்று வெளியினிலே கண்ணம்மான்னு ஒரு பொயட்ரி எழுதிக் கொடுத்தது. அவ்வளவு நல்லாருந்துச்சு."

குருமூர்த்தி தலையில் கல் விழுந்தவன் போல எழுந்து நின்றான்.

"அது பாரதியார் பொயட்ரி."

"அப்படியா. அது தன் பொயட்ரின்னு சொல்லுச்சே. உள்ளுக்குள் மோகனராகம் நெஞ்சுக்குள் உந்தன் நினைவு. யார் பொயட்ரி."

குருமூர்த்தி தலைகுனிந்து கொண்டான்.

"தெரியலை. அவனுதாதான் இருக்கும்."

"எப்படி சொல்ற."

"சுமாராதானே இருக்கு. அதனால சொல்றேன்."

"ச்சீ. சாமிநாதனைக் கண்டா உனக்குப் பொறாமை."

"சத்தியமா இல்லை. உனக்கு என்ன வேணும்."

"நான் இங்கிலீஷ் மீடியம் குருமூர்த்தி. தமிழ் அவ்வளவா வராது. சாம் வச்சு எனக்கொரு லவ் பொயட்ரி எழுதிக் கொடேன்."

சட்டென்று உள்ளே ஒரு பாம்பு படமெடுத்தது.

எனக்கு என்ன கொடுப்பே.. என்ற கேள்வி நெஞ்சு வரை வந்துவிட்டது. 'சாவடிக்கு வா. தொடு, கட்டிக்கோ, முத்தம்கொடு. சாமிநாதனுக்கு என்ன கொடுத்தியோ அதெல்லாம் எனக்கும் கொடு. அப்ப ஒரு கவிதை என்ன.. நூறு கவிதை தரேன். காசே வாங்காத இலவசமா தரேன்' பைத்தியக்காரத்தனமாய் உள்ளே எண்ணங்கள் ஓடின. குருமூர்த்தி கண்களை மூடிக் கொண்டான். உள்ளே ஒரு பெண் ஈரத்துணியோடு 'அவர் சாகலை.. அவர் சாகலை.. அவரைச் சாக விடமாட்டேன்.' என்று ஓடினாள்.

"ப்ளீஸ் குருமூர்த்தி உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கறேன். ஒரே ஒரு பொயட்ரி. நல்ல பொயட்ரியா எழுதிக் குடுப்பா." அருகே சங்கீதாவின் குரல் கேட்டது.

"அப்படியே மனசைக் கரைக்கற மாதிரி, சாமிநாதன் எப்பவுமே என்னை நினைச்சுக்கற மாதிரி நான் எழுதற மாதிரி ஒரு பொயட்ரி எழுதிக்குடு. உன்னை வாழ்க்கை முழுக்க மறக்கமாட்டேன். நான் சாமிநாதனை உசிருக்குசிரா நேசிக்கறேன் குருமூர்த்தி. அதை எக்ஸ்பிரஸ் பண்ற மாதிரி ஒரு பொயட்ரி எழுது. நாளை கார்த்தால பஸ்ல மெட்ராஸ் போறேன். இன்னும் ஒன் அவர்ல பொயட்ரி எழுதிக் குடுத்துடுவியா. அட்லீஸ்ட் சாயந்திரம் நாலு மணிக்குள்ளயாவது தரியா."

குருமூர்த்தி கண் திறக்காமல் சரி என்று சொன்னான். சங்கீதா எழுந்து போகும் சத்தம் கேட்டது. குருமூர்த்தி வாழ்க்கையைப் பற்றி ஒரு வியப்போடு மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்தான். இந்த முறை கவிதை எழுதும் போது கவனமாய் ஏனோ ஒரு துக்கம் பற்றிக் கொண்டது. காதல் என்கிற விஷயத்தின் கனபரிமாணம் காதலிக்காமலேயே புரிந்தது போலிருந்தது. குருமூர்த்தி எழுதத் தொடங்கினான்.

வெய்யிலில் கண்கள் இருட்ட
குளத்தினில் வீழ்ந்தது போல
உள்ளுக்குள் தனிமை தகிக்க உன்
காதலில் சொக்கிப் போனேன்.
குளமது நூறாள் ஆழம்
கரையில் ஆயிரம் ஆட்கள்
கோடைக்கு இதமிருந்தாலும் - என்
சாவுக்கும் குளமே காரணம்.
கைகால்கள் உதைத்துத் தவிக்க

கரையாட்கள் உரக்கச் சிரிப்பார்கள்
நாங்கெல்லாம் சூடு தாங்கலை - அடி
உனக்கெதுக்கு இந்தக் கொழுப்பு.
ஆளுக்கொரு கல்லை எடுத்து
ஆத்திரமாய் அடித்தார் என்னை.
தூக்கிலே போடும் முன்னர்
சவுக்கினால் அடிக்கும் உலகம்.
காதலோ உயிர்வதை செய்ய
கண்டவர் சூடு போட
சாவதே சிறப்பு என்று ஆழக்
குளத்தினில் என்னை இழந்தேன்.
குளத்திடை ஆழம்போக
வேருலகம் கண்டேன் அங்கே.
வெளிச்சத்தில் சூடு இல்லை
வேர்களில் பிடிப்பு இல்லை
துளைந்திடும் மீன்கள் ஆயிரம்
தூணாக எவரும் இல்லை
சைகையே பேச்சு அங்கே - பெரும்
சப்தமாய் எதுவும் இல்லை.
கனவுகள் நீர்க்குளம் போல
கண்டிக்க எவரும் இல்லை
வாழ்வது எளிது அங்கே
வம்புக்கு மறிப்போர் இல்லை
நான் மட்டும் கனவில் மூழ்கி
உன் காதல் ரசித்திருப்பேன்
தொடர நீ இல்லை எனினும்
என் காதல் என்னைக் காக்கும்

சட்டென்று ஒரு பெரிய அதிர்ச்சி குருமூர்த்தியை சுற்றிக் கொண்டது. நோட்டுப் புத்தகத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு மல்லாக்கப் படுத்துக் கொண்டான். யாருமே என்னைக் காதலிக்கவில்லை. நானும் யாரையும் காதலிக்கவில்லை. என்னால் எப்படி, இப்படி எழுத முடிகிறது.

யார் சொல்லித் தந்தார் எனக்கு.

யாரும் சொல்லித் தரவில்லை.

காதலின் சூட்சம வேலை. தன் யோசிப்புகூட ஏன் கவிதை நடையிலிருக்கிறது. ஒருவேளை காதல் குளத்தினில் மூழ்கியது நான்தானா. சங்கீதாவோ, சாமிநாதனோ இல்லையா. அவர்கள் பிராக்டிகலான ஆட்களா. நான் கனவுகள் விற்பவனா. இந்தக்

கவிதையும் என்னுடையது இல்லையா. எப்போதோ கொடுத்த முத்தத்துக்கு இப்போது தத்தம் செய்யப் போகிறேனா. சீ என்ன கொடுமை. ஏன் இப்படி இழிவு காரியம் செய்கிறேன். என்னால் முடியாது என்று ஏன் ஒதுங்கவில்லை.

சங்கீதா அந்தக் கவிதையை வாங்கிக்கொண்டு போனாள். அவன் முகத்தை தன் விரல்களால் வருடி தன் விரல்களுக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்தாள். குருமூர்த்திக்கு சிரிப்பு வந்தது. எச்சிலூற அவன் முத்தம் கொடுத்தது ஞாபகம் வந்தது. உதடு துடைத்துப் போனது மனதில் மின்னிற்று. சட்டென்று பத்தினியாகி விட்டாளோ என்ற சிரிப்பு வந்தது.

சங்கீதா சென்னைக்குப் புறப்பட்டுப் போனாள். சாமிநாதன் வாரா வாரம் கவிதை கேட்டான். இருபத் தொன்பது கவிதைகள் என்று கணக்கு வைத்துக் கொண்டான். அதில் எழு கவிதைக்கு மட்டுமே பணம் கொடுத்தான்.

"எங்கிட்ட அவ்வளவு பணம் இல்லை. கொஞ்சம் குறைச்சுக்கோ." என்றான். மீதிக்கு கடன் சொன்னான்.

"நான் காலேஜ் முடிச்சவுடனே கடை திறந்திடு வேன். நைட் ஹோட்டல் பாஸ்ட் ஃபுட் தந்தூரி சிக்கன், எறாப்புட்டு, நெத்திலிய மாவில தோய்ச்சு பஜ்ஜி கணக்கா போடப் போறோம். நீ சாப்பிடறதா இருந்தா சாப்பிடலாம். உன்கிட்ட காசு வாங்கமாட்டேன். வியாபாரம் புடிக்கட்டும். சப்ஜாடா உன் கணக்கு தீர்த்தர்றேன்."

சங்கீதாவைப் பார்க்க சாமிநாதன் சென்னைக்கு நாலு முறை போனான். குருமூர்த்தியைத் தவிர்த்து விட்டு, வேறு நண்பர்களோடு ரகசியமாகப் பேசினான். பர்ஸில் அவள் போட்டோவை வைத்துக் கொண்டு அதை எல்லாருக்கும் காட்டினான். அவனிடம் ஒழுக்க மில்லை. மாறாய் ஒரு திமிர் இருந்தது. ஓர் அலட்டல் இருந்தது. சாமிநாதனுக்கு இரண்டு பேப்பர் போயிற்று. குருமூர்த்தி முதல் வகுப்பில் பாஸ் செய்தான்.

மணக்குள விநாயகர் கோயிலுக்கு வந்த முதல்வரின் மனைவியிடம் அப்பா கெஞ்சிக் கூத்தாடி அரசாங்கக் கருவூலத்தில் குருமூர்த்திக்கு குமாஸ்தா வேலை வாங்கிக் கொடுத்தார்.

"வேலை திரந்தரமாகும் வரைக்கும் கவிதையெல்லாம் எழுதாதே. கொல்லைப்புறத்துல

படுத்துத் தூங்காதே." என்று கட்டளையிட்டார்.

அண்ணாவுக்கு கல்யாணம் நடந்தது. மன்னி ஒருநாள் சாதம் போடும்போது அவன் கவிதையைப் பற்றிக் கேட்டாள்.

"கொல்லைப் புறத்துல உட்கார்ந்து எழுதிண்டேயி ருப்பேளாமே. ஒண்ணுகூட நான் பார்க்கலையே."

எல்லாம் விற்றுவிட்டது என்று சொல்ல வாய் திறந்தான். ஆனால், சொல்லவில்லை. அண்ணாவுக் கும், மன்னிக்கும் ஏதாவது பரிசளிக்க சாமிநாதனிடம் போய்க் காசு கேட்டான்.

"எல்லா துட்டும் ஹோட்டல்ல போட்டுட்டேன் குருமூர்த்தி. உங்க அண்ணா தலைக்கறி சாப்பிடுவாரா. பார்சல் தரேன். எடுத்துட்டுப் போ. இப்போதைக்கு என்னால அதுதான் தரமுடியும்."

"உனக்கு மறுபடி கவிதை வேண்டாமா." குருமூர்த்தி ஆத்திரத்துடன் கேட்க சிரித்தான்.

"இப்ப நானே கவிதை எழுதறேன்."

"அடடே.. அப்படியா."

"எங்கிட்ட அந்த வேலை கத்துக்கணும்னா நீ நூறு ரூபாய் தரணும். உனக்கு உட்கார்ந்து கேட்க நேரமில்லைன்னா இந்த புஸ்தகம் படி."

அட்டை கிழிந்த கொக்கோகம் அவன் கையிலிருந்தது. குருமூர்த்தி வாங்கிப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, அவனிடமே கொடுத்துவிட்டான்.

'சங்கீதா மறுபடியும் புதுச்சேரிக்கு வரட்டும். அப்ப சொல்றேன். நான் உன்னைப்பத்தி..' மனசுக்குள் கறுவிக் கொண்டான்.

திடீரென்று சங்கீதா ஒருநாள் புதுச்சேரிக்கு ஓடி வந்தாள். துணிப்பையை வைத்து விட்டு சாமி நாதனைத் தேடிப் போனாள். திரும்பி வந்து தன் போர்ஷனுக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடந்தாள். மறுநாள் காலை மறுபடியும் சாமிநாதன் வீடு எது என்று குரு மூர்த்தியிடம் விசாரித்துவிட்டுப் போனாள். பிற்பகலில் திரும்பவில்லை. மாலையாயிற்று வர வில்லை. "சங்கீதா எங்கடா. சங்கீதா எங்கடா.." என்று அவன் வீட்டில் கேட்டார்கள். இருட்டிய பிறகு திரும்பி வந் தாள். அவள் வீட்டில் கேட்டதற்கு எதிர்த்துப் பேசினாள். அவள் அம்மாவிடம் பளீர், பளீரென்று அடிபட்டாள்.

"எழுபத்தாறு பர்ஸெண்ட் வாங்கியிருக்கே. எந்த காலேஜ்லேடி இடம் கிடைக்கும் உனக்கு. போஸ்டல்ல

பி.ஏ. படிக்க மெட்ராஸ் என்ன. நீ திரும்பி மெட்ராஸ் போகக்கூடாது." அவள் அம்மா சத்தம் போடுவது தெரிந்தது. சங்கீதா மெட்ராஸ் போகவில்லை. சாமிநாதன் வீட்டை விட்டு எங்கேயும் நகரவில்லை.

சட்டென்று ஒரு நாள் புதுச்சேரி சுவர் முழுக்க சாமிநாதன் படம் ஒட்டியிருந்தது. 'அவளுக்காக..' கவிஞர் சாமிநாதனின் கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழா பேராசிரியை கலைமதி வெளியிடுகிறார். வாழ்த்துவோர் என்று நிறையப் பெயர்கள் போட்டிருந்தது. குருமூர்த்தி திடுக்கிட்டான். சாமிநாதன் கடைக்கு ஓடினான். ஹோட்டல் சத்குருவில், விழா ஏற்பாட்டிற்காக போயிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். சத்குருவிலும் சாமிநாதன் இல்லை. பேராசிரியை வீட்டுக்குப் போயிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். பேராசிரியை வீட்டுக்கு ஓட, சாமிநாதன் எதிர்ப்பட்டான்.

"என்னது கவிதை புத்தகம்."

"ஏன். நான் எழுதினதுதான்."

"அது நான் எழுதினதில்லையா."

"அதுதான் வித்துட்டியே."

"எதுக்காக வாங்கின."

"எதுக்கோ வாங்கினேன். வாங்கின பிறகு அது என் சொத்து. நான் என்ன வேணாலும் பண்ணுவேன். நீ கேக்க முடியாது."

"நான் உண்மைய சொல்லிட்டா."

"யாரும் நம்பமாட்டாங்க. உன் கவிதைய மனப்பாடம் பண்ணி, ஹோட்டல்லியே உட்கார்ந்து அப்பதான் எழுதற மாதிரி நடிச்சு, சாப்பிட வந்த பேராசிரியை கிட்ட காண்பித்தேன். பேராசிரியைதான் புஸ்தகமா போடச் சொன்னாங்க."

"மீதிக் காசுகூடக் கொடுக்கலையே.."

"புஸ்தகம் விக்கட்டும். தரேன்."

"நான் ஒத்துக்கலேன்னா."

"உதைபடுவே."

"அடிடா பார்க்கறேன்." குருமூர்த்தி எகிறி சாமிநாதன் சட்டையைப் பற்றிக் கொண்டான். சாமிநாதன் முழுபலத்துடன் தள்ள, மல்லாக்க விழுந்தவனை எழுப்பி நிற்க வைத்தான்.

"ஸ்நேகிதக்காரனாச்சேன்னு இத்தோட விடறேன். எதுனா ஏடாகூடம் பண்ணினே, நம்ம கடைல ஏறி கொத்தறவன் வீட்டுக்குள் பூந்து அடிப்பான். ஆயிரம்

ரூபா இது வரைக்கும் குடுத்திருக்கேன். நக்கித் தின்னுட்டு எதிர்த்துப் பேசாதே. இத்தோட கணக்கு முடிஞ்சு போச்சு."

உதறிவிட்டு சைக்கிளில் ஏறிக் கிளம்பினான். குருமூர்த்திக்கு அழுகை வந்தது. கோபம் வந்த. பீர் குடிக்கிற தாகம் வந்தது.

இந்தமுறை பீர் கசக்கவில்லை. குமட்டவில்லை. நாலு பாட்டில் குடித்த பிறகுதான் உடம்பு ஆடியது. சத்குருவின் ரெஸ்டாரெண்டில், கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழா நடந்தது. படியிலமர்ந்து எதிரேயுள்ள பெரிய நிலைக் கண்ணாடியில் தன் முகம் பார்த்து அடிக்கடி சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் நகர்ந்தால் அமுத்தி, அடிக்கும்படி இரண்டு ஆட்களை சாமிநாதன் அமர்த்தியிருந்தான்.

சாமிநாதனுக்கு 'கவிதை இளவரசு' என்று பட்ட மளிக்கப்பட்டது. 'அகத்துறை அருட்கவி' என்று பாராட்டப்பட்டான். கவிதைப் புத்தகத்தை வெளி யிட்டு, பேராசிரியை அதை உயர்த்திக் காட்டியபோது உடம்பெல்லாம் கொதித்தது.

"டேய் சோம்பேறி, திருட்டுப் பையா." போதையில் எழுந்த குருமூர்த்தியை பொத்து, பொத்தென்று அடித்தார்கள். கவிஞனுக்கு எதிர்ப்பு வரவரத்தான் அவன் பலம் கூடும் என்று பேராசிரியை பேசத் தொடங்கினார். குருமூர்த்தியை ஆட்டோவில் போட்டு அவன் வீட்டில் தள்ளினார்கள்.

ஆட்டோவில் போகும்போது லொட்லொட் டென்று தலையிலடித்தார்கள். "கொதிக்கற எண்ணெய முகத்தில் ஊத்திடுவோம்." பயமுறுத்தினார்கள். வாசல் கம்பிக் கதவுகளைப் பிடித்து குருமூர்த்தி வெகு நேரம் தெருவையே வெறித்துக் கொண்டிருந்தான். "ஐயோ, ஐயோ" என்று யாரோ கொல்லைப்புறம் ஓடுவது தெரிந்தது. லாந்தரும், சிம்னியும், டார்ச் விளக்கும் கொல்லைப்புற இருட்டைத் தொண்டர்கள் கூட்டம்போல் விலக்கிக் கொண்டு நடந்தன.

"ஐயோ என் தலைல கல்லைப் போட்டுட்டியேடி பரிட்சைல மார்க் வாங்கலேன்னு திட்டினதுக்கு என்னை பழி வாங்கிட்டியேடி." குளத்துக்கரையில் ஊதிக்கிடந்த சங்கீதாவின் உடலை பார்த்து சங்கீதாவின் அம்மா கத்தினாள்.

குருமூர்த்திக்கு போதையேறிய மண்டைக்குள்

சிலீரென்று அந்தச் சாவு தாக்கியது. தள்ளாடிப் போய் சிமெண்ட் பெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டான். வயிறு புரட்டிப் புரட்டி வாய்க்கு வந்தது. கண்கள் யாரோ நூல் கட்டி மேலே இழுத்தது போல் செருகின. 'தொப்' பென்று பெஞ்சில் உட்கார்ந்தான். பிருஷ்டத்தை செங்கல் தாக்கியது. கல்லைத் தூக்கி வீசினான். அடியில் கடிதமிருந்தது. எடுத்துப் பிரித்தான். அது சங்கீதாவின் கையெழுத்து. மடமடவென்று நகர்ந்துபோய், கொல்லைப்புற பல்பு வெளிச்சத்தில் கடிதம் பிரித்தான். தொலைவில் குளத்தருகே விளக்குகள் புருஷனை இழந்த பெண்போல் இங்கும் அங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தன.

'இனிய குருமூர்த்திக்கு,

நான் செத்துப் போவது என்று தீர்மானித்து விட்டேன். சாவதற்கு முன் சில வார்த்தைகள் உன்னோடு மட்டும் பேச ஆசைப்படுகிறேன். குருமூர்த்தி, இந்த உலகில் சாவுதான் கனவு மாதிரியான இடம். சௌகர்யமான இடம். அங்கு யாரும், யாரையும் ஏமாற்றமாட்டார்கள். எல்லாம் செய்து விட்டு எனக்குத் தெரியாது என்று பொய் சொல்ல மாட்டார்கள்.

சாமிநாதன் என்னையும், என் வயிற்றில் வளரும் அவன் குழந்தையையும் நிராகரித்துவிட்டான். 'நான் மட்டுந்தான் உன்னைத் தொட்டேனா.' என்று கேட்டு விட்டான். குருமூர்த்திக்குகூட தான் நீ கிஸ் குடுத்தியாம். அது அவன் குழந்தையா இருக்கக் கூடாதா என்று சந்தேகப்பட்டான். குருமூர்த்தி நான் செத்துப் போவது அவமானத்தால் அல்ல. ஆண்களை எனக்கு எடை போடத் தெரியவில்லையே என்ற வெறுப்பில் சாகிறேன். யாரையும் எதற்கும் நம்பவே முடியாது என்கிற தனிமை வேதனையில் சாகிறேன்.

பொங்கிப் பொங்கி இத்தனை கவிதை எழுதிவிட்டு இப்பொழுது காதலே இல்லையென்று சொல்கிறாயேடா என்று சாமிநாதனைக் கேட்டேன். அந்தப் பொய்யன் முதன் முதலாய் ஓர் உண்மை சொன்னான். எல்லாக் கவிதையும் உன்னிடம் காசு கொடுத்து வாங்கியது என்று சொன்னான்.

குருமூர்த்தி நீ பாவம். என்னைப் போல் நீயும் கற்பிழந்து விட்டாய். மிக உன்னதமான கவிதைகளை ஓர் அயோக்கியனிடம் அடகு வைத்துவிட்டாய். குருமூர்த்தி, நான் சாமிநாதனை நேசிக்க அந்தக்

கவிதைகளே காரணம். அவை உன்னுடையது என்ற உண்மை தெரிந்த பிறகும், ஏனோ உன்னை நேசிக்க விரும்பவில்லை.

குருமூர்த்தி, தயவு செய்து இனி உன் கவிதைகளை விற்காதே. எத்தனை தேவையிருந்தாலும், என்ன வறுமையிருந்தாலும் உன் மனசை, பெருமையை, கல்வியை, கவிதையை யாருக்கும் அடகு வைக்காதே. சாமிநாதனை அவன் வாழ்க்கை தண்டிக்கும். அவன் மரணம் என்னுடையதை விடக்கோரமாக இருக்கும். எனக்கு என்மீதுதான் கோபம். அவனுக்காக என்னைப் பற்றி, நீ வியந்து என்னை எழுதிய உன் கவிதைகளோடு நான், நம் குளத்தில் விழுந்து செத்துப் போகிறேன்.

கரையோரம் கல்பிடித்து நின்று மெட்டி எடுத்துக் கொடுத்தேனே தவிர, நான் நீச்சல் கற்றுக் கொள்ள வேயில்லையே. குருமூர்த்தி, கெட்டிக் காரியாய், தைரியசாலியாய், நடித்தேனே தவிர, அது உண்மை யில்லை குருமூர்த்தி.

நான் போய் வருகிறேன். எங்கேனும் ஒரு தேசத்தில், ஏதேனும் ஒரு யுகத்தில் நாம் மறுபடி சந்திப்போம். பரஸ்பரம் கவிதை படிப்போம்.

உன் இனிய ஸ்நேகிதி,
சங்கீதா.

குருமூர்த்தி கடிதத்தைக் கசக்கி அலறினான். இருட்டில் 'திபுதிபு'வென்று விளக்குகள் நோக்கி ஓடினான். குளப்படிகளில் இறங்கினான். ஒரு கல் புரள, இடக்கால் பக்கம் வலக்கால் வைத்து, வலக்காலை எங்கோ வைத்து கடிதத்தோடு குளத்துக்குள் தடுக்கி விழுந்தான். சேறு இழுக்க, உதறி கரைக்கு வந்தான். ஈரம் சொட்டச் சொட்ட, "சங்கீதா.. சங்கீதா.." என்று அலறி ஓடினான்.

டார்ச்சோடு நின்றிருந்த அவன் அப்பா சட்டென்று திரும்பி பார்த்தார். அவன் அலறலிலுள்ள கலவரம் கவனித்தார். இந்த நேரத்தில் எதாவது காதல் மண்ணாங்கட்டி, தெருப்புழுதி என்று சொல்லி விடுமோ என்று பயந்தார். நாலடி முன்னே வந்து அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினார். தள்ளிக்கொண்டு போனார்.

"அப்பா அப்பா என் கவிதையெல்லாம் போயிடுத் துப்பா. என்னை விட்டுட்டு போயிடுதுப்பா." கத்திய

பிள்ளையின் வாயைப் பொத்தினார். இன்னும் விலக்கி அழைத்துக் கொண்டு போனார். ஈரம் சொட்ட சுருண்டிருந்த கடிதத்தை அவன் கையிலிருந்து பிடுங்கி குளத்தில் எறிந்தார்.

"பேசப்படாது. எதுவும் பேசப்படாது. இப்ப பேசவே படாது."

அவன் தலையை உலுக்கி அடக்கினார். ஓர் இளம் பெண் சாவில், தன் மகன் இணைத்துப் பேசப்படக் கூடாது என்று விரும்பினார். அவனைத் தரதரவென்ற வீட்டிற்கு இழுத்துப் போனார். அவன் அழுகையில் கலந்து வந்த பீர் நாற்றம் அவருக்கு அருவெருப்பு கொடுத்தது.

"உன் போக்கு சரியில்லடா. நீ செய்யற காரியம் எதுவும் சரியில்லை. உன்னையும் பாழ் பண்ணி, என்னையும் பாழ் பண்ணிடாதே. கத்தறதை நிறுத்து." அவனைச் சுவரில் வைத்து முகத்தில் அறைந்தார்.

புருஷன் பிடியில் வாய் பொத்திக் கிடந்த பிள்ளையை அம்மா நிதானமாய்ப் பார்த்தாள்.

"உன்னை வெட்டிப் போடணும்டி கடங்காரி. இவன் குடிக்கற பழக்கத்தை எங்கிட்டேர்ந்து நீ மறைச்சுட்டேல்ல. நீ சொல்லாத போனா, வெளில வராமப் போயிடுமா. குழந்தைகளைக் கெடுக்கறதுக்குன்னே வந்திருக்கியேடி பாவி." அம்மாவைப் பார்த்துக் கத்தினார். ஒன்றும் புரியாமல் அண்ணி வாசலிலேயே நின்றாள். தூங்கிக் கொண்டிருந்த அண்ணா, மலங்க மலங்க விழித்தான். தங்கையும், தம்பியும் குருமூர்த்தியை வியப்போடு பார்த்தார்கள். அம்மா விளக்கேற்றினாள். குனிந்து வேங்கடாசலபதி படத்திற்கு நமஸ்காரம் செய்தாள். நமஸ்காரம் பண்ணும்போது, குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். மெல்லப் பாடத் தொடங்கினாள்.

தெரியேன் பாலகனாய் பல
தீமைகள் செய்துமிட்டேன்
பெரியேன் ஆயின் பின்
பிறர்க்கே உழைத்து ஏழையானேன்
கல்தேன் பூம்பொழில்சூழ்
கணமாமலை வேங்கடவா
அரியே வந்தடைந்தேன்
அடியேனை ஆட்கொண்டருளே.

பற்றே ஒன்றுமில்லேன்
பாவமே செய்து பாவியானேன்
மற்றே ஒன்றறியேன்
மாயனே எங்கள் மாதவனே
கல்தேன் பாய்ந்தொழுகும்
கமலச்சுனை வேங்கடவா
அற்றேன் வந்தடைந்தேன்
அடியேனை ஆட்கொண்டருளே.

அம்மா பாசுரம் பாடப்பாட அவனும் அழுதான். அவன் அப்பா அழுதார். அண்ணா கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். மன்னி புடைவை தலைப்பால் வாய் பொத்திக் கொண்டாள். அவன் வேதனை தாங்காமல் அவன் வீடும் அவனோடு அழுதது.

அம்மா பாடிய பிரபந்தச் செய்யுட்கள் யார் பாடியது என்று சிறிது நேரம் யோசித்தான். அது திருமங்கை யாழ்வார் என்பதை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டான். எப்போதோ பாடிய அந்த சந்தக் கவிதைகள் இப்போது எவ்வளவு சொந்தமாய் எனக்கு நானே பாடியது போலிருக்கின்றன என்று வியந்தான்.

தாயே தந்தையென்றும்
தாரமே கிளை மக்களென்றும்
நோயே பட்டொழிந்தேன்
உன்னைக் காண்பதோர் ஆசையினால்
வேயேய் பூம்பொழில் சூழ்
விரையார் திருவேங்கடவா
நாயேன் வந்தடைந்தேன்
நல்கி ஆளென்னைக் கொண்டருளே.

அவன் தொடர்ந்து பாடத் தொடங்கினான். அது, அவன் கவிதை அல்ல. அவனுக்கு இந்த நேரம் பொருத்தமாய் திருமங்கையாழ்வார் ஆயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதிய கவிதை. அவன் இப்போது கடன் வாங்கிப் பாடுகிற இரவல் கவிதை. திருமங்கையாழ்வார் அதற்குக் காசு கொடு என்று அவனைக் கேட்கமாட்டார். அவனையே கொடு என்று கேட்பார். குருமூர்த்தி தன்னைக் கொடுக்கச் சித்தமானான்.

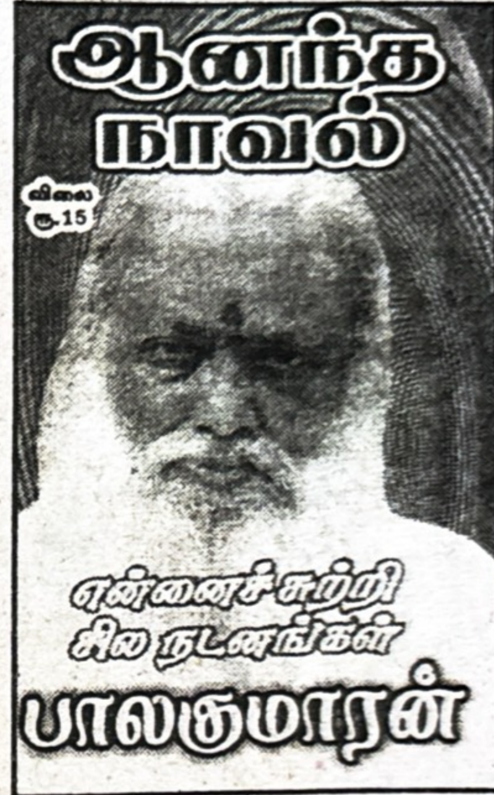
சுபம்

வாசகர் ஸ்கேனிங்

மயிலை மகான் எழுத்துச்சித்தரின் 'என்னைச் சுற்றி சில நடனங்கள்' சிந்திக்கத் தூண்டும் கட்டுரைத் தொகுப்பு.

அடிப்படை குடிநீர் வசதியும், சாக்கடை நீர் வசதியும் பல இடங்களில் பூரணமாக இல்லை என்று தெரிந்தும் மக்கள் பொறுத்துக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். மக்கள் பொறுத்துக் கொண்டு வாழ்வதா லேயே அரசாங்கம் மெத்தனமாகவும், மிதப்போடும் காட்சியளிக்கிறது. பொது மக்களுக்கு மிகப்பெரிய எரிச்சலை, வேதனையை நரக அவஸ்தையை கொடுக்கிற மற்ற சில விஷயங்கள் அரசியல் கட்சியின் ஊர்வலங்களும், மத ஊர்வலங்களும்.. நகரத்தில் எந்தக் காரணம் கொண்டும், எந்த இடத்திலிருந்தும் எந்த இடத்திற்கும், எந்தவித ஊர்வலங்களும் போகக்கூடாது என்று ஒரு தடைச்சட்டம் வைக்க வேண்டும். இதற்கு உச்சநீதி மன்றம் செவிசாய்க்க வேண்டும்.

சாலையை பராமரிக்காத

மாநகராட்சியை யார் கண்டிப்பது. கழிவுநீர் குழாய்க்கு மூடி போடும் போது ஒன்றரை அடி உயரம் ஏற்றிக் கட்டுகிற முட்டாளை யார் கண்டிப் பது. கட்டுமானம் சரி என்று கையெழுத்திட்ட பொறியாளரை எவர் தட்டிக் கேட்பது.

இனி ஒரு விதி செய்வோம். அதை எந்த நாளும் காப்போம் என்று மகாகவி பாரதியார் பாடி னான்.

இங்கு ஏகப்பட்ட

கூப்பன்கள்

வாசகர் ஸ்கேனிங்
ஆனந்த நாவல்
77, மாதாவரம்
நெடுஞ்சாலை,
பெரம்பூர்,
சென்னை - 600 011.

ஆனந்த அனுபவம்
ஆனந்த நாவல்
77, மாதாவரம்
நெடுஞ்சாலை,
பெரம்பூர்,
சென்னை - 600 011.

நினைப்பதைச் சொல்லுங்கள்
ஆனந்த நாவல்
77, மாதாவரம்
நெடுஞ்சாலை,
பெரம்பூர்,
சென்னை - 600 011.

ஸ்நேகிதம்
ஆனந்த நாவல்
77, மாதாவரம்
நெடுஞ்சாலை,
பெரம்பூர்,
சென்னை - 600 011.

கவிதை மழை
ஆனந்த நாவல்
77, மாதாவரம்
நெடுஞ்சாலை,
பெரம்பூர்,
சென்னை - 600 011.

விதிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் காப்பாற்றத்தான் எவரும் இல்லை.

ஆதங்கத்தோடு முடிக்கிறார் எழுத்துச்சித்தர் கட்டுரையை.. சிந்திப்போம்! செயல்படுவோம்! பயன்பெறுவோம்!

- தி.சங்கரசுப்பு,
தூத்துக்குடி.

▣ ஆனந்த நாவலில் வந்த 'என்னைச் சுற்றி சில நடனங்கள்' கட்டுரைத் தொகுப்பு படித்தேன். சொல்லப்பட்டிருந்த ஒவ்வொரு விஷயமும் மனதைத் தெளிய வைப்பதாய் இருந்தது. வார, மாத இதழ்களில் தனித்தனியே பாலகுமாரன் அவர்கள் எழுதி வந்த விஷயங்களை ஒன்று திரட்டி ஒரே புத்தமாகத் தரும் பொன். சந்திரசேகர் அவர்களின் செயல் புனிதமானது. போற்றுதற்குரியது. புடம் போட்ட தங்கமாய் வாழ்க்கையை ஜொலிக்க வைக்கும் இது போன்ற கட்டுரை தொகுப்புகள் தொடரட்டும்..

- ப.ராம கிருஷ்ணன்,
காயக்காடு.

பாலகுமாரன்

உயிர்ச்சுருள்

மாடி ஜன்னலுக்கு வெகு அருகே குயில் கூவல் கேட்டது. கண் மூடி படுக்கையில் சரிந்து கொண்டான்.

மணி பார்க்கலாமா.. வேண்டாம். இப்போது நாலு மணி. இது நாலு மணிக்குயில். இன்னும் ஒரு முறையோ, இரண்டு முறையோ கத்திவிட்டு குயில் மறுபடியும் ஐந்து மணிக்குக் கூவும் விடாது கூவும். ஐந்து மணிக்கு எழுந்திருக்கலாம். எழுந்து கண்மூடி தியானம் செய்யலாம். நேற்று மறந்துவிட்டது. அதற்கு முதல் நாள், விடிந்து வெய்யில் வந்த பிறகுதான் தியானம் செய்ய முடிந்தது.

விடியற்காலையில் தியானம் செய். உடனே பலன் தரும் என்று சொன்னார்கள். என்ன பலன் என்றதற்குப் பெரிய பட்டியல் தந்தார்கள்.

ரத்த அழுத்தம், குடல்புண், சோகை, ஒற்றைத் தலைவலி, இரட்டைத் தலைவலி, மூச்சுத்திணறல், ஆஸ்துமா, முதுகு வலி, கை, கால் குடைச்சல், கழுத்து வலி, நெஞ்சு படபடப்பு, பசி மந்தம், வாயு உபத்திரவம் எல்லாம் உடனே தீரும் என்றார்கள். முப்பத்து மூன்று வயதுக்கு இந்த வியாதிகள் ஒன்றுகூட தனக்கு இல்லையே என்று கிரிதரன் சொன்னபோது..

இவைகளைத் தவிர மெண்டல் டென்ஷன் நீங்கும். ஞாபக சக்தி அதிகரிக்கும். ஆழ்ந்த ஒரு அமைதியை உணர்வீர்கள். முடிவெடுக்கும் திறன் அதிகரிக்கும் என்றும் சொன்னார்கள். நிச்சயம் கோபம் குறையும் என்று சத்தியம் பண்ணினார்கள். இதில் கவரப்பட்டுத் தான் நாற்பது ரூபாய் கொடுத்து கிரிதரன் தியானம் கற்றுக் கொண்டான். மூன்று நாள் வகுப்புக்குப் போனான். இனி நீங்களே தொடர்ந்து தியானம் செய்யுங்கள். விடிகாலை நேரம் நான்கிலிருந்து ஐந்து அல்லது ஐந்திலிருந்து ஆறுக்குள் செய்வது நல்லது. முதல் இரண்டு நாள் முனைப்பாய் எழுந்து செய்ய முடிந்தது. மூன்றாம் நாள் வேலைப்பளுவில் மறந்து போயிற்று. நான்காம் நாள் தாமதமாயிற்று. ஐந்தாம் நாளும் மறந்து போயிற்று. ஆறாம் நாளான இன்று தியானம் செய்யலாமா, வேண்டாமா என்ற ஊசலாட்டம் வந்தது. எத்தனை நாட்களில் இந்தப் பலன்கள் தெரியும் என்று கிரிதரன் கேட்காமல் வந்துவிட்டான்.

மெண்டல் டென்ஷன் குறைந்து, ஞாபக சக்தி வளர்ந்து, அமைதியாய் முடிவெடுக்கிற தன்மை வளர்ந்து, கோபம் அறவே எப்போது போகும் என்று கேட்க மறந்து போனான். குறைந்தபட்சம் பத்து நாளாவது தியானம் செய்ய வேண்டாமா என்று

தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான். நேற்று புத்திக் கொதிப்பும், கோபமும் குறையாதது மட்டுமில்லை. அதிகமாகவும் ஆகிவிட்டது.

கிரிதரன் இடப்புறம் புரண்டு மெல்லக் கண் விழித்து கட்டிலைப் பார்த்தான். காலியான இடத்தை மெல்லத் தொட்டான். வளர்மதி இந்நேரம் சீர்காழி தாண்டியிருப்பாள்.

"அரசு அப்பாவ மறந்துடுவியா." ஸ்டேஷனில் இரண்டு வயதுக் குழந்தையை முத்தமிட்டபோது, 'மாட்டேன்' என்றுதலையாட்டியது. பதிலுக்கு முத்தமிட்டது. வலது கையால் கிரிதரன் இடது காதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டது. வளர்மதி 'உம்'மென்று உட்கார்ந்து நடுவிரல் நெய்ல் பாலீஷைப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"இன்னிக்குக் காலையில் டிக்கெட் எடுத்து, இப்ப உனக்கு லோயர் பர்த் கிடைக்குமா. எத்தினி கூட்டம் பாரு. இந்தக் குழந்தைய வச்சுக்கிட்டு ஜெனரல் கம்பார்ட்மெண்ட்ல தஞ்சாவூர் போயிடுவியா. எப்படி கெடச்சிது லோயர் பர்த். ஏன் குடுத்தாங்கன்னு யோசனை பண்ணினியா. பத்திரிகை பேரச் சொன்ன உடனே 'டக்'ன்னு குடுத்திட்டான். டிக்கெட் எக்ஸாமினரே நேர வந்து உன்ன உக்கார வச்சிட்டுப் போனான். பத்துப் பைசா செலவில்லாம கிடைச்சுது. நீ என்னடான்னா அறிவுகெட்டதனமா பத்திரிகை வேலைய விடுங்கற. பத்திரிகை வேலைய விட்டுட்டு உங்கய்யா மாதிரி வெத்தலை பாக்கு கடையா வைக்க முடியும்."

"நா அதுக்குச் சொல்லல."

"பிறகு வேற எதுக்குச் சொன்ன.." மறுபடியும் ஸ்டேஷனில் கோபம் வந்தது. ஸ்டேஷனில் கோபித்துக் கொள்ள முடியாது. அந்தச் சண்டையை அடுத்தவர்கள் கேட்டால் சிரிப்பார்கள். 'இதுக்கெல்லாம் ஒரு சண்டையா. நல்லாருக்கு குடித்தனம்' என்று தலையிலடித்துக் கொள்வார்கள். பக்கத்து போர்ஷனில் கூட வளர்மதி பொய் சொல்லிவிட்டுத்தான் கிளம்பினாள். "அப்பாக்கு உடம்பு சரியில்லை. தஞ்சாவூர்லேர்ந்து இப்ப டெலிபோன் வந்தது. போய் நிலைமையைப் பார்த்திட்டு திரும்பி வரலாம்னு இருக்கேன்." என்று கிளம்பினாள்.

"நீ இருந்து பார்த்துட்டு வா வளர்மதி. கிரிதரன் நம்ம

வீட்ல சாப்டட்டும்."

"வேணாம்மா, நேரங்கெட்ட நேரத்துல வருவாரு. உங்களுக்குத் தொந்தரவாயிருக்கும்."

அதுதான்.. அதுதான் பிரச்சினையே. நேரம் கெட்ட நேரம் என்பதுதான் சண்டைக்குக் காரணம். அந்தச் சண்டையின் விளைவுதான் இப்படி ஊருக்கு முகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போன கோலமே.

பத்திரிகை என்பது இருபத்திநாலு மணி நேரத் தொழில். எப்போதும் பரபரப்பாக இருக்கவேண்டிய கட்டாயம். எதுவும் எப்போதும் நடக்கலாம் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் இருக்கிற நிலை. அதிலும் அரசியல் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராய் இருக்கிற கிரிக்கு மூளைச்சூடும். உடம்புப் பரபரப்பும் ஒரு விஷயத்தைப் பல்வேறு முனைகளில் யோசிக்க வேண்டிய கட்டாயமும், வடக்கும், தெற்கும், கிழக்கும், மேற்கும் இறக்கை கட்டிக்கொண்டு பறக்கும் பயணங்களும் சாதாரணமானவை.

அதிலும் அரசியல் வாரப் பத்திரிகையின் வேலை இன்னும் வேகமானது. தினசரிப் பத்திரிகையோடு போட்டிப் போடுகிற கட்டாயத்தில் உள்ளது. தினசரிப் பத்திரிகையில் வந்த செய்தியையே இன்னும் ஆராய்ந்து, கண், காது, மூக்கு வைத்து விலாவாரியாய்க் கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் உள்ளது. 'பெண் தீக்குளித்து சாவு' என்றுதான் தினசரிப் பத்திரிகையில் வரும். போலீசார் புலன் விசாரிக்கிறார்கள் என்றுதான் செய்தி முடியும். போலீஸ் புலன் விசாரணைக்கு முன்பு வாரப் பத்திரிகைக்கு விசாரிக்க வேண்டும்.

'சரோஜாவின் தீக்குளிப்புக்கு யார் யார் காரணம்' என்பதைத் தெருத் தெருவாய் அலைந்து விசாரிக்க வேண்டும். இதுதான் என்று கண்டுபிடித்து பயமின்றித் தகவல் தரவேண்டும். 'மாமியாரும், புருஷனும் சேர்ந்து சரோஜாவைச் செருப்பால் அடித்தார்கள்.' என்பதை சாட்சியங்களோடு நிரூபிக்க வேண்டும். 'இது தற்கொலையல்ல. கொலை' என்று சந்தேகம் கிளப்ப வேண்டும். சென்னை நகர போலீஸ் தீர விசாரிக்குமா அல்லது வழக்கம் போல் தற்கொலை என்று தள்ளி விடுமா. ஒரு கொலையைத் தற்கொலை என்று மறைத்தவர்களை சரோஜாவின் ஆவி சும்மாவிடாது என்று கடைசியில் ஒரு குத்து குத்த வேண்டும். இந்த ஒரு செய்திக்கே பல பேர் கசப்புகளையும், வக்கீல்

நோட்டீஸ்களையும், டெலிபோனில் கொலை மிரட்டல்களையும் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும்.

'பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு பக்காத் திருடன்' என்கிற அலசல் ரிப்போர்ட், இதைவிடக் கடுமையாக இருக்கும். இவர் கவர்னராவார். இந்தத் தேதியில் இந்த மந்திரியின் இலாகா மாற்றப்படும். இந்த அரசியல் வாதிக்கு இறங்குமுகம், இவருக்கு ஏறுமுகம் என்று எழுதவேண்டும். எழுதியவைகளில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பலிக்கும். இது தவிர, காட்டமான சினிமா செய்திகள்.

தமிழர்கள் வாழ்க்கை அமைதியானது. அசமந்த மானது. மாறுதல்கள் அதிகம் இல்லாதது. அவர் களுக்குப் பரபரப்பான அடுத்த வீட்டுச் செய்திகள் அல்வாத்துண்டு போல.

ஒரே ராசிக்கு நாலு பத்திரிகை நாலுவிதமாய் பலன் சொன்னாலும் நாலையும் கவனமாய்ப் படிக்கிறார்கள். அசமந்தமான ஜனங்கள் பரபரப்பாய்ப் பேசிக் கொள்ள ஒரு அரசியல் வாரப் பத்திரிகை ஆவேசமாய்ச் செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது. டபுள் டம்மியில் முப்பத்திரண்டு பக்கங்கள் படங்களோடு நிரப்ப, வாரத்தில் ஏழு நாளும் ஓயாது வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

ஓய்வேயில்லை என்று சுத்தமாய்ச் சொல்லிவிட முடியாது. எப்போது வேலை. எப்போது வேலை இல்லை என்று நிர்ணயிப்பதுதான் கடினம். ஒருநாள் பகல் இரண்டு மணிக்கே வீட்டுக்கு வந்துவிட முடியும். இரவு முழுவதும் வீட்டிற்கே போக முடியாத நிலையும் சில சமயங்களில் ஏற்படலாம். பெரிய வாரப் பத்திரிகைகளில் எடிட்டர் கித்தாப்பான ஆள். நகத்தில் அழுக்கப்படாத வேலை. கிரிதரன் வேலை செய்யும் 'கால பைரவன்' சமீபத்திய சரக்கு. எடிட்டரே சகலமும் என நிர்ப்பந்தம்.

வளர்மதிக்கு அதுதான் வருத்தம். அந்த வருத்தம் கோபமாக கிரிதரன் காரணம். 'கால பைரவன்' பத்திரிகையில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்த பிறகு காசுக்குக் கஷ்டமில்லை. வீட்டில் வசதிக்குக் குறைவு இல்லை. இரண்டு அறை, ஒரு ஹால் கொண்ட பெரிய பிளாட்டில் டி.வி., வீடியோ, குளிர்பெட்டி, வாட்டர் ஹீட்டர், டைனிங் டேபிள் எல்லாம் இருந்தன. வெஸ்பா

ஸ்கூட்டர் இருந்தது. ஆனால், வளர்மதி மாலை ஐந்து மணிக்கு பவுடர் போட்டுக் கொள்ளும்போது புருஷன் எப்போது வருவான் என்று தெரியாமலேயே பவுடர் போட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

புருஷன் வந்த பிறகு போட்டுக் கொள்ளலாமா என்று கேள்வி வந்தது. ஆனால், இரண்டு மணிக்கு வந்து புருஷன் கதவைத் தட்டினால் எந்தப் பொண் டாட்டி நடுநிசியில் பவுடர் போட்டுக் கொள்வாள்.

'சோறு போடும்மா' என்று சட்டையைக் கழற்றியபடி இரவு இரண்டு மணிக்கு நிற்பவனைப் பார்க்க பாவமாய் இருக்கும். இருப்பதைச் சூடு பண்ணிப் பரிமாற, அவசரமாய்ச் சாப்பிடும் புருஷனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாய் இருக்கும். தட்டிலேயே கை அலம்பி, டைனிங் டேபிளிலேயே கட்டுரை எழுதத் துவங்கும் புருஷனைக் கண்டு அலுப்பு வரும்.

"அப்ப நா தூங்கப் போட்டா." கொட்டாவி விட்டபடி கேட்ட கேள்விக்கு, 'சரி' என்று தலை அசைக்கிற புருஷனைப் பார்த்துக் கோபம் வரும். மூன்றரை மணிக்கு முதுகை நிமிண்டும் சைகை உணர்ந்து திடுக்கிட்டுத் திரும்புவாள். 'என்ன வரலையா' என்று உரசும் புருஷனின் செயல் எரிச்சலைத் தரும்.

"எல்லாத்துக்கும் ஒரு நேரம் இருக்கில்ல. மணி மூணரை, பேசாம படுங்க." ஒருக்களித்து சுருண்டு கொள்ளத் தோன்றும்.

"எனக்குத் தூக்கம் வரலை வளர்மதி." அவன் இறுக்க, திமிரத் தோன்றும்.

ஆனால் வளர்மதி பல சமயங்களில் விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறாள். 'சரி ஒழியட்டும்' என்று ஈடு கொடுத்திருக்கிறாள். நேற்று நாலேகாலுக்கு முதல் குயில் கூவும்போது மேலே விழுந்தவனைத் தள்ளும் போதுதான் சண்டை வந்து விட்டது.

"என்னதான் நெனைச்சிட்டிருக்க உன் மனசில்." கிரிதரன் சீற, இன்னும் ஆங்காரம் வந்துவிட்டது.

"மனுஷிதானே நான், நாலேகால் மணிக்கு வந்து எழுப்புறீங்களே."

"எனக்குப் புரியுதும்மா. தூக்கம் வரல. அதுதான்.. அதான்.. கொஞ்ச நேரம்." இருட்டிலும் அவன் முகம் பரிதாபமாகத்தான் இருந்தது.

"இது கெட்ட பழக்கம்."

"எது."

"தூங்கறதுக்குன்னு பொண்டாட்டி பக்கத்துல படுக்கறது."

"வேற வழி தெரியலையே."

"கண்ணை மூடிக்கிட்டு ஒண்ணு, ரெண்டு, மூணு எண்ணுங்க, தானாத் தூக்கம் வரும்."

"எழுநூத்துச் சொச்சம் எண்ணிட்டேன்."

"நான் முடியாது."

"ஏன்."

"காலைல அஞ்சரை மணிக்கு நா எழுந்திருக்க வேணாமா. பால்காரரு ஒவ்வொரு தடவ பெல்ல அழுத்திட்டு வாசல் பக்கம் பாலை வச்சிட்டுப் போயிடறாரு. பட்டுன்னு எழுந்து போயி எடுத்தா உண்டு. இல்லைன்னா பூனை தூக்கிட்டுப் போயிடுது. போன மாசம் பால்காரரோட பெரிய சண்டை.. இங்கே பாலே வெக்கலைன்னு. அந்த ஆளு பதிலுக்குத் துண்டு போட்டுத் தாண்டறான்."

"இப்ப என்ன சொல்ற."

"நா முடியாது."

"வளர்மதி, ப்ளீஸ். தூக்கம் வரலைம்மா."

"கைய எடுங்கப்பா. உங்களுக்கு சொல் புத்தியும் இல்ல, சுய புத்தியும் இல்ல.." அங்குதான் கோபம் முளைவிட்டது.

"உன் தஞ்சாவூர் ராங்கி புத்திய காம்பிச்சிட்டல்ல. உங்களுக்கெல்லாம் ஆ, ஊன்னு கத்தற புருஷந்தான் சரி. தொட்டதுக்கெல்லாம் அறையறவந்தான் கரெக்ட். மதிப்பா, இலக்கியமா பழகினா இப்படித்தான் ஆடுவீங்க."

"ஆமா, அப்படியே இலக்கியம் பொங்கி வழியிது. இங்க கூட்டிட்டுப் போறேன். அங்க கூட்டிட்டுப் போறேன்னு எத்தனை தடவை ஏமாத்தியிருக்கீங்க. நா எதனா சண்டை போட்டிருக்கேனா. வாய்யா.. போய் யான்னு உங்கம்மா கத்தற மாதிரி ரோடுல நின்னு கத்தற பொம்பளதான் உங்களுக்குக் கரெக்ட். தஞ்சாவூர் ராங்கியாம்.. உங்களுக்குத்தான் சூளை மேட்டுப்புத்தி."

"வளர்மதி, இப்ப வர்றியா, இல்லையா."

"தள்ளிப் படுங்க." ஒருக்களித்துக் கொண்டு விட்டாள். இருட்டில் தடவிய கையைத் தள்ளி விட்டாள். 'வெடுக்'கென்று அவன் கிள்ளியதும் வலியில் துள்ளியெழுந்தாள்.

"சே.. உங்களோட குடித்தனம் பண்றதுக்கு எங்கேனா ஊர் விட்டு ஊர் போய் விபச்சாரம் பண்ணலாம். வாங்க, வந்து தொலைங்க." புடவையை உருவித் தரையில் எறிந்தாள். அவள் முகத்து வெறுப்பும், பேச்சுத் தொனியும், அலுப்பும் அவனை மாற்றின. வேகத்தை அடக்கின. தயாராக இருந்தவளை உற்றுப் பார்த்தான். 'வேண்டாம்' என்று தள்ளிப் படுத்துக் கொண்டான். அவள் சிறிது நேரம் பார்த்து விட்டுப் புடவை அணிந்து கொண்டாள். தூங்கிப் போனாள். அன்றைக்கும் பாலைப் பூனை கொண்டு போய் விட்டது. பக்கத்து வீட்டில் கடன் வாங்கி காப்பி போட்டுக் கொடுக்க, காபி வெந்நீராய் இருந்தது.

"ஏன் காப்பி இப்படியிருக்கு."

"எல்லாம் உங்களாலதான்."

"வாசல்லதானே இருக்கு பால் டெப்போ, இன்னொரு பால் வாங்க முடியாதா."

"போய்க் கேட்டேன். அ்ரை அவர் பொறுத்து வான்னான். அரை அவ்ர் பொறுத்துப் போனேன். இல்லன்னுட்டான்."

"அஞ்சு நிமிஷம் நின்னு ஒரு பால் வாங்கியாரத்துப்பில்ல. பேச்சு மட்டும் வாய் கிழியுது." இரவில் அவள் மறுத்த கோபம் பகலில் துளிர்விட்டது.

"இந்தக் காபிக்கு ஒரு கேடுமில்ல, குடிங்க.." அவளும் பதிலுக்குக் கோபப்பட்டாள். கிரிதரன், கையிலிருந்த காபியை நிதானமாய்த் தரையில் ஊற்றினான். டம்ளரைக் கொண்டு போய் பேசினில் போட்டான். சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டு பாத் ரூமிற்குள் போனான். இன்று முழுவதும் அவளை அழ வைக்க வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டான். வெளியே வந்தான். கொட்டிய காபி துடைக்கப் பட்டிருந்தது.

பால் டெப்போவில் கூடக்காசு கொடுத்து ஒரு பாக்கெட் பால் வாங்கி அவள் உள்ளே ஓடி வந்தாள்.

"கொஞ்சம் இருங்க. இன்னொரு காபி போட்டர்றேன்."

"ஒரு எழவும் வேணாம்."

"ஏன்."

"நீங்க நெனச்ச நேரமெல்லாம் நாங்க காப்பி குடிக்க முடியாது." அவன் சீற்றம் அவளுக்குக் கலவர மூட்டியது. சண்டை பெரிதாய் போய்விடுமோ என்கிற

பயம் வந்தது. அதேசமயம் கோபமும் கிளர்ந்தது.

"நீங்க கேட்டபோது கொண்டாந்து காலடில வைக்கணுமாக்கும்." முணுமுணுத்தாள்.

"ஆமா, அதுக்குத்தான் பொண்டாட்டி." பேச்சு காப்பி பற்றியில்லை என்பது இரண்டு பேருக்குமே புரிந்து போயிற்று.

"இப்ப என்ன செய்யணும். உங்க தாவாக்கட்டைய புடிச்சுக்கிட்ட கொஞ்சணுமா." வளர்மதி சீறினாள்.

'ஆம்' என்பது போல அவன் பேசாதிருந்தான். பேப்பர் பிரித்து படிக்கத் துவங்கினான்.

"பெரிய பத்திரிகை ஆசிரியரு. விளக்குமாறு. செத்துப் போன பொம்பளைக்கு வரிஞ்சு கட்டி எழுதுவாரு கொலையா, தற்கொலையான்னு. இப்படி கொஞ்சங் கொஞ்சமா கொல்றதை எங்கே போய் எழுதறது. எவங்கிட்ட சொல்றது."

"என்னடி கொன்னுட்டாங்க உன்னை."

"கொல்லு பரவால்லை, மத்தியானம் என்ன சமைக்கணும்."

"எனக்குத் தெரியாது."

"காரக்குழம்பு வைக்கட்டுமா. சாப்ட்டுத்தான போவீங்க."

"எனக்குத் தெரியாது."

"ப்ளீஸ், சொல்லுப்பா. ராத்திரிக் கோபம் ராத்திரி யோட சரி. பகல்ல காட்டக்கூடாது." அவள் கீழிறங்கிக் கெஞ்சினாள்.

"காரக் குழம்பும், உருளைக் கிழங்கு பதார்த்தமும் பண்றேன். சாப்ட்டுட்டு அப்புறம் கோபிச்சுக்க.." சமையல் அறைக்குள் ஓடினாள்.

கிரிதரன் அவளை அழ வைக்கப் புதிதாய் ஒரு வழி கண்டுபிடித்தான். சமையல் பாதி நடந்து கொண்டிருக்கும் போது வெந்நீர் விளாவி குளித்தான். கண்மூடி, சாமி படத்திற்கு எதிரே நின்று, 'புத்தகத் துள்ளுறை மாதே' சொன்னான். அவசரமாய் சலவைப் பாண்ட்டும், சட்டையும் அணிந்து கொண்டான். பீரோவைத் திறந்து இருநூறு ரூபாய் பணம் எடுத்து பர்ஸில் வைத்துக் கொண்டான். தலை வாரிக் கொண்டான்.

"அரசுப் பையா, அப்பா டாட்டா." பையனிடம் கொஞ்சினான். வளர்மதி சமையலறையிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தாள். திடுக்கிட்டாள். "சாப்பாடு." என்று

வினவினாள்.

"நா வெளிய பாத்துக்கறேன்."

"ஏன்." அவள் குரலில் துக்கம் மண்டியது.

"நீ பண்றது எனக்குப் புடிக்கல.."

"சாப்பாடா."

"எல்லாந்தான்."

"கஷ்டப்பட்டு பண்ணியிருக்கேன். ஒரு வாய் சாப்ட்டு போங்கப்பா."

"நானும் கஷ்டப்பட்டுத்தான் சம்பாதிக்கறேன். நாலாயிர ரூபாய் காசுக்கு நாயா, பேயா அலையறேன்."

"நா கெஞ்சிக் கேக்கறம்ப்பா, ப்ளீஸ்."

"நானும் கெஞ்சித்தான் கேட்டேன். உனக்குப் புரியல."

"நாலேகால் மணிக்கு எழுப்புனீங்கன்னா எப்படி முடியும்."

"ஏன்.. ஏன் முடியாது. உனக்குத் திமிரு. கெஞ்சறதுனால ஒரு அலட்சியம்."

"நா கெஞ்சறம்ப்பா. ப்ளீஸ் சாப்பிட்டுப் போங்கப்பா."

"யாரும் யாரையும் கெஞ்ச வேண்டாம். அவங்கவங்க வேலைய ஒழுங்கா பண்ணா போதும்."

"எனக்கு உடம்புக்கு முடியலன்னு சொல்றன்ல."

"பொய். முடியாதுன்னா என்ன பண்ணுவாங்கற திமிரு. அடிக்கறானா பார்க்கலான்னு ஒரு ராங்கி. அடிக்க மாட்டேன். புடிக்காத ஆளுங்களோட பேசவும் மாட்டேன்."

"வெடுக்குன்னு கிள்ளுனீங்கல்ல, இப்பக்கூட நோவுது. அது போகட்டும். நீங்க வயிறு நிறைய சாப்ட்டீங்கன்னா நானும் மனசு நிறைய.."

"வேணாம்." இரண்டு கைகளாலும் அவளைக் கும்பிட்டு விட்டு விலகி நடந்தான்.

"ஏன் இப்படி அட்டூழியம் பண்றீங்க."

"நானா, நீயா. யார் செய்யறது அட்டூழியம்."

"இப்ப சாப்ட்டு போகப் போறீங்களா, இல்லையா."

"காசு விட்டெறிஞ்சா சோறு. தாலி கட்டின தோஷத்துக்கு கொஞ்சம் தணிஞ்சு போலாம். எடுத்தெறிஞ்சு பேசறதுதான் என் வழின்னா."

"எல்லாத்தையும் விடுங்க. வந்து ஒரு வாய், ஒரே வாய் சாப்ட்டு போங்க."

"சாரி." அவள் கெஞ்சக் கெஞ்ச அவனுக்குள் பிடிவாதம் அதிகரித்தது. அவள் பணியப் பணிய

அகந்தை உள்ளே வளர்ந்தது.

அவள் வெறித்துப் பார்த்தாள். இத்தனை கெஞ்சியும் மதிக்காமல் வெளியேற முனைப்பாய் இருக்கிறவனை வெறுப்போடு பார்த்தாள்.

"இப்ப நான் என்ன செய்யணும். உங்க கால்ல விழுந்து அழணுமா."

"நோ, தேவையில்லை. மதிப்பாவே இரு. நானும் என் மதிப்பைக் காப்பாத்திக்கிறேன்."

"ஏன், உங்களை என்ன அவமதிச்சுட்டேன்."

"தூங்க முடியலை. தலை குடைச்சல். உள்ளுக்குள் ஆயிரம் யோசனை. வெளிய வாசல்ல போனா நூறு டென்ஷன்."

"அதுனால நீங்க தூங்கறதுக்கு என் தூக்கத்தைக் கெடுக்கணுமா."

"ஏன், வேற என்ன வேலை உனக்கு. ராத்திரி முழிச்சா மத்தியானம் தூங்கறது. ஆறு வேளை சாப்பிட்டு, மூணு வேளை தூங்கி, நாட்டு பன்னி மாதிரிதானே இருக்கே."

நாட்டுப்பன்றி என்பது அவளுக்கு கடும் கோபத்தைக் கொடுத்தது. 'விரல் சொடுக்கி கூப்புட்டா பொம்பளை வந்து அவுத்துட்டு நிக்கணும். அப்பத்தான் உத்தமி. இல்லன்னா நாட்டுப்பன்னி. இதுக்கு வேற ஆளைப்பாரு.' உள்ளே ரோஷம் பொங்கிற்று.

"சாப்பிட வரப்போறீங்களா இல்லையா."

"நீ சாப்பிடும்மா. வண்ணமா உட்கார்ந்து சாப்பிடு. நீ சாப்பிடத்தானே சம்பாதிக்கிறேன். ஆறுவேளை சாப்பிட்டு மூணு வேளை தூங்கி.."

"சரிதான் போய்யா.. சாப்டாட்டிப் போ."

அவள் முறைத்துக்கொண்டு உள்ளே போனாள்.

போர் முடியவில்லை. எதிரி சரண் அடையவில்லை. தொடர்ந்து யுத்தம், முற்றுகை என்று தீர்மானித்து விட்டாள்.

இதே வேகத்தோடு போர் முறையை உக்கிரமாக்குவது நல்லது என்று கிரிதரனுக்குப் பட்டது.

"அரசுப் பையா.. அப்பா டாட்டா. அம்மாவ ஜாக்கிரதையா பார்த்துக்கோ. நல்லா சாப்பிடச் சொல்லு. வீடியோ பசங்க வருவாங்க. வாசல்ல உட்கார்ந்து சிரிச்சு பேசச் சொல்லு. தங்கராஜு வந்தா அப்பாகிட்ட சொல்லு." குத்தலும் கேலியுமாய் இரண்டாவது கட்ட போர் துவங்கினான். இது சர்வ

நாசம் விளைவிக்கும் ராக்கெட் தாக்குதல். விளைந்தது.

வீட்டில் பொழுது போகாமல் தவிக்கிறாளே என்று கிரிதரன்தான் ஒரு வீடியோ கடைப் பையனை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான்.

வந்த பையன் அவளைக் கண்டதும், "உங்களை எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கே." என்று வினவி, "அட, வளர்மதி." என்று முடித்தான்.

தஞ்சாவூர் சரபோஜி காலேஜில் இரண்டு பேரும் ஒன்றாய் படித்தவர்கள். வந்த பையனுக்கு காபி உபசரணை நடந்தது. பழங்கதைகள், நட்புகள், தெரிந்தவர்களைப் பற்றி விசாரணை நடந்தது. வளர்மதி, ஸீஸர் மனைவி மாதிரி, சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டவள்.

"தங்கராஜு, நல்ல பிரிண்டா கொண்டாந்து கொடு. கேஸட்டுக்கு எத்தினி தரணும், எட்டா, பத்தா." கிரிதரன் கேட்டான்.

"அஞ்சு ரூபா கொடுங்க போதும். ஆனா ப்ளீஸ். ஒரே நாள்ல திருப்பிக் கொடுத்திடணும். உங்களுக்கு இது ஸ்பெஷல் கன்ஸெஷன்."

வளர்மதி தினம் காசெட் வாங்கினாள். அவன் சொல்லி நல்ல ஆங்கிலப் படங்கள் பார்த்தாள். பார்த்த படம் பற்றி கிரிதரனிடம் பகிர்ந்து கொண்டாள்.

"நான் கேட்ட படத்துக்குத்தான் தங்கராஜு காசு வாங்கறான். அவனா பாருங்க பாருங்கன்ற படத்துக்கு காசு வாங்கறதில்லை. ரொம்ப நல்ல மாதிரி."

"ஒருவேளை உம்பேர்ல லவ்வோ என்னவோ."

"என்ன பேச்சு இது."

"சும்மா சொன்னேன் வளர்மதி."

"காலேஜ்ல என்னைக் கண்டா பசங்க நடுங்கும். கிட்டகூட வரமாட்டாங்க. இப்ப கல்யாணம் ஆயிடுச்சு. பேசலாமேன்னு பேசறான். வேணாம்னா நிறுத்திடறேன்."

"அடட, எதுக்கு வளர்மதி.. நல்லா படம் பாரு. எனக்குக் கதை சொல்லு."

ஆனால் தாக்குதல் என்று ஆரம்பித்த பிறகு தயக்கம் உண்டா? யுத்தம் என்று முடிவு செய்த பிறகு தர்ம நியாயம் உண்டா?

"எப்ப எம்மேல அநியாயத்துக்கு சந்தேகம் வந்திடுச்சோ, அப்ப உன் கூட நா எதுக்கு குடித்தனம் பண்ணணும்?" உடனே ஏக வசனத்தில் இறங்கினாள்.

“பண்ணாதே, போ. உன்னால எனக்கு எந்தப் பிரயோஜனமும் இல்ல. நீ இருக்கறதும் ஒண்ணுதான், இல்லாததும் ஒண்ணுதான்.”

“நாலு நாள் ஓட்டல்ல தின்னு வயித்து நோவு வந்தா அப்ப பொண்டாட்டியோட அருமை தெரியும்.”

“சாவே வந்தாலும் ஒங்கிட்ட வர மாட்டேன். போதுமா?”

இது ஆங்காரம்தான். பேசிப் பேசி இது ஆத்திரமாகவும், அசூயையாகவும் மாறிய வித்தைதான். சமையற்கட்டு நிலைப்படி விளிம்பில் சோகமாய் மௌனமாய் சாய்ந்து நிற்கும் மனைவியை வெற்றிக் களிப்பில் ஒருமுறை பார்த்து விட்டு ஆபீஸ் வந்தாயிற்று. ஜெயித்துவிட்டதாய் மனசுக்குத் தோன்றிற்று. உண்மையில் இது வெற்றியில்லை என்ற எண்ணமும் வந்தது. ‘ஒன்பது நாற்பதுக்கு செங் கோட்டை பாஸஞ்சரில் தஞ்சாவூர் கிளம்புகிறேன்.’ என்று அவள் போனில் சொல்ல, வெற்றி ஆட்டம் கண்டது. அதேசமயம் தோல்வியை ஏற்கவும் மனசு வரவில்லை.

‘போகட்டும். என்ன இப்போ. ஒரு பொம்பளைக்கு அத்தனை கெத்து இருந்தா எனக்கு இருக்காதா?’ இறுக்கம் வந்தது.

‘அவங்க இஷ்டத்துக்கு ஆம்பளை வரணும். நம்ம இஷ்டத்துக்கு பொம்பளை வரமாட்டான்னா என்ன நியாயம்?’

“மடச்சி, எருமை மாடு. ஜெனரல் கம்பார்ட் மெண்ட் வாங்கியிருக்கியா, பர்த் ரிஸர்வ் பண்ணமாட்டியா?” எக்மோர் ஸ்டேஷனில் கிரிதரன் வளர்மதியைத் திட்டினான்.

“இல்லேன்னுட்டாங்க, என்ன பண்றது” பதிலுக்கு வளர்மதி கத்தினாள்.

“எம்புள்ள ஜெனரல் கம்பார்ட் மெண்ட்ல போகக் கூடாது. புடி இவனை.” மூன்று நிமிடத்தில் லோயர் பர்த் அனுமதி வாங்கி அலட்சியச் சிரிப்போடு வந்தான்.

‘பார் உன் புருஷன் சாமர்த்தியத்தை’ என்பது போல் நின்றான். வளர்மதி கண்டு கொள்ளவேயில்லை. வண்டி நகரும் வரை பேசவேயில்லை. “அப்பாவுக்கு டாட்டா சொல்லுடா.” என்று குழந்தை கையை மட்டும் அசைத்தாள். வண்டி நகர, துக்கம் கவிழ்ந்து கொண்டது. ‘தேவையா இது’ என்கிற கேள்வி வந்தது. பிள்ளையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு, பொண்டாட்டி தோளில்

உரசிக் கிடந்து வீடியோ பார்த்தது நினைவுக்கு வந்தது. ஒருக்களித்துக் கிடந்தவளின் முதுகோடு ஒட்டிக் கொண்டு கால்போட்டபடி தூங்கிய ஞாபகம் வந்தது. 'மைசூர்பாகு வேணுமா?' பாதி கடித்து மீதி எச்சிலை மனைவி அவன் வாயில் திணித்தது நினைவில் தோன்றிற்று. கற்பரசியான மனைவியோடு நடந்த கலவியும், கலவியால் விளைந்த காதலும், காதலால் முகிழ்ந்த கலவியும் மனசுள் படமாய் வந்தது.

தூக்கமும் முழிப்புமாய் இரவு நகர்ந்தது. நாலு மணிக்கு குயில் கூவ, தூக்கம் சுத்தமாய்க் கலைய, உள்ளே நினைவுகள் கூவத் துவங்கின. கிரிதரன் தியானம் செய்யத் திட்டமிட்டான்.

கிரிதரன் முதுகை வளைத்து, தசைகளை இறுக்கி, நிதானமாய் சோம்பல் முறித்தான். எழுந்து பாத்ரூமுக்குள் போய் பல் விளக்கி, முகம் கழுவி ஹாலுக்கு வந்தான்.

கதவின் அடி வழியே ஆங்கில, தமிழ் பத்திரிகைகள் அடுத்த வீட்டுக் குழந்தைகள் போல் உள்ளே வழுக்கி ஓடி வந்தன. அகலமாய்ப் பிரிந்து நின்றன. காலைப் பேப்பரைத் தொடுவது மாதிரி சந்தோஷம் உலகத்தில் எதுவுமில்லை.

இப்போது பேப்பர் படிக்கலாமா, இல்லை தியானம் செய்யலாமா? பேப்பர் எப்போதும் படித்துக் கொள்ளலாம். இது தியானம் செய்யும் நேரம். தியானம் செய்ய வேண்டிய நிலைமை. சம்மணம் கட்டி ஹாலில் உட்கார்ந்து கண்கள் மூட, தரையில் கிடந்த பேப்பர் மனசுள் பிரிந்தது. எடுத்துப் படித்துவிட்டு தியானம் செய்யலாமே என்று தோன்றியது. அரசியல் வாரப் பத்திரிகையாளனுக்கு நாளிதழ் பத்திரிகை வேதம். அடி உரம். ஏதாவது ஒரு பரபரப்பு செய்தி நிச்சயம் இருக்கும். மனசு, பத்திரிகையிலேயே இருப்பது புரிய, மெல்ல விலக்கி ஆழ்ந்த நீலத்தில் மனசு செலுத்தினான். மனசு நீலத்தில் கண் இரப்பைக்கு அப்பால் இருந்த வெளிச்சத் துண்டுகள் மிதந்தன. துண்டுகளையே மூடின கண்ணுக்குள் உற்று நோக்க, ஒன்றாயிற்று. புத்தியில் ஒரேவித ஒலி கூடிற்று. ஒலியோடு, ஒலியின் நகர்வோடு புத்தி ஒற்றுமைப்பட, ஆழ்ந்த இருட்டு

கண்ணுள் தோன்றியது. வெளிச்சப்தங்கள் அன்னிய மாயின. காதில் மோதிவிட்டு புத்தியில் தங்காது போயின. புத்தி எங்கேயும் ஒட்டாது மிதந்தது. உள்ளே உடம்பு நாடிகளில் ஒரு சொடுக்கு சிலிர்ப்பு படர்ந்தது. ஆழ்ந்த துயில் மாதிரி ஒரு உணர்வு. அதேசமயம் இது தூக்கம் இல்லை என்கிற தெளிவு.

கண் விழித்தபோது இருபது நிமிடம் நகர்ந்திருந்தது. மெல்ல எழுந்து நிற்க உடம்பில் ஒரு கனக் குறைவு தெரிந்தது. கண்கள் எதிரே இருக்கிற சோபா செட்டை இலக்கின்றி பார்த்தன. எப்போதும் சோபாவில் உட்கார்ந்திருக்கும் வளர்மதி நினைவு வந்தது. அங்கே இல்லாத வளர்மதியை இருப்பதாய் நினைத்துக் கனிவுடன் பார்த்தான். இந்தக் கனிவோடு இருக்கும்போதே பார்த்திருந்தால் எந்தப் பிரச்சினையும் வந்திருக்காது. இல்லாதபோது தான் காதல் பொங்குகிறது. ஏன் இப்படி சண்டை போட்டோம் என்கிற ஏக்கம் வருகிறது. நல்லது.. அனுபவிப்போம். வளர்மதி இல்லாத வேதனையை அனுபவிப்போம். புத்திக்கு முழுவதும் பரவும்படி இனி சண்டையே இல்லை உன்னோடு என்கிற விதமாய் அனுபவிப்போம். மறுபடி மறந்து போகாமல், மறந்து போய் சண்டை வராமல் இன்று பிரிவை முழுவதுமாய் உணர்வோம். புத்தி ஆலோசனை சொல்லிற்று.

குளிந்து பேப்பர் பிரிக்க, வாசல் மணி ஒலித்தது. நிதானமாய் தினசரியை டீபாயில் வைத்துவிட்டு வாசல் நோக்கி நடந்தான். நடக்கும்போது விரல்களின் அசைவு எல்லாம் ஒரே நேரத்தில் மனசுள் பதிந்தது. அனிச்சை இல்லாது எல்லா அசைவும் தனக்குப் புரிந்தே நடப்பது போல்பட்டது. இதுதான் தியானத்தின் முதல் விளைவோ.. உடம்பு மொத்தமும் விழிப்பாய் எல்லா அசைவும், எல்லா யோசனையும் தனக்குட்பட்டதாய் இருப்பதுதான் உணர்வு நிலையோ.. இது தெளிவாய் இருக்கிறது. இனிமேல் தினமும் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

தாழ் நீக்க, 'கால பைரவன்' போட்டோகிராபர் செல்லமுத்து எதிரே சிரித்தபடி நின்றான்.

"குட்மார்னிங் சார்."

"குட்மார்னிங் செல்லமுத்து. வா.."

"சார், மதுரைக்கு ஒரு ட்ரங்கால் செய்துக்கணும் சார்."

"தாராளமா செய்துக்கோ."

"என் தம்பிக்கு மெடிக்கல் சீட் கிடைச்சிடுச்சு சார். நாளைக்கு நோட்டீஸ் போர்ட்ல போடறாங்க. உடனே பொட்டிய எடுத்துக்கினு வாடான்னு சொல்லணும். அதான்." சந்தோஷக் கூவலாய் இருந்தது அவன் பேச்சு.

செல்லமுத்து மதுரைப்பக்கம் விவசாயக் குடும்பம். நாற்பது ரூபாய் காமிராவோடு சென்னைக்கு வாழ்வின் உயர்வு தேடி வந்தவன். நாலு வருடம் ஆகிவிட்டது. இது வரை அந்த சின்னக் காமிரா தவிர, சொந்தக் காமிரா இல்லை. பத்திரிகை உபயோகத்துக்கு இருக்கும் மினோல்டாவும், யாஷிகாவும்தான் அவன் தொழில் கருவிகளாய் இருந்தன. பத்திரிகைக் காமிராவைக் கடன் வாங்கிக் கொண்டு திருமண விழாவும் இலக்கியக் கூட்டமும் போட்டோ எடுத்துக் காசு வாங்கி, கொஞ்சம் கொஞ்சம் சேர்த்து சொந்தக் காமிராவுக்குக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறான். யார் கையில் என்ன காமிரா பார்த்தாலும் என்ன விலை என்று கேட்காமல் வரமாட்டான். பத்திரிகையில் வாங்கின காசைப் பாதி தன் சாப்பாட்டிற்கும், மீதியைத் தம்பி படிப்பிற்கும் பகிர்ந்து கொள்பவன். உடன்பிறப்புகள் முன்னேறும் என்று வெகு நம்பிக்கையோடு இருப்பவன். இந்த மெடிக்கல் சீட் பெரிய விஷயம்தான். அடிக்கடி அவன் அனத்திக் கொண்டிருக்கிற விஷயம்தான்.

"தம்பிக்கு மெடிக்கல் சீட் கிடைச்சிருச்சுன்னா குடும்பமே மெட்ராஸ் வந்துடலாங்க. லாயிட்ஸ் ரோடு குவார்ட்டர்ஸ்ல பத்திரிகை கோட்டா பிடிச்சு ஒரு இடம் எடுத்துட்டம்னா எல்லாம் வசதியாயிடும். ஓட்டல் சாப்பாடு ஒத்துக்கலைங்க. பாதி நாள் பன்னு, புரைல ஓட்டறேன். ஆனா ஒரு கவலை.."

"என்ன செல்லமுத்து..?"

"பனைமரத்துப்பட்டில மல்லிகை போட்டுருக்கோம். அதை விட்டுட்டு எங்கய்யா வருவாரான்னுதெரியலை."

"அவரை ஏன் இங்க இருங்கற. குவார்ட்டர்ஸ் கிடைச்சதும் நீ கல்யாணம் கட்டிக்க.. வர்றவ தம்பிக்கும், உனக்கும் ஆக்கிப் போடட்டும்."

"அப்படியும் ஒரு ஐடியா இருக்குது. தம்பிக்கு மெடிக்கல் சீட் கிடைக்கணும்.அதுக்கு முன்னாடி நான் ஒரு காமிரா வாங்கணும். சொந்தத்துல ஆயுதம் இருந்தா ஒரு தெம்பு இல்லீங்களா?"

"முன்னேறணும்னு ஆசைப்பட்டவனுக்கு எல்லாம் கிடைக்கும். நம்ம முதலாளிகிட்ட உண்மையா

உழைச்சுக்கிட்டு இரு. ஒரு சந்தோஷத்துல இந்தாடா நீயே வச்சுக்கன்னு மினோல்டா தூக்கி கொடுத்தாலும் கொடுத்துடுவாரு."

"அப்படியா சொல்றீங்க. போன வாரம் பாதி ஷோட்டோவுல அவரு யோசிக்கிற மாதிரி படம் எடுத்தேன். போட்டோ பார்த்துட்டு என்னடா.. மூஞ்சில கரி பூசினா மாதிரி படம் பிடிச்சிருக்க.. வேகமா வேலை கத்துக்கடான்னு திட்டிட்டாரு."

"விளக்கிச் சொல்லணும்."

"சொல்லணும்னு நினைச்சேன். ஒரு பயம், சரின்னு தலையாட்டி வந்துட்டேன். அப்பால லைட்டு போட்டு அவரை எடுக்கணும்."

பனைமரத்துப்பட்டி செல்லமுத்துவுக்கு உற்சாகமும் இருந்தது. உதறலும் இருந்தது. அவன் பட்டணத்தில் இன்னும் முட்டு வேர் ஊன்றாத செடி. இன்னும் கொஞ்சம் வளம் கிடைக்க தடம் பார்த்து இடம் பிடிப்பான். அதே சமயம் ஏதாவது செய்து பெரும் பேர் எடுத்து எல்லோரையும் சந்தோஷப்படுத்தி எப்படி யாவது முன்னேறுகிற வாய்ப்புக்கு காத்திருந்தான். அவன் தம்பிக்கு மெடிக்கல் சீட் என்பது பெரிய விஷயம். வளம் சேர்க்கும் காரியம். அவன் உடம்பு முழு வதும் சந்தோஷம் பரவியிருந்ததை உணர முடிந்தது.

"போன் செய்துக்க செல்லமுத்து."

"அக்கா இல்லீங்களா?"

"ஊருக்குப் போயிருக்கு."

"எதுனா விசேஷங்களா?"

"இல்ல, அவங்கப்பாவுக்கு உடம்பு சௌகர்யமில் லேன்னு தகவல் வந்துடுச்சு."

"அடடா.."

"ஒண்ணும் பயப்படும்படியா இல்லை, கூடமாட ஒத்தாசையா போயிருக்கு."

"வெறிச்சோடியிருக்கே வீடுன்னு பார்த்தேன்."

'வீடு மட்டுமா.. மனசும்தான்.' கிரிதரன் பதில் பேசாது பேப்பர் பிரித்தான்.

"சார்.. அப்படின்னா, இன்னொரு ரிக்வெஸ்ட்."

"என்னா.."

"இங்கனயே நான் குளிச்சுறட்டுமா.. எங்க எடத்துல தண்ணிப் பிரச்சினை."

"சரி.. துணிமணி?"

"பாதிநாள் படுக்கை ஆபீஸ்லதானே சார் அதனால

எப்பவும் பைல ஒரு அண்டர்வேர். ஒரு துண்டு வச்சிருப்பேன். இங்க குளிச்சுறட்டுமா."

"தாராளமா.. போன் பண்ணலையா."

"குளிச்சுட்டுப் பேசறேனே.. மணி ஆவலை. பஞ்சாயத்து ஆபிஸ் திறந்திருக்காது." செல்லமுத்து பேசியபடியே சட்டையை அவிழ்த்தான்.

இடுப்பும், மார்பும் வித்தியாசமில்லாத நீள் சதுர உடம்பு. வெய்யில் பட்டு கறுத்த விவசாய முதுகு. தன் உடம்பும் இப்படித்தான் இருந்தது. ஊரிலிருந்து ரிப்போர்ட்டர் உத்தயோகம் என்று வந்தபோது வயிறு ஒட்டி நெஞ்சுக்கூடு தூக்கி பிருஷ்ட சதையே இல்லாது இருந்தது. வளர்மதி கை சோறு, உடம்பில் மனசில் தெம்பு தர, வாழ்க்கை முறையே மாறிப் போயிற்று. மறுபடியும் இப்படி ஓட்டல் சோறும், பன்னும், புரையுமாய் அலையும் உள் மன ஆசைதான் அவளை சண்டையிட்டு விரட்டிவிட்டதா, தெரியவில்லை.

செல்லமுத்து ஷவர் திறந்து விடும் சப்தம் கேட்டது. பாட்டு விசிலாய்க் கேட்டது. தமிழ்ப் பேப்பரில் வெள்ளை அணியும், சிகப்பு அணியும் காரசாரமாய் ஒன்றை ஒன்று திட்டிக் கொண்டிருந்தன. ஆங்கில பேப்பரில் இராக்கின் மிரட்டலும், மத்திய அரசு ஆளுங்கட்சி உட்பூசலும் பெரிதாக்கப்பட்டிருந்தன. வழக்கம்போல் ஒரு தற்கொலை, இரண்டு கொலை, மூணு லாரி விபத்து. நாளிதழ் பத்திரிகையிலேயே பரபரப்பு இல்லை. வாரப்பத்திரிகையில் என்ன செய்தியைப் பரபரப்பாக்குவது என்று தெரியவில்லை.

டெலிபோன் மணியடிக்க எழுந்து போய் ரிஸீவரை எடுத்தான். 'கிரி ஹியர்' குரல் கொடுத்தான்.

"கிரி, நான்தான் பேசறேன். இப்பத்தான் எழுந்தியா?" அவனின் முதலாளி கார்வண்ணன் குரல்.

கார்வண்ணன் தடாலடியான ஆள். வணக்கம், குட்மார்னிங், வாழ்க, வளர்க, நன்றி இதெல்லாம் அவர் பேச்சில் இருக்காது. வார்த்தைகளைவிட செயல் முக்கியம். செயலைவிட செயலின் விளைவு முக்கியம். நாற்பது வயதில் ஆர்வம் காரணமாகப் பத்திரிகை ஆசிரியர் ஆனவர். இப்போது நாற்பத்திநாலு. ஆர்வம் பன்மடங்கு பெருகியிருக்கிறது. அரசியல் வாரப் பத்திரிகைக்கு முதலாளி என்பது கத்தி மேல் நடக்கும் காரியம். சர்க்கஸில் பார் விளையாடும் சாகஸம். கரணம் தப்பினால் மரணம். ஆடி விட்டுக் கீழிறங்க அத்தனை

பேரும் அதிசயித்துப் பாராட்ட அடுத்த ஆட்டத்திற்கு உடனே போகும் ஆர்வம் வரும். பாராட்டுதல்தான் பத்திரிகைக்குப் பெரிய டானிக். சர்க்குலேஷன்தான் சாப்பாடு. பத்திரிகையில் வந்த செய்தியை மக்கள் பேசிக் கொள்வதுதான் விளம்பரம். பதவி வெறி பிடித்தவர்கள் பத்திரிகை கண்டு பயப்படுவதுதான் உற்சாகம்.

இரண்டரை வருடத்தில் 'காலபைரவன்' பத்திரிகை தமிழ் மக்கள் இடத்தில் ஒரு இடம் பிடித்தது. அதற்கு கார்வண்ணன் ஒரு காரணம் 'வக்கீல் நோட்டீஸ் பத்திக் கவலைப்படாதே கிரி. போலீஸ் மிரட்டலுக்குப் பயப்படாதே. ரௌடி கும்பலுக்கு அஞ்சாதே. நமக்கு நியாயம்னு பட்டதை எழுதுவோம். நம்ம பத்திரிகை ஜெயிக்கும்.' ஐம்பதாயிரம் காப்பியை கால பைரவன் எட்டியபோது ஆறு பேருக்குத் தங்க மோதிரம் கொடுத்தார். மீதி பேருக்கு வெள்ளிக் கிண்ணம் கொடுத்தார். விழாவுக்கு வந்தவர்களுக்கு கேன்வாஸ் பை கொடுத்தார்.

"வண்டலூர் போயிட்டு வர ஆட்டோவா.. ஏன், சார் பஸ்ல போமாட்டீங்களோ.."

"சேலத்துப் பக்கம் மேஞ்ச புலியப் புடிச்சு கொண்டாந்தாங்க சார். எட்டுப் பேரை அடிச்ச புலி. ரெண்டு பேர் செத்துட்டாங்க. இங்கே வந்ததும் புலி செத்துப் போச்சு."

"ஏன்?"

"மயக்க மருந்து ஓவர்டோஸ். யார் தப்புன்னு விசாரிக்கப் போனேன். முழு விவரமும் எழுதிக் கொடுத்துட்டேன். புலி சாவறதைக் கண்ணால பார்த்தேன் சார்."

"அப்ப கவர் ஸ்டோரியா போட்டுரு."

நூத்திநாப்பது ரூபாய் ஆட்டோவுக்கு வவுச்சர் கையெழுத்தாகும். மாதச் சம்பளம் தவிர, கூட நூறு ரூபாய் அந்தக் கட்டுரைக்குத் தரப்படும். சட்டசபையில் காலபைரவனின் இந்தச் செய்தி கேள்வியாய் வரும்போது இன்னும் சந்தோஷம் வரும்.

"புலி மேட்டர் மாதிரி வேற எதுனா புடியா.."

தட்டிக் கொடுக்கப்படும். கார்வண்ணனுக்கு உண்மையாய் கடுமையாய் உழைக்கிறவர்களை மிகவும் பிடிக்கும்.

"கிரிதரு, செகப்பு பார்ட்டி நாப்பது டூரிஸ்ட் டாக்ஸி புக் பண்ணியிருக்குயா.. இன்னிக்கு நம்ப வீட்டாண்ட இருக்கற கார் டிரைவர் சொன்னான். உனக்கு எதுனா விளங்குதா?" கார்வண்ணன் குரல் உரக்கக் கேட்டது.

நாற்பது டூரிஸ்ட் டாக்ஸியா.. சிகப்பு பார்ட்டியா.. கிரிதரன் யோசனை செய்தான். தமிழகத்தில் இரண்டு வருடம் முன்பு மிகப்பெரிய அரசியல் மாற்றம் நிகழ்ந்தது. தேர்தலில் ஆளுங்கட்சி விழுந்து, எதிர்க்கட்சி ஆளுங்கட்சியாயிற்று. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு ஆண்டு கொண்டிருந்த ஆளுங்கட்சி எதிர்க்கட்சியாகி தங்களுக்குள்ளே அடித்துக் கொண்டது. போன ஆளுங்கட்சித் தலைவருக்குத் துணையாய் இருந்த பெண்மணி வெள்ளை அணியாகவும், அந்தத் தலைவருக்காகத் தியாகம் செய்தவர் சிகப்பு அணியாகவும் இருந்தார்கள். 'நானே முக்கியம், நானே முக்கியம்' என்று சண்டையிட்டுக் கொண்டார்கள். கட்சி இரண்டாகப் பிரிந்து, கூடி மறுபடி பிரிந்து ஏகப்பட்ட குழப்பம் விளைவித்தார்கள். இந்த முறை பிளவு உறுதி என்று சொன்னார்கள். நாங்கள்தான் வாரிசு என்று இருவரும் அறிவித்தார்கள். எதிர்க்கட்சியின் சிகப்பு வெள்ளை பிளவு இப்போதைய ஆளுங்கட்சிக்கு சந்தோஷம் தந்தாலும், சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்ட வேண்டிய கட்டாயம் அதற்கு இருந்தது. எனவே கவனமுடன் அவர்களைக் கண்காணித்து வந்தது. வெள்ளை அணியில் விரட்டப்பட்டவர்கள் சிகப்பு அணியில் சேர, வெள்ளை அணி, 'போனால் போகட்டும் போடா' என்று கட்சி அலுவலகத்தில் மும்முரமாய் இயங்கி வந்தது.

இப்போது யார் எதிர்க்கட்சி என்பது குழப்பம். எவர் பலம் வாய்ந்தவர் என்பது கேள்வி. எதிர்க்கட்சி சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொரு பேப்பருக்கும் செய்தி தர, எவர் எந்த அணி என்ற குழப்பம் வந்தது. இதுவரை இருந்த கட்சி அலுவலகத்தில் இருப்பவர்களே எதிர்க்கட்சி என்பதாய் மக்களுக்கு ஒரு எண்ணம் இருந்தது. அலுவலகத்தில் ஆட்சி செய்த வெள்ளை அணி சிகப்பைவிட ஒரு படி உயரமாய் இருந்தது. ஒரு வேளை சிகப்பு அணி வெள்ளை இருக்கிற அலுவலகத்தைப் பிடிக்க முற்படுகிறதோ.. தடேலென்று சூழ்ந்து கொண்டு நாங்கள்தான் என்று சொல்லப் போகிறதோ.

"என்னய்யா பேச்சையே காணம்." எதிர்முனையில்

கார்வண்ணன் பரபரத்தார்.

"சார், அட்டாக் பண்ணி கட்சி அலுவலகம் பிடிக்கப் போறாங்க."

"அதான்.. அதான் நானும் சொல்றேன்."

"ஆனா இப்படி செய்யறது தப்பு சார்."

"அரசியல்ல சரி, தப்பு உண்டா.. நீ என்னா பண்ணப் போற. அதச் சொல்லு.."

"நம்ம செல்லமுத்து என்கூடத்தான் சார் இருக்கான். நானும், அவனுமா நேர உங்க வீட்டுக்கு வர்றோம்."

"வா.. சீக்கிரம் வா, என்னமோ நடக்குதுன்னு உள்ள படுதுய்யா.." போன் துண்டித்தார்.

அரசியலில் பலப்பரீட்சை என்பது சில சமயம் உடல் ரீதியாக, அடிதடி ரீதியாக நடக்கும். எல்லா ஜனநாயக நாட்டிலும் இது சகஜம். இப்படியொரு நிர்ப்பந்தம் எல்லா அரசியல் கட்சிக்கும் ஏற்படும். வாய்மையே வெல்லும் என்று பெரியவர்கள் சொன்னாலும் வாய்மைக்குத் துணையாய் வலிமை போக வேண்டிய அவசியம் உண்டு. வில் எடுக்காமலும், கதை சுழற்றாமலும், கத்தி வீசாமலும் பாண்டவர்கள் நின்றிருந்தால் வாய்மை வென்றிருக்காது. அதேசமயம் வலிமையுள்ளதே வாய்மை என்பதாகவும் சொல்வதற்கு இல்லை. பொய்மையும், புரட்டும்கூட வலிமையைக் காட்டி ஜெயித்திருக்கின்றன. எது வாய்மை என்பது காலத்தால் அறியப்படும்.

சிகப்பு அணியில் இளைஞர்கள் அதிகம் இருந்தார்கள். வெள்ளை அணியினரைவிட பிராபல்ய உயரம் அதிகமில்லா விட்டாலும் துள்ளல் அதிகம் இருந்தது. துள்ளுவதே தங்கள் அணிக்கு விளம்பரம் என்கிற எண்ணமிருந்தது. துள்ளியாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. கட்சி அலுவலகம் யாரிடமிருக் கிறதோ அவர்களே சரியான எதிர்க்கட்சி. அரசியல் சட்ட ரீதியாய் இது சரியானதாக இல்லாவிட்டாலும் மக்கள் மனதில் இதன் மூலம் இடம் பிடிக்க முடியும். மக்கள் மனதில் சரியானபடி இடம் பிடித்துவிட்டால் அரசியல் சட்டம்கூட விலகி நிற்கும்.

அது தவிர, சிகப்பு அணிக்கு ஏதேனும் செய்து தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. வெள்ளை அணியின் அகம்பாவம் எரிச்சலூட்டியது. எதிர்ப்பில் வலிமை காட்டுகிறவனே

அரசியலில் உன்னதமானவன். இது ஜனநாயகமா. பண்பாடா என்று கேட்டால் கேட்டவனைப் பளீரென்று அறைவதை தவிர, வேறு வழியில்லை. எல்லா யுத்தமும் அநீதியானதுதான். எல்லா வெற்றிக்குப் பின்னாலும் பாபம் இருப்பது உண்மைதான்.

செல்லமுத்து விஷயம் கேட்டு, பிறகு போன் செய்து கொள்கிறேன் என்றான். வேகமாய் தலை துவட்டினான். இருவரும் அவசரமாய் உடுத்திக் கொண்டு இறங்கி னார்கள். கதவு பூட்டி ஆட்டோ பிடித்தார்கள். அவர்கள் ஆட்டோவில் ஏறும்போது கிரிதரன் வீட்டுக்குள் டெலி போன் மணியடித்தது. தஞ்சாவூர் தந்தி ஆபிசிலிருந்து வளர்மதி எதிர்முனையில் கிரிதரனுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

'நான் மாட்டேன்னது தப்புதாம்ப்பா.. ராத்திரி ட்ரெய்ன்லயே மெட்ராஸ் வந்துறட்டுமா.' கேட்பதற் காக போன் செய்தாள். 'லோயர் பர்த் வாங்கிக் குடுத் திட்டீங்களேகண்டி, எனக்குத் தூக்கமே வரலை. நீங்க தூங்கனீங்களா'. கொஞ்சத் தயார் செய்து கொண்டாள். கிரிதரன் வீட்டில் டெலிபோன் எடுக்க யாருமில்லை.

வளர்மதி சோகத்துடன் டெலிபோன் தொடர்பைத் துண்டித்தாள்.

புருஷன் ஆசைக்குப் பணியாதது தவறோ.. நான் ரொம்ப திமிர் பிடிச்சவளாயிட்டேனோ. அம்மாகிட்ட என்னான்னு சொல்றது. சொன்னால் அவள் அப்பாவிடம் பட்ட சோகத்தை நாள் முழுக்கச் சொல்லுவாள். சொல்லிவிட்டு, 'எல்லா ஆம்பளையும் அப்படித்தான்.. நாமதான் வளைஞ்சு கொடுக்கணும்.. மறு வண்டியிலேயே ஊருக்குப் போ' என்பாள்.

வளர்மதிக்கு சென்னை திரும்ப விருப்பமும் இருந்தது. வெறுப்பும் இருந்தது. குழம்பினாள்.

"அட்டாக் பண்ண மாட்டாங்க சார். கட்சி அலுவல கத்தை அட்டாக் பண்ணா கெட்ட பேர் வந்திடும்." செல்ல முத்து மறுத்துப் பேசினான்.

கெட்ட பேருக்குப் பயப்படுகிறவனா அரசியல்வாதி. அரசியல்வாதி என்பதே கெட்ட பேராய்ப் போயிற்றே இப்போது. ஒரு கட்சி நாற்பது டூரிஸ்ட் டாக்ஸியை ஏன் கேட்கிறது. யாருக்காவது வரவேற்பா, ஊர்வலமா, பொதுக்கூட்டமா. எதுவுமேயில்லையே 'மக்களிடையே

எங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்லி ஆதரவு திரட்டுவோம்' என்று சிகப்பு அணி நேற்றுகூட சொல்லிற்றே. ஒருவேளை மக்களிடம் இது கருத்து சொல்லும் முறையா, ஒருவேளை அட்டாக் பலிக்காவிட்டால் சிகப்பு அணியின் நிலமை என்ன.

கட்சி அலுவலகம் கைப்பற்றப்பட வேண்டும். அல்லது அந்த அலுவலகம் எனக்குமில்லை, உனக்குமில்லை என்று போக வேண்டும். கிரிதரன் நெஞ்சுக்குள் சிகப்பு விளக்கு எரிந்தது.

கரெக்ட், அலுவலகம் வைத்துக் கொண்டு ஒரு அடி உயரமாய் வெள்ளை அணி இருப்பதை சிகப்பு அணி விரும்பவில்லை. இருவரும் சமம் என்பதற்கு என்ன வழி. இப்போது இருக்கிற அலுவலகத்தை இரண்டு பேருக்குமே இல்லை என்று சொல்வதுதான் வழி. எதிர்க்கட்சி அலுவலகத்தில் கலவரம் நடந்தால் இப்போது இருக்கிற ஆளும்கட்சி அரசு என்ன செய்யும். கட்சி அலுவலகத்தை இழுத்துப் பூட்டும். சீல் வைக்கும். சந்தோஷப்படும்.

கிரிதரன் தீவிரமாய் யோசித்தான். ஆளும் கட்சிக்கு இதில் பங்கு உண்டோ என்று கணக்கு போட்டான். இது சேறு, ஆளும் கட்சி இதில் கை வைக்காது என்ற முடிவுக்கு வந்தான். ஆளும் கட்சியின் அலுவலகம் வழியாக ஆட்டோவைத் திருப்பச் சொன்னான். ஆளும் கட்சி அலுவலக வாசல் அமைதியாக இருந்தது. விசாரிக்க, பல அமைச்சர்கள் ஊருக்கு வெளியே இருப்பது தெரிந்தது. முதல்வர் தமிழகத்தின் தென் கோடியில் இருக்கிறார் என்பது புரிந்தது. ரகளை நடப்பது தெரிந்தால் முதல்வர் ஊர் விட்டுப்போக மாட்டார் என்ற எண்ணம் வந்தது. ஆளும் கட்சியின் பத்திரிகையாட்கள் கை குலுக்கி குசலம் விசாரித்தார் கள். "என்ன இங்க வந்து மோப்பம் புடிக்கிறீங்க." என்றார்கள். "பஸ் டிக்கெட் எடுத்துத் தாரேன். முதல்வர் இருக்கற ஊருக்குப் போய் விலாவாரியாக எழுதுங்க." கண் சிமிட்டினார்கள்.

"அதுக்குத்தான்யா உனக்கு சம்பளம். உஞ்சோத்தில் நா எதுக்கு மண்ணை அள்ளிப் போடணும்." கிரிதரன் பதில் சொல்லிவிட்டு ஆட்டோவில் ஏறினான். ஆளும் கட்சி இதில் சம்பந்தப் படவில்லை. இது எதிர்க்கட்சியின் போர். போர் நடக்குமா, இல்லை பிசுபிசுத்து விடுமா. தெரிய

வில்லை. ஆட்டோ கார்வண்ணனின் வீட்டுக்குத் திரும்பிற்று வாசலில் நின்றது.

"யோவ், வரும்போது ஆளுங்கட்சி அலுவலகத்துக் குள்ளே நுழைஞ்சிட்டு வரவேண்டியதுதானே." உள்ளே நுழைந்ததும் கார்வண்ணன் கத்தினார்.

"பார்த்திட்டோம், சத்தமேயில்ல.."

"அப்படியா." யோசித்தார். "அப்ப அட்டாக் நிச்சயம்."

"ஏன் அப்படி சொல்றீங்க."

"ஆளுங்கட்சி மறைமுகமா இதில் சம்பந்தப்பட்டாக் கூட வெள்ளைக்கட்சி அதை சாதகமா எடுத்துக்கும். பிரித்தாலும் சூழ்ச்சின்னு பேசும். ஜனங்க ஆதரவு வெள்ளைக் கட்சிக்கு வந்திடும். ஆளும்கட்சிக்கிட்ட சிகப்பு கட்சி ஆதரவு கேக்காம இருந்தாக்க, கலாட்டா நிச்சயம். ஆதரவு கேட்டிருந்தா வெள்ளைக் கட்சிக்கு இந்நேரம் விஷயம் லீக் ஆயிருக்கும். வீட்ல உட்கார்ந்து வெள்ளைக்கட்சி ஆளுங்களுக்கெல்லாம் போன் பண்ணினேன். எல்லோரும் தூங்கறாங்க."

"சிகப்புக் கட்சிக்காரங்க வீட்டுக்குப் போன் பண்ணினீங்களா."

"யாரும் வீட்ல இல்ல. எல்லோரும் அஞ்சு மணிக்கே எழுந்து வெளில போயிட்டாங்க. என்ன, நிறைய கார் கேட்டிருந்தீங்களாமேன்னு சிகப்பு கட்சித் தலைவரைக் கேட்டேன். ஒரு வேண்டுதலுக்குத் திருப்பதி போறாங்களாம். நாற்பது கார்லயான்னு கேட்டேன். சிரிச்சிட்டு வச்சிட்டாரு."

"அப்போ, அட்டாக்தான் நிச்சயம்."

"அப்போ என்ன செய்யலாம்."

"வெள்ளைக் கட்சி வாசலுக்கு எல்லோரும் போயி நிப்போம். நேரடி ரிப்போர்ட் தருவோம்."

"செல்லமுத்து, உள்ள போய் அக்காவைக் கேட்டு கேமராவ வாங்கிக்கோ. டிபன் சாப்பிட்டீங்களா." கார்வண்ணன் எழுந்து நின்றார்.

"இல்லீங்க." கிரிதரன் பதில் சொன்னான்.

"இந்தாம்மா, மூணு பேருக்கு தோசை வையி." உள்ளே குரல் கொடுத்துவிட்டு கார்வண்ணன் பாண்ட், சட்டையோடு வெளியே வந்தார்.

"அண்ணே, ஃபிலிம் இல்லண்ணே." செல்லமுத்து காமிராவைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு கத்தினான்.

"போறபோது வாங்கிக்கலாம் தம்பி. அம்மா, ஒரு

மூவாயிரம் ரூபா எடு." மறுபடியும் உள்ளே பார்த்துக் கத்தினார். மெல்ல ஒரு பரபரப்பு அங்கே உருவாயிற்று.

"ஒண்ணு ஞாபகம் வச்சுக்க கிரி. இன்னிக்கு எதனா நடந்தது, நாளைக்கி பத்திரிகையில் அது வெளி வந்திடணும்." காலபைரவன் கடைக்கு வர, மூன்று நாள் இருந்தது. இன்றைய செய்தியை நாளையே தாங்கி ஒரு வாரப் பத்திரிகை வரவேண்டுமென்றால் இரவு முழுக்க கண் விழிக்க வேண்டும். இன்றைய செய்தி மகத்துவமாய் அமைந்தால் கண் விழிப்பது பற்றிக் கவலையில்லை. அமையுமா என்பது தான் கேள்வி.

"வீட்ல சொல்லிட்டு வந்துட்டியா. ராத்திரி வர்றதுக்கு லேட்டாகும்ன்னு."

"வளர்மதி தஞ்சாவூர் போயிருச்சு."

"தஞ்சாவூருக்கா, ஏன்."

"அவங்க அப்பாவுக்கு உடம்பு சரியில்லேன்னு ஊருக்குப் போயிருக்கு." மறுபடி பொய் சொன்னான்.

"நம்ம வீட்டுல ஏதோ பலகாரம் குடுத்தனுப்பணும் னாங்க. இந்தாம்மா, வளர்மதி ஊர்ல இல்லியாம்."

"என்ன சமாச்சாரம்.." உள்ளிருந்து கார்வண்ணன் மனைவி குரல் கொடுத்தாள். கிரிதரன் பேசாதிருந்தான்.

"வளர்மதி அப்பாவுக்கு ஏதோ உடம்பு சரியில்லை யாம். அதுக்காகப் போயிருக்காம்." கார்வண்ணன் குடிநீர் எடுத்து வர, தோசைகளை அவர் மனைவி பரிமாறினாள்.

"அப்ப சாப்பாடு எங்கே." அவள் பேச்சில் பரிவு கலந்திருந்தது.

"இன்னிக்கி எல்லோருக்கும் சாப்பாடு நம்ம வீட்லதான். மூணு, நாலு பேருக்குக் கூட வையி. வந்த பெறகு அடுப்பு மூட்டாத.." கை அலம்பி வாசலுக்கு வந்தார்கள்.

"கிரி, நீ ஸ்கூட்டர்ல வரலியா."

"இல்லீங்க இந்த மாதிரி சமாசாரத்துக்கு ஆட்டோல தான் போகணும்."

பத்திரிகைக்காரர்களுக்கு நகரத்து ஆட்டோக்காரர் கள் ஒரு மாதிரி தூரத்துச் சொந்தம். அந்த உணர்வோடு தான் பழகுவார்கள். பத்திரிகை சவாரி என்பது ஆட்டோக்காரர்களுக்கு போனஸ் போல. ஆட்டோ என்பது பத்திரிகைக்காரர்களுக்கு சொந்த வண்டி போல. சில ஆட்டோக்காரர் பத்திரிகைக்கு வாசகர்களாகவும் இருப்பார்கள். போலீசோடு அடிக்கடி முறைத்துக் கொள்ளும் ஆட்டோக்காரர்களுக்குப் பத்திரிகைக்காரர்

களின் நட்பு தேவைப்பட்டது.

போலீசிடம் அடி வாங்கி ரத்தம் கக்கிய பத்திரிகைக் காரனை ஆட்டோக்காரன் பத்திரமாய் ஆஸ்பத்திரி யிலும் சேர்த்திருக்கிறான். ஆட்டோக்காரன் தாக்கப் பட்டபோது போலீசின் அராஜகம் என்று பத்திரிகைக் காரன் வர்ணித்திருக்கிறான். கோர்ட்டில் ஏறி சாட்சி சொல்லியிருக்கிறான். பெண் கொடுத்துப் பெண் வாங்கின மாதிரியொரு உறவு அங்கே உண்டு. அது பேசப்படாத ஒரு உறவு. பெரிதாக்கப்படாத நட்பு.

"என்ன குப்புசாமி, இன்னிக்கி நீ மாட்டினியா.. இன்னிக்குக் கொஞ்சம் பேஜாரான வேலைம்மா." கார்வண்ணன் சந்தோஷமாய் குசலம் விசாரித்தார்.

"தூள் கௌப்பிடலாம் மொதலாளி, உட்காருங்க." குப்புசாமி சீட்டை பலமாக அடித்தான். தோள் துண்டினால் சீட்டைத் துடைத்தான்.

"பெட்ரோல் இருக்கா."

"மூணு லிட்டர் போட்ருக்கேன் மொதலாளி."

"போறும். அப்புறம் போட்டுக்கலாம். அம்மாடி, நா வரேன்." உள்ளே திரும்பிச் சொல்லி விட்டு ராயப் பேட்டைக்குப் போக உத்தரவு கொடுத்தார். வழியில் இரண்டு ரோல் ப்யூஜி ஃபிலிம் வாங்கிக் கொண்டார்கள். ஃபிலிம் ரோலின் அட்டைப் பெட்டியைத் தோளில் மாட்டியிருந்த கேன்வாஸ் பையில் பத்திரப்படுத்தி விட்டு, செல்லமுத்து ஓடுகிற ஆட்டோவிலேயே காமிராவுக்குள் லோட் செய்தான்.

"எங்கனா பிள்ளையார் கோயிலாண்ட நிறுத்தணுமா." குப்புசாமி திரும்பிக் கேட்டான்.

"ஏன் பிள்ளையார் கோயில்." கார்வண்ணனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

"உங்க போட்டோக்கிராபர் மொதல் போட்டோவா தெருப்பிள்ளையாரத்தான் எடுப்பாரு."

"ஏண்டா, அப்படியா?"

"ஆமா."

"இப்படி எத்தினி போட்டோ எடுத்திருப்ப."

"நூற்றுக்கணக்கில் இருக்கும்.."

"நூத்துக் கணக்கிலா.. எவன் வூட்டுச் சொத்துன்னு நெனச்சீங்க. ஏதோ தொழில் தொடங்கின புதுசுல புள்ளையார போட்டோ எடுப்பாங்க. பிலிமுக்கு பிலிம் என்னடா புள்ளையார் போட்டோ."

"அப்படியொரு வழக்கமாயிருச்சு, மொதலாளி."

"ஊரான் வூட்டு நெய்யே, எம் பொண்டாட்டி கையே. அதில ஒரு போட்டோவாவது கண்ணுல காமிச்சிருக்கியா."

"புள்ளையார் கோயிலாண்ட நிறுத்தட்டுமா வேணாமா." குப்புசாமி கேட்டான்.

"முக்கியமான வேலைக்குப் போறோம். நிறுத்தாம போனா மனசு சங்கடப்படும். நிறுத்து. இதுதான் கடைசி. இத்தோட புள்ளையார் போட்டோ எடுத்துக்கிறத நிறுத்திடணும்." கார்வண்ணன் அதட்டலாய்ச் சொன்னார்.

கட்சி அலுவலகத்தின் முன்பக்க மணலில் காக்கைகள் உட்கார்ந்திருந்தன. இறந்து போன கட்சித் தலைவரின் ஆளுயரச் சிலையில் காய்ந்த மாலைகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. கட்சி அலுவலகத்திற்கு எதிர்ப்பக்கமுள்ள டீக்கடையில் எல்லோரும் இறங்கினார்கள். காத்திருந்தார்கள். கிரிதரன் மட்டும் அலுவலகத்திற்குள்ளே போனான். மணி எட்டு முப்பத்தைந்து. அப்போதுதான் கதவுகள் திறக்கப்பட்டு அறைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

டெலிபோன் அடித்தது. ஆபீஸ் பையன் போன் எடுத்து 'ஹலோ' என்றான். "யாரும் வர்லீங்க. வாசல்ல கூட யாரும் இல்லீங்க. கால பைரவன் ரிப்போர்ட்டர் தான் வந்தாரு. உங்களைப் பார்த்து பேட்டி எடுக்கணும் னாரு. உக்கார வச்சிருக்கேன்." கூசாமல் பொய் பேசினான்.

கிரி யாரென்று கண்களால் வினவினான். போன் பொத்தி 'வயசாளி' என்றான் பையன்.

"அவரை கூப்பிடணுங்களா, கொஞ்சம் இருங்க." போனை மறைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தான். ஒரு நிமிடம் பொறுத்து கிரியிடம் கொடுத்தான்.

"ஹலோ, கால பைரவன் ஆசிரியர் கிரி பேசறேன். வணக்கமய்யா."

"வணக்கம். வணக்கம். யாராவது வந்திருக்காங்களா."

"இல்லீங்களே.."

"வாசல்ல கூட்டம் ஏதாவது நிக்கிதா."

"நிக்கறா மாதிரி தெரியலீங்களே."

"தெருவில ஆளுங்க இருக்கா."

"ஜனம் போய் வந்துக்கிட்டிருக்கு. எதுக்குய்யா கேக்கறீங்க."

"ஒண்ணுமில்ல, ஒண்ணுமில்ல.. ஆமா தம்பி,

உங்ககூட போட்டோகிராபர் வந்திருக்காரா."

"இருக்காங்கய்யா."

"இருங்க அங்கேயே, வந்திடறேன்."

"எதுனா புதுசா நியூஸ் தர்றீங்களாய்யா."

"நா என்ன தர்றது. நியூஸ் தானா வரும். அங்கேயே இருங்க. வந்தர்றேன்." குரலில் பதட்டம் தெரிந்தது.

அருகே போய் வணக்கம் சொன்னாலும் எனக்கு எதுவும் தெரியாது என்று சொல்கிறவர், இத்தனை பதட்டமாய்ப் பேசுவானேன். கிரி வாசலுக்கு வந்தான்.

வெளியே மணல் வெளியில் கரை போட்ட வேட்டிகள் குழுமத் துவங்கின. அன்றைய நாளிதழைப் பிரித்துப் படிக்கத் துவங்கின. யாரோ ஒரு முதிய பெண்மணி கையில் மனுவோடு உட்கார்ந்திருந்தார். மணல் வெளி தாண்டி கிரிதரன் தெருவுக்கு வந்தான்.

எதிர்ப்பக்க நடைபாதைகளிலும் இப்போது ஆட்கள் இருந்தார்கள். உரத்த குரலில் அரசியல் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கார்வண்ணன் வேறு யாரோடோ தணித்த குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். செல்லமுத்து எதிர்வீட்டு மேல் மாடி ஏறி வெறிச்சோடியிருந்த கட்சி அலுவலகத்தை, தெருவில் நடமாடும் மனிதர்களோடு சேர்த்து ஒரு போட்டோ எடுத்தான்.

முற்றிலும் மூடப்பட்ட ஒரு டெம்போவிலிருந்து இரண்டு ஆட்கள் இறங்கி டீக்கு ஆர்டர் கொடுத்தனர். பிஸ்கட் பாட்டிலில் கை வைத்து பிஸ்கட் எடுத்துக் கொண்டார்கள். வந்து நின்ற பஸ்ஸிலிருந்து கட்சிக் கரை வேட்டிகள் இறங்கின. கார்வண்ணன் கிரியின் அருகே வந்து அவன் தோளில் கை வைத்து 'என்ன' என்று கேட்டார்.

"எங்கேயோ நெருப்பு இருக்கு அண்ணே, ஒரு புகை நாத்தம் வருது. ஆனா, வெடிக்குமான்னு தெரியல. புஸ்வாணமாவும் போயிரலாம்."

"வெடிக்கும்." கார்வண்ணன் உறுதியான குரலில் சொன்னார்.

"எப்படி."

"நாகர்கோவில் கன்யாகுமரி, தூத்துக்குடி, ராமேஸ்வரம் இங்கே இருந்தெல்லாம் கட்சி ஆளு வந்திருக்கு.."

எல்லாம் கடற்கரைப் பட்டினங்கள். கடற்கரைப் பட்டினத்திலிருந்து கட்சி ஆட்கள் வருவதென்றால்..

கிரிதரன் மனதில் கேள்வி எழுந்தது. உள்ளங்கையை மீன் மாதிரி வைத்து "இந்தக் குரூப்பா" என்று கேட்டான்.

'ஆம்' என்று கார்வண்ணன் தலை அசைத்தார்.

மீனவர்கள் என்பது இரண்டு பேருக்குமே புரிந்து போயிற்று. எந்தக் காரணமுமின்றி இவர்கள் கட்சிக்காக சென்னைக்கு வரவேண்டுமென்றால் ஏதோ விசேஷம் நிச்சயம் இருக்கிறது.

"ஒண்ணும் ஒண்ணும் ரெண்டு. ரெண்டும் ரெண்டும் நாலு. ஏன் முழிக்கிற கிரிதரா."

"இப்பவும் முழுசா நம்ப முடியலை சார். நம்பாம இருக்கவும் முடியலை.. மீனவர்கள் ஏதாவது கோரிக்கை கொண்டு வந்திருக்கலாம். அதுபற்றி கட்சியில் பேச்சு இருக்கலாம்."

அப்படியும் இருக்கக்கூடும் என்று கார்வண்ண னுக்கும் தோன்றிற்று.

"வெய்ட் பண்ணலான்றியா. வேணான்றியா."

"அடடே.. நிச்சயமா வெய்ட் பண்ணலாம். புஸ்வாணமா இருந்தாலும் அத போட்டோ எடுத்துக்கிட்டுப் போகணும்."

செல்லமுத்து டெம்போவில் முன் கதவு திறந்து ஏற முற்பட, டீ குடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் எகிறிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

"ஏய்யா கதவைத் திறக்கற."

"பத்திரிகை போட்டோகிராபருங்க."

"யாராயிருந்தா எங்களுக்கென்ன, நீ ஏன் கதவைத் திறக்கற."

"டெம்போல ஏறி கட்சி பில்டிங்க ஒரு போட்டோ எடுக்கணுங்க."

"எந்தப் பத்திரிகை."

"கால பைரவன்க."

"அப்ப ஏறு, சொல்லிட்டு செய்யறதால." அவர்கள் கதவு பிடித்துக் கொள்ள, செல்லமுத்து கால் வைத்து டெம்போவின் உச்சியில் ஏறினான். மினோல்டாவில் ஒன்றும், நிகானில் ஒன்றும் போட்டோ எடுத்துக் கொண்டான். கதவு பிடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் மிச்சமிருந்த டீயைக் குடிக்கப் போனார்கள். காமிராக்களை மூடி, கவனமாய் கதவில் கால் வைத்து கீழிறங்கியவன் டிரைவர் சீட்டுக்குப் பின் பக்கமிருந்த ஜன்னல் வழியே உள்ளே கிடந்த பொருளை

எதேச்சையாய் கவனித்தான். உள்ளே கை நீள சவுக்குக் கட்டைகள் இருந்தன. டிரைவர் சீட் காலடியில் சைக்கிள் செயின் இருந்தது.

கண்ணாடி உயர்த்தும் கம்பில் திருக்கைவால் சுற்றப்பட்டிருந்தது. ஒரு கணம் அவன் முகத்தில் பயம் படர்ந்தது. இறங்கி கார்வண்ணனுக்கு அருகே வந்தான்.

"முதலாளி, டெம்போல அடிதடி சமாச்சாரம் இருக்கு. காதோடு காதாய் விவரித்தான். அவன் பேசியது கிரிக்கும் கேட்டது. மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் நம்பிக்கையோடு பார்த்துக் கொண்டார்கள்."

"செல்லமுத்து, நீ உள்ளே போய் இரு. என்ன நடந்தாலும் எடு. நாங்க இங்கேயே இருக்கோம். யார் தடுத்தாலும் பயப்படாத, போட்டோ எடு. நா இருக்கேன் குப்புசாமி, நீ வண்டிய விட்டு எங்கயும் போகக்கூடாது. எத்தினி நேரம் ஆனாலும் ஒண்ணுக்கு ரெண்டுக்குக் கூடப் போகக்கூடாது."

"போகமாட்டேன் முதலாளி." குப்புசாமி வாக்குறுதி கொடுத்தான். வண்டியை ஒரு தடவை ஸ்டார்ட் செய்து ஆஃப் செய்தான்.

அந்தத் தெருவின் மூலையில் ஒரு வக்கீல் வீடு இருந்தது. வக்கீல் வீட்டு முனையிலிருந்து இரண்டு வெள்ளை போலீஸ் லாரிகள் திரும்பின. பின்னால் ஒரு மண் லாரி வந்தது. மண் லாரியிலும் ஒரு செக்ஷன் போலீஸ் இருந்தது. கிரிதரன் லாரி நம்பர்களைக் குறித்துக் கொண்டான். மணி ஒன்பதேகால். கடைசியாய் வந்த ஜீப்பிலிருந்து அதிகாரி உத்தரவிட, வேனிலும், லாரியிலும் இருந்த போலீஸ்காரர்கள் கீழே குதித்தார்கள். இரும்புத் தொப்பிகளை அணிந்து கொண்டார்கள்.

வெள்ளை நிற ஸ்டாண்டர்ட் வேன் திரும்ப, அதிலிருந்து துப்பாக்கிப் போலீசார் குதித்தார்கள். ஸ்டென் கன்னும், தோளில் மரப்பெட்டியும் வைத்திருந்தார்கள்.

சிலர் பஸுக்கா மாதிரி பெரிய வாயுள்ள ஒரு முழத் துப்பாக்கிகளை வைத்திருந்தார்கள். சிகப்புக் கொடியோடு கீழே இறங்கினார்கள். இது டியர் க்யாஸ் ஸ்க்வாட்.

போலீஸ் குவியல் பார்த்துப் பொது மக்கள் பீதியோடு நகர்ந்தார்கள். மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த சார்ஜெண்ட்கள் தெரு முனைகளில் நின்று கொண்டார்கள். கட்சிக்கரை வேட்டிகள் கட்டிடத்திற்குள்

நுழைந்தன. இரண்டு அம்பாஸ்டர்களில் வெள்ளை அணியின் மூத்த தலைவர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள். போலீஸ், கட்சி சுவரை ஒட்டி நிறுத்தப்பட்டது. எதிர்ப் பக்க முட்டுச் சந்தில் ஒரு செக்ஷன் நிறுத்தப்பட்டது.

சென்ட்ரல் ரிஸர்வ் போலீசார் கட்சி அலுவலகத்தின் மணல் திடலில் நுழைந்தார்கள். ஒரு ஓரமாய் நின்று கொண்டார்கள். செல்லமுத்து அலுவலகத்தின் வராண்டாவில் ஏறி தலைவர்களின் வரவைப் போட்டோ எடுத்தான். கீழ் ஹாலில் எல்லோரும் குழுமி இருக்க, கிரிதரன் உள்ளே போனான்.

கட்சியின் வயசாளிக்கு வணக்கம் சொன்னான்.

"அப்பறம் வாங்க.." அவர் பதட்டமாய் அவனை வெளியே தள்ளினார். கிரிதரனும், செல்லமுத்துவும் மணல் திடலைக் கடந்து வாசலுக்கு வந்தார்கள்.

பெரிய விசில் சத்தம் கேட்டது. டிராஃபிக் சார்ஜண்ட் அந்த வழியே வந்த பஸ்களை வேறுபக்கம் திருப்பினார். நின்று வேடிக்கை பார்த்த பொதுமக்களை போலீசார் விரட்டினார்கள். பஸ் ஸ்டாண்டில் நின்ற பொது மக்களை பஸ் வராது என்று எச்சரித்தார்கள். தெருவின் இன்னொரு முனையில் சலசலப்பு கேட்டது. அங்கேயும் பஸ்கள் திருப்பி விடப்பட்டன. தொலைவில் நிறைய கார்கள் வருவது தெரிந்தது. நிறைய ஆட்டோக்கள் காரை உரசியபடி வந்தன.

கட்சி அலுவலக வாசலில் முதல் கார் நிற்க, மற்ற கார்கள் மடமடவென்று பின்னால் நின்றன. மணி ஒன்பது இருபது.

காரிலிருந்து வெள்ளைக் கட்சி மூத்த தலைவர்கள் இறங்கினார்கள். 'வாழ்க' என்கிற கோஷம் வானைப் பிளந்தது. டீக்கடையின் கதவுகள் சரசரவென்று மூடப்பட்டன. பின்னாலிருந்த கார்களில் இறங்கிய தொண்டர்கள் முன்னே ஓடி வந்தார்கள்.

செல்லமுத்து போலீஸ் வரிசையைத் தாண்டி மணல் திடலுக்குள் ஓடினான். அங்கிருந்த பிளாஸ்டிக் வாட்டர் டாங்க்கில் ஏறிக் கொண்டான். மினோல்ட்டாவையும், நிகானையும் திறந்து காத்திருந்தான்.

கிரிதரன் வெள்ளை அணித் தலைவருக்கு வணக்கம் சொல்ல..

"ஒரு பத்து நிமிஷம் தள்ளி நின்னுக்க தம்பி, அப்புறம் பேட்டி தரேன்." ஒருவர் விரல் சொடுக்கினார்.

'வெள்ளை அணி ஒழிக' என்றபடி சிகப்பு அணி உள்ளே நுழைந்தது. 'சிகப்பு அணி ஒழிக' என்று வெள்ளை அணி தடுத்து நிறுத்தியது. வயசாளி இரண்டு கைகளையும் விரித்து வராண்டாவிற்கு வந்தார். உள்ளே நுழைய முயன்ற சிகப்பு அணித் தலைவர்களைத் தடுத்தார். அவர் நெஞ்சில் பலமாய் ஒரு குத்து விழுந்தது. 'ஐயோ' என்று சுருண்டு விழுந்தார்.

செல்லமுத்து மினோல்ட்டாவை இயக்கினான்.

தடுத்த வெள்ளை அணிக்கு தர்ம அடி சரமாரியாய் விழுந்தது.

சிகப்பு அணித் தலைவர் ஒருவரை வெள்ளை அணிக்காரன் தள்ளிவிட்டான்.

செல்லமுத்து மினோல்ட்டாவை இயக்கினான்.

யாரோ ஒருவன் சவுக்குக்கட்டை எடுத்து வெள்ளை அணித் தொண்டனின் முதுகில் அடித்தான். சிகப்பு அணித்தலைவர்கள் மீது மணல் வீசப்பட்டது.

செல்லமுத்து மினோல்ட்டாவை இயக்கினான்.

வெள்ளை அணி பின் வாங்கி கதவு சாத்த முயல, சிகப்பு அணி உள்ளே புகுந்து வெள்ளை அணியை வெளியே இழுத்துப் போட்டது. வெள்ளை அணித் தலைவரின் வேட்டியை உருவி வீசியது. பொத்து பொத்தென்று பலரும் அடித்துக் கொண்டார்கள்.

செல்லமுத்து மின்னோல்ட்டாவைப் பல முறை இயக்கினான்.

யாருக்கோ மண்டை உடைந்து ரத்தம் வந்தது. யாரோ பெருங்குரலெடுத்து அழத் துவங்கினார்கள். வெட்டு, குத்து, கொல்லு என்று பல திசைகளிலும் குரல்கள் கேட்டன.

முட்டுச் சந்தில் நின்றிருந்த போலீசார் உள்ளே வந்தார்கள்.

செல்லமுத்து மின்னோல்ட்டாவை விடாது இயக்கினான்.

போகஸ் செய்யக்கூட நேரமின்றி எல்லாச் சம்பவங்களையும் கண்ணுக்குத் தெரிந்த விதமாய் போட்டோ எடுத்தான்.

போலீஸ் உள்ளே புகுந்து சிகப்பு அணியை வெளியே இழுத்தது. உயர் அதிகாரிகள் வெள்ளை அணிக்குக் காவலாய் நின்றார்கள். மோதிய சிகப்பு அணிக்காரர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள்.

"இது எங்க கட்சி அலுவலகம். நீ யார்

தடுக்கறதுக்கு." எகிறி முறைத்த சிகப்பு அணித் தலைவர்களை போலீசார் சமாதானப்படுத்தினார்கள். 'நிலைமை மோசமானால் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டி வரும்' என்று எச்சரித்தார்கள்.

"உன் நடவடிக்கையை எடு. என் நடவடிக்கையை நான் எடுக்கிறேன்." சிகப்பு அணித் தலைவர் வேட்டி மடித்துக் கொண்டு கத்த, உயர் போலீஸ் அதிகாரி பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டார்.

போலீஸ் அதிகாரி தொப்பியைச் சரி செய்து கொண்டு வெளியே வந்தார். வயர்லெஸில் பேசினார்.

செல்லமுத்து இடைவிடாது மினோல்ட்டாவை இயக்கினான்.

"சார்ஜ்.." என்று சத்தம் கேட்டது. சென்ட்ரல் போலீஸ் ஹரியானா செக்ஷன் இடுப்பு உயரத் தடியை உயர்த்தி நின்றது.

முதல் வரிசை போலீஸ் பதினைந்து பேர் முன்னேறி, எதிரே இருந்தவர்களை சரமாரியாய் விளாசத் துவங்கினார்கள்.

வலியும், அவமானமும் மனிதர்களைத் தாக்கும் வேகம் மிக விசித்திரமானது. எது இவைகளுக்குக் காரணமாய் இருந்ததோ, அதனின்று விலகிவிட உடனே தோன்றும். தான் வஞ்சிக்கப்பட்டு விட்டதாக ஒரு துக்கம் எழும். தன்னை எதிர்த்து உலகமே சதி செய்கிறது என்று தோன்றும். வலியை சாதாரணமாய் ஏற்றுக் கொள்ள, அவமானம் தாங்க பழக்கம் வேண்டும். தனியே ஒரு பக்குவம் வேண்டும்.

அப்படி பக்குவப்பட்டவருக்கு அரசியல் எளிது. இது இங்கு மட்டுமல்ல. எல்லா தேசங்களுக்கும் உண்டான அரசியல் விதி. ஆரம்பப்பாடம்.

உயர் அதிகாரி செல்லமுத்துவை நோக்கி போலீசிற்கு கை காட்ட, இரண்டு சென்ட்ரல் போலீஸ் ஜவான்கள் கீழிருந்தபடியே டாங்க்கில் நிற்கும் செல்லமுத்துவின் கால்களை பலமாகத் தாக்கினார்கள். செல்லமுத்து கீழே விழுந்தான். காமிரா ஒரு இன்ஸ்பெக்டருக்கு மாறிற்று.

போலீஸ் எல்லாத் தலைவர்களையும் கைது

செய்தது. சிகப்பு அணித் தலைவர்களைத் தனியே வேனில் ஏற்றியது. தெருவில் நின்றவர்களும் விரட்டப்பட்டார்கள். கார்வண்ணன் ஓடி வந்து செல்லமுத்துவின் தோளைப்பிடிக்க, மூவரும் ஆட்டோவில் ஏறினார்கள். மறுபடியும் மூன்று லாரி போலீஸ் இறங்கு முன்பு குப்புசாமி நேராகக் கடற்கரை நோக்கி ஓட்டினான். கார்வண்ணனுக்கும், கிரிதரனுக்கும் நடுவே இருந்த செல்லமுத்துவைத் திரும்பிப் பார்த்தான். பழமண்டியைத் தாண்டி இருந்த டாக்டர் வீட்டு வாசலில் வண்டியை நிறுத்தினான்.

கிரிதரனும், கார்வண்ணனும் பேச முடியாத துக்கத்தில் இருந்தார்கள். மெல்ல செல்லமுத்துவை டாக்டர் வீட்டு பெஞ்சில் உட்கார வைத்தார்கள். டாக்டர் சங்கரன் என்று எழுதப்பட்ட கதவைத் தள்ளி உள்ளே போனார்கள்.

ஒல்லியாய், உயரமாய் இருந்த டாக்டர் வெளியே வந்தார். செல்லமுத்துவின் சட்டையைக் கழற்றிக் காயங்களைப் பரிசோதித்தார். இரண்டு விரல் அகலத் திற்குப் பட்டையாய் முதுகில் சிவந்து போயிருந்தது. அந்த அடிதான் பலமானது. முகவாய்க்கும், கழுத்துக் கும், முதுகுக்கும் களிம்பு தடவப்பட்டது. எல்லா இடங்களையும் பரிசோதனை செய்துவிட்டு எலும்பு முறிவு இல்லை என்று டாக்டர் ஊர்ஜிதப்படுத்தினார். ஊசி போட்டார். மருந்து கொடுத்தார்.

சகலரும் வண்டியில் ஏறி பீச் ரோடு ஓட்டலுக்குப் போனார்கள். டீக்கு ஆர்டர் கொடுத்தார்கள்.

"அற்புதமான கேமரா போயிடுச்சே முதலாளி.." செல்லமுத்து, கண்ணில் ஜலம் தளும்பப் பேசினான்.

"போகட்டும் போ. உயிரோட வெளியே வந்தியே அதே பெரிசு போ. ஒரு விஷயம் சந்தோஷம். வேற எந்தப் பத்திரிகைக்காரனும் பார்க்கவில்லை. படா படா ஆளுங்க கூட இது நடக்கும்னு எதிர்பார்க்கவில்லை. நம்ம கணக்கு சரி. ஒண்ணாம் நம்பர் கட்டுரை எழுதலாம். ஆனா, ஒரு போட்டோ கூட நமக்குக் கிடைக்கலையே, அதுதான் வருத்தம்."

"ஒரு போட்டோ, பத்து கட்டுரைக்குச் சமம்.." கிரிதரன் குறுக்கிட்டுப் பேசினான்.

"ஆனா கிடைக்கலையே." கார்வண்ணன் ஏக்கமாய் விட்டம் பார்த்தார்.

"போட்டோ எடுக்கக்கூடாதுன்னு சொல்றதுக்கு

அவன் யாரு. ஏன் கேமராவைப் புடுங்கினான்."

"அந்த ஆள் டி.ஐ.ஜி. சார். சென்ட்ரல் போலீஸ். நம்மைத் தடுக்கறதுக்கு அவனுக்கு எந்த உரிமையும் இல்ல.."

"தமிழ்நாடு போலீஸ் வச்சு ட்ரை பண்ணிப் பார்ப்போமா."

"சிகப்பு அணித் தலைவர் ஒண்ணு விடாம போட்டோ எடுன்னு கத்தினாருண்ணே. அந்த வெறுப்புலதான் என்ன அடிச்சிட்டான்."

"சிகப்பு அணித் தலைவர் மூலமா ட்ரைப் பண்ணிப் பார்ப்போமா."

"இப்போ கேமரா எங்கயிருக்கு."

"தமிழ்நாடு சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கிட்ட இருக்குண்ணே. இவன் புடுங்கி அவர்கிட்ட கொடுத்திட்டான். ஏன் கொடுத்தான்னு தெரியல."

"போட்டோ எடுத்தத தடுத்துட்டேன். மிச்சம் உம்பாடு, உம் பாலிடிக்ஸுன்னு கொடுத்திட்டானோ என்னமோ."

"உக்காந்திருந்தா ஆகாது. எதுனா செய்யணும். யோவ், சீக்கிரம் டீ கொண்டா." கார்வண்ணன் முகத்தில் மறுபடியும் சுறுசுறுப்பு வந்தது. டீ குடித்துவிட்டு ஆட்டோவில் ஏறினார்கள்.

"எங்க போறது." குப்புசாமி கேட்டான்.

கிரி சற்று யோசித்துவிட்டு "ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி போ. அங்கதான் சிகப்பு அணித் தலைவர்கள் இருப்பாங்க."

"கிரி, ஒட்டு மொத்தமால்லாம் போனா வேல ஆவாது. செல்லமுத்து, நீ எங்க கூட வா. நாம வேற ஆட்டோ புடிச்சு கமிஷனர் ஆபீஸ் போவோம்." இன்னொரு ஆட்டோவிற்கு கை நீட்டினார். இரண்டு ஆட்டோக்களும் வெவ்வேறு திக்கில் பிரிந்தன.

கார்வண்ணன் வீட்டில் போன் அடித்தது.

"நா, வளர்மதி பேசறேன். தஞ்சாவூர்லேர்ந்து பேசறேன். எங்க வீட்டுக்காரர் இருக்காரா."

"இல்லியம்மா. எங்க வீட்டு ஆளோட காலையிலேயே கிளம்பிட்டாங்களே. ஒங்கப்பாவுக்கு எப்படியிருக்கு. எதுனா அவசரமா." கார்வண்ணன் மனைவி பதில் கொடுத்தாள்.

"எங்கப்பாவுக்கு ஒண்ணும் சீரியஸ் இல்ல அக்கா. அவரு வந்தா நா மெட்ராஸுக்குத் திரும்பி

வரட்டுமான்னு கேக்கிறீங்களா."

"வேல முடிஞ்சட்டுதுன்னா வர வேண்டியதுதானே வளர்மதி."

"இல்லீங்க, அவர்கிட்ட கேக்கணும்."

"ஏன்."

"எனக்கும், அவருக்கும் சண்டை. கேட்டு வைக்கிறீங்களா, நான் சாயங்காலம் போன் பண்றேன்." போன் துண்டிக்கப்பட்டது.

"வா, கிரி. போட்டோல்லாம் கொண்டாந்தி ருக்கியா." ஆஸ்பத்திரியில் உள்ள சிகப்பணித் தலைவர்கள் உற்சாகமாய் வரவேற்றனர். நிறையப் பேருக்குப் பிரம்படி காயங்கள் இருந்தன. அது பற்றி அவர்கள் கவலைப்படவே இல்லை, கட்சி அலுவலகம் பூட்டப்பட்டதே பெரிய விஷயமாய் இருந்தது.

"யார் பூட்டினார்கள்." கிரி கேட்டான்.

"எங்களுக்கு தெரியாதுப்பா. போலீசைக் கேளு." சிரிப்பாய் பதில் சொன்னார்கள். காயங்களைப் பெருமையாய்க் காட்டினார்கள்.

கட்சி அலுவலகம் பூட்டப்பட்டதைப் பெரிய வெற்றி என்று கருதினார்கள். கிரிதரன் எல்லோர் காயங்களையும் பொறுமையாகப் பார்த்தான். அவர்கள் வெற்றிக் களிப்பான பேச்சை ஆஃப் தி ரெக்கார்ட், ஆன் தி ரெக்கார்ட் என்று பிரித்துப் பதிந்து கொண்டான்.

"போட்டோ எப்ப வரும்ப்பா." மறுபடியும் ஒரு தலைவர் கேட்டார்.

"போட்டோகிராபரை அடிச்சு நொறுக்கிட் டாண்ணே. ரெண்டு காமிராவையும் புடுங்கிட்டான்."

"ஏன்."

"தெரியலண்ணே."

"யார்கிட்ட காமிரா இருக்கு."

"நம்ம தமிழ்நாடு போலீஸ்கிட்டண்ணே."

"ஆள் யாருன்னு விசாரி. பேசிப் பார்ப்போம். இதப் போட்டோ எடுக்கறதில் என்ன தப்பு. கமிஷனர் கிட்ட பேசினியா."

"இல்லண்ணே.. மொதலாளி கார்வண்ணன் நேரா போயிருக்காரு."

அறை வாயிலில் நிழலாடிற்று. கார்வண்ணன் பரபரப்போடு நுழைந்தார். அண்ணனுக்கு வணக்கம் சொன்னார்.

"கிரி. காமிரா பத்திரமா உதவி கமிஷனர்

ரத்னசபாபதிகிட்ட இருக்கு."

"ரத்னசபாபதியா, அவரு நம்ம ஆளாச்சே. ரெண்டு ப்ரமோஷன் நான்தான் வாங்கிக் குடுத்தேன். ஏய், ஏஸிக்குப் போன் போடு. நா பேசறேன்னு சொல்லு.."

ஐந்து நிமிடத்தில் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டது.

உதவி கமிஷனர் தன் அலுவலகத்தில் இல்லை. எங்கே இருக்கிறார் என்று தெரியவில்லை.

"ஒண்ணு செய். நம்ம எடுபுடிய கூட்டிட்டுப் போ. இவன ஏ.ஸிக்குத் தெரியும். டேய், நா சொன்னன்னு காமிராவைக் குடுக்கச் சொல்லுடா." எடுபிடிக்கு சிகப்பு அணித்தலைவர் உத்தரவு கொடுத்தார். எடுபிடியோடு ஆஸ்பத்திரியை விட்டு ஓடி வந்தார்கள். ஆட்டோவில் ஏறினார்கள். ஏ.ஸி. எங்கே என்று கமிஷனர் ஆபீசில் ரகசியமாய் விசாரித்தார்கள்.

வெள்ளை அணித் தலைவர் வீட்டுக்குக் காவலாய் இருப்பது தெரிந்து, அங்கேயும் ஓடினார்கள். அங்கு ஏ.ஸி.யைச் சந்தித்து விபரம் சொன்னார்கள்.

"காமிரா வேணும். அவ்வளவுதானே, தரேன். ஆனா, ஃபிலிம் தரமுடியாது. பெரிய அதிகாரிகிட்ட பேசிட்டுத் தான் தர முடியும். இந்தாப்பா, காமிரா எடுத்தா."

"வேதனையில் மூச்சு நின்று போயிற்று."

வெறும் காமிரா எதற்கு. ஃபிலிமல்லவா சொத்து இப்போது, மன்றாடிக் கேட்ட போதும் மறுத்துவிட்டார். மினோல்ட்டாவைத் திறக்க முயற்சித்தார். செல்லமுத்து குறுக்கே பாய்ந்தான்.

"சார், அது மினோல்ட்டா."

"என்ன அதனால.."

"இப்படி தெருவில் வச்சுத் திறக்க முடியாது. ஸ்டுடியோல டார்க் ரூமிலதான் கழட்டணும். எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச ஸ்டூடியோ இருக்கு. அங்கதான் கழட்ட முடியும். இந்த நாலு ஸ்க்ரூவும் வெளிய எடுக்கணும்."

மகத்தான பொய் ஒன்றைச் சொன்னான். முகம் திருப்பி லேசாய் கண் சிமிட்டினான்.

"குழந்தைவேலு, இங்க வாங்க.." உதவி கமிஷனர் அருகிலிருந்த இன்ஸ்பெக்டரைக் கூப்பிட்டார்.

"இந்தக் காமிராவ ஸ்டூடியோலதான் கழட்டணுமாம். கழட்டி ஃபிலிம் ரோல வாங்கிட்டு வாங்க.. காமிராவைக் குடுத்திடுங்க.. ஜாக்கிரதை.. கொஞ்சம் ஏமாந்தீங் கன்னா நாமம் போட்ருவாங்க. ஃபிலிம் ரோல் ரொம்ப முக்கியம். கோட்டை விட்டீங்க, உங்க வேலை போயி

டும். இவருகூட நம் ஜீப்புல போங்க. போய்க் காமிராவ வாங்கிக்குங்க."

எடுபிடி திரும்பிப் போக, கிரி, செல்லமுத்து, கார் வண்ணன் ஜீப்பில் ஏற, குப்புசாமி ஆட்டோ ஓட்டியபடி ஜீப்பைத் தொடர்ந்தான். மீட்டர் அறுபது காட்டியது.

மினோல்ட்டா செல்லமுத்துவின் மடியில் இருந்தது. கார்வண்ணன் செல்லமுத்துவைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினார். செல்லமுத்து மினோல்ட்டாவை வைண்ட் செய்ய ஆரம்பித்தான். இருபத்தாறு படங்கள் போக, எடுக்கப்படாத ஃபிலிமையும் ஒரே பக்கம் கொண்டு வந்தான். கடைசி ஃப்ரேமை ரிலீஸ் செய்ய பட்டனை அழுத்தினான். 'க்ளாக்.. க்ளக்' மினோல்ட்டா சத்தமிட்டது. இன்ஸ்பெக்டர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

"நம்ம கிட்டியே ராங் காட்றீங்களா. இந்த வேலைதான் வேண்டாங்கறது. எந்த ஸ்டூடியோ, இடம் சொல்லு." காமிராவைப் பிடுங்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டார். செல்லமுத்து மைலாப்பூரில் ஒரு போட்டோ ஸ்டுடியோ சொல்ல, பூட்டியிருந்தது. இன்னொரு போட்டோ ஸ்டுடியோ சொல்ல அதுவும் பூட்டப்பட்டிருந்தது. வேறு போட்டோ ஸ்டுடியோ சொல்ல அங்கு ஆள் இல்லை.

"என்னய்யா, பூட்டின ஸ்டுடியோவா.. விலாசம் சொல்றீங்க. டிரைவர், மவுண்ட்ரோடு போ." ஒரு மணி நேர அலையலுக்குப் பிறகு, ஜீப் மவுண்ட் ரோடு போயிற்று. பெரிய ஸ்டுடியோ வாசலில் நின்றது. சகலரும் இறங்கினார்கள்.

"மினோல்ட்டாதானே, ஈஸியா கழட்டலாமே." முப்பது செகண்டில் அந்த ஸ்டுடியோ ஆள் ஃபிலிமைத் தனியே எடுத்து இன்ஸ்பெக்டரிடம் கொடுத்தான்.

"திருட்டுப் பசங்கய்யா நீங்க. இதுக்கா ஒரு மணி நேரம் அலைய விட்டீங்க.. ஏ.சி.கிட்ட சொல்லுறேன் வாங்க.." காமிராவை செல்லமுத்துவிடம் எறிந்தார். ஃபிலிமைப் பாக்கெட்டிற்குள் போட்டுக் கொண்டார். ஜீப்புக்கு நகர்ந்தார்.

தோல்வி, கண்ணெதிரே தெளிவாய்த் தெரிந்தது. ஜீப்பில் ஏறிய இன்ஸ்பெக்டரை இழுத்து, ஃபிலிமைத் திருடிக் கொண்டு ஓடி விடலாமா என்று தோன்றியது. கோபத்தில் அதிகம் பசித்தது.

குப்புசாமியின் ஆட்டோவில் ஏறி புகாரிக்குப்

போனார்கள். கைக்கெட்டியது வாய்க்கு எட்ட வில்லையே என்கிற வருத்தத்தோடு சாப்பிட்டார்கள்.

"சார், ஒரு ஐடியா.. கமிஷனர்கிட்ட போவோம். ஃபிலிமைக் கழுவச் சொல்லிப் பார்ப்போம். எது எது போலீசாருக்குப் பிடிக்கவில்லையோ, அவைகளை எடுத்துக் கொள்ளட்டும். பத்திரிகையில் போடலாம் என்கிற ஃபிலிமை மட்டும் தரட்டும்."

"கழுவிப் பார்த்திட்டு எதுவும் நாம போட முடியாதுன்னு சொல்லிட்டா.."

"தலையெழுத்து.. வெறும் கட்டுரை மட்டும் எழுதுவோம்."

"ஒரு போட்டோ, பத்து கட்டுரைக்குச் சமம். ட்ரை பண்ணிப் பார்க்கலாம்."

சாப்பிட்டு சிகரெட் பிடித்தபடி கமிஷனர் ஆபீசிற்குப் போனார்கள். கமிஷனர் ஆபீசில் சிகப்பு அணியின் கூட்டம் இருந்தது. ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த தலைவர்கள் இப்போது கமிஷனர் ஆபீசில் இருந்தார்கள்.

கிரியும் செல்லமுத்துவும் 'உள்ளே என்ன நடக்கிறது' ரகசியமாய் விசாரித்தார்கள்.

"நீங்கதான் கால பைரவன் பத்திரிகை குரூப்பா. போட்டோ எடுத்தீங்களா. காமிராவைப் புடுங்கிட்டாங்களா. காமிராவை உங்ககிட்ட குடுக்கக்கூடாதுன்னு சிகப்பு அணித்தலைவர் சத்தம் போடறாரு. போலீசே பத்திரிகைக்காரங்கள கூப்பிட்டு போட்டோ எடுக்கச் சொன்னதா கத்தறாரு."

ரகசியமாய் கேட்டதற்குப் பதில் உரத்த குரலில் வந்தது. வயிறு எரிந்தது. அண்ணன் காலை வாரி விட்டுட்டாரே என்ற கோபம் வந்தது.

என்ன காரணம்.

சிகப்பணிக்காரர்கள் வன்முறையில் ஈடுபட்டதாய் அந்த போட்டோ சொல்லி விடுமாம். அது அழிக்கப் படுவதே உத்தமமாம். சிகப்பணித் தலைவர்கள் வெளியே வந்தார்கள். அதில் ஒரு குறிப்பிட்ட தலைவர் கிரியை அருகே அழைத்தார்.

"ஸாரி பிரதர், ஹெல்ப் பண்ண முடியலை. கமிஷனர் ஃபிலிம் ரோல் தர மாட்டேன்னுட்டாரு." பதில் எதிர்பார்க்காமல் வண்டியேறிப் போனார். கிரிதரனுக்கு வெறி ஏறிற்று. எப்படியாவது அந்த ஃபிலிமைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று மனது துடித்தது.

கமிஷனர் அழைக்க, உள்ளே போனார்கள். தங்கள்

கோரிக்கையை விண்ணப்பித்தார்கள். போலீஸ் எதிரே ஃபிலிம் கழுவி, நெகடிவ் பார்த்து எது தடையானதோ அது நீக்கி மற்றவை தங்களுக்குத் தரவேண்டும் என்று வாதிட்டார்கள். பத்திரிகை உரிமையைத் தடுக்கக் கூடாது என்று முறையிட்டார்கள். சில சமயம் அந்த போட்டோவும், போட்டோகிராபரும் சாட்சிக்கு போலீசே கூப்பிடும் என்றார்கள்.

பல கேள்விகளுக்குப் பிறகு ஃபிலிம் கழுவ கமிஷனர் ஒப்புக்கொண்டார்.

"யாரிடம் ஃபிலிம் இருக்கிறது." என்று கேட்டார். அசிஸ்டண்ட் கமிஷனர் ரத்னசபாபதியை வயர்லெஸில் தொடர்பு கொள்ள முயற்சித்தார். வேலைப்பளு அதிகமிருந்ததால் வாசலில் இருந்த எஸ்.ஐ.யைக் கூப்பிட்டார். இவர்களை அழைத்துப் போய் ஃபிலிம் ரோல் கொடுத்து, கூடவே இருந்து கழுவிப் பார்க்க உத்தரவிட்டார்.

"சார், அதில் ஒரு ப்ராப்ளம்." கார்வண்ணன் குறுக்கே பேச, என்ன என்பதாய் தலை நிமிர்த்தினார்.

"இது இம்போர்ட்டட் ஃப்யூஜி ஃபிலிம். ரொம்ப சென்ஸிடிவ் வேலை தெரிஞ்சவந்தான் கழுவ முடியும். மெட்ராஸ்ல ஒரே ஒரு ஸ்டுடியோலதான் இதை டெவலப் பண்ண முடியும்."

"யாரது."

"ராமு கரியத், நுங்கம்பாக்கம்."

"எனக்குத் தெரியும் சார். அந்த ஆளை." எஸ்.ஐ. விரைப்பாய்ப் பேச, அடுத்த திருட்டு முயற்சியும் ஆட்டம் கண்டது.

"சரி, கூடப் போ. ஜாக்கிரதை." கமிஷனர் சப்இன்ஸ்பெக்டரை எச்சரித்து அனுப்பினார். எஸ்.ஐ. யோடு கமிஷனர் ஆபீஸ் விட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

ராமு கரியத் 'கால பைரவ'னின் ஃபிலிம்களை வழக்கமாகக் கழுவிக் கொடுக்கிறவன். அந்த இடத்தில் ஏதாவது கோல்மால் செய்யலாமே என்கிற எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. போலீஸ் உஷாராய் இருந்தது.

"செல்லமுத்து நீ போய் ராமு கரியத்த ஏற்பாடு பண்ணு. இன்னக்கி ஞாயிற்றுக்கிழமை. அவனைக் கண்டு புடிக்கிறது கஷ்டம். அவனைத் தயாரா வை. எல்லாம் சொல்லி வை. வேற ஆட்டோ புடி. நாங்க ஃபிலிமோட வரோம்."

செல்லமுத்துவைக் குறிப்பாய் தூண்டி விட்டு

எஸ்.ஐ.யுடன் ஆட்டோ ஏறினார்கள். ஆட்டோ ஏ.ஸி.யைத் தேடிக் கொண்டு ஓடிற்று. மதுரை மாவட்ட எஸ்.ஐ.க்கு வழியெல்லாம் சினிமாக்கதை சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். நெருங்கிய ஸ்நேகம் உண்டாக்கப் பார்த்தார்கள். ஏ.ஸி. ரவுண்ட்சில் இருப்பதாகச் சொல்ல, அவர் போன இடங்களையெல்லாம் விசாரித்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

ஆட்டோ மீட்டர் தொண்ணூற்றி இரண்டு ரூபாய் காட்ட, குப்புசாமி மீட்டர் கொடியிறக்கி துணி போட்டுக் கட்டினான். ஏ.ஸி. இன்னொரு சிகப்பணித் தலைவர் வீட்டில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு ஆட்டோ அங்கு பறந்தது.

வளர்மதி மறுபடியும் கார்வண்ணன் வீட்டிற்குப் போன் செய்தாள்.

"அப்படி என்னாடி சண்டை, எதுக்குக் கோபிச்சுக்கிட்டுப் போன."

"ரொம்ப கஷ்டப்படுத்தறாரும்மா. உடம்பு சரியில்லன்னா, கேக்க மாட்டன்றாரு."

"அடிப்பாவி, நல்ல வார்த்தை சொல்லித் தூங்க வைக்காத, இப்படியா பண்ணுவா ஒருத்தி. காலையில போனவங்க வரலை. ராயப்பேட்டையில் ஏதோ கலாட்டாவாம். இப்போதைக்கு வருவாங்கன்னு தோணல. எங்கிட்ட ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டியதுதானே. இங்கயே தீர்த்திருக்கலாமே உங்க சண்டையை. ராத்திரி எட்டு மணிக்குப் போன் பண்ணு."

போன் துண்டிக்கப்பட்டது.

டீ குடித்துக் கொண்டிருந்த கிரிதரனுக்குப் புரைக் கேறியது. யார் நினைத்துக் கொள்கிறார்கள் என்று யோசித்தபடி கிரிதரன் வளர்மதியை நினைத்தான்.

உதவி கமிஷனர் சிகப்பணித் தலைவர் வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்தார்.

'அட, ச்சே. நீயெல்லாம் ஒரு பொம்பளை.. உனக்கெல்லாம் ஒரு புருஷன்.. எப்படி புள்ளை பெத்த நீ. கனவுல பாயாசம் குடிச்சு கர்ப்பமாயிட்டியா'.

அம்மா வளர்மதியிடம் சீறினாள். "நான் என்னவோ ஏதோன்னு பயந்துட்டேன். ஆத்திரந்தான் படுவான்.

ஏண்டி வரலைன்னு கேக்கத்தான் கேட்பான். கோவப்பட்டு வந்துட்டா முடிஞ்சு போச்சா. இதான் சாக்குன்னு அவன் இந்தண்டை அந்தண்டை போவமாட்டானா, அடிசவமே."

"அதெல்லாம் செய்யாது, எனக்குக் கஷ்டம்னா புரிஞ்சுக்க வேண்டியதுதானே."

"புரியாத நோயா சொல்லணும். வெறும் தலை நோவுன்னா."

அம்மா தாழ்ந்த குரலில் தொடர்ந்து பேசினாள். வளர்மதி காது கேட்டுக் கொண்டிருப்பினும் மனசு வெறுமையில் நின்றது.

எதிரே நின்று சண்டை போடுகிறபோது உக்கிரம் வருகிறது. விலகிப் பிரிந்ததும் எல்லாம் முட்டாள் தனமாய் தெரிகிறது. பணிந்து போயிருக்கலாமோ என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் உள் மனசில் பணிந்து போக விருப்பமில்லை. அம்மா சொல்வதுபோல் பொய் சொல்லப் பிடிக்கவில்லை.

பொய்யும் கபட நாடகமும், ஏமாற்றாத புருஷனிடம் செய்ய வேண்டுமா. கேவலமில்லையா. அப்போது படிப்புக்கு, புத்திக்கு, அன்புக்கு என்ன அர்த்தம்.

அது முட்டாளில்லை. மூர்க்கனில்லை. கேவலமான ஆளில்லை. ஆனால், இந்த இடத்தில் மட்டும் ஏன் இப்படி ரௌத்ரம் காட்டுகிறது. 'தூக்கம் வரலை வா' என்பது கொஞ்சம் கீழ்த்தரமில்லையா. இது ஏன் புரியாமல் கூப்பிடுகிறது.

நான் போயிருக்க வேண்டுமோ.. இது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை அகௌரவம் என்று விவாதித்திருக்க வேண்டுமா.. விவாதிக்க விட்டால்தானே. காபியைத் தரையில் ஊற்றி, சாப்பாடு புறக்கணித்து, ஏகத்தாளமாய் பேசி.. நானும் பேசினேன்.

ஒருவேளை நான் முட்டாளோ. இரண்டு புத்தியோ. திடம் இல்லாதவளோ.. கம்பீரமாய் ஒரு நேரமும், கலங்கியபடி மறுநேரமும் இருக்கிறேனோ.

அது கலங்குமா.. 'வளர்மதி, வளர்மதி' என்று நினைக்குமா. கோபித்துக் கொண்டு விட்டோமே என்று வருத்தப்படுமா. யோசி.. நிதானமாய் யோசி. நாலு வருடம் குடித்தனம் செய்தும் புருஷனைக் கூட புரிந்து கொள்ளாதவள். இதை வீட்டில் யோசித்திருக்கலாம். பர்த் கிடைத்தும் தூங்க முடியவில்லை முதுகு வலிக்கிறது.

"ஒண்ணு சொல்லட்டா வளர்மதி. விட்டுக் கொடுக்கிறது கௌரதை விஷயம்னா, இங்கயே பத்து நாள் இருந்துடு. விட்டுக் கொடுத்திருக்கலாமேன்னு ஒரு தடவை தோணிச்சானாலும் கிளம்பிடு."

"மறுபடி அப்படி தொந்தரவு செய்துச்சுன்னா."

"உடம்பு நோவுன்னு சொல்லியும், தொந்தரவு பண்றவன் மனுஷனில்லை. உனக்கு இஷ்டமில் லைன்னு சொல்லியும் 'வா, எனக்கிஷ்டம்'னு சொல்லியிருந்தா தப்பில்லை."

"எப்படிம்மா."

"விட்டுக் கொடு வளர்மதி. பொம்பளைக்கு இது அல்ப விஷயம்."

"எனக்குத் தோணலை."

"விட்டுக் கொடுத்ததைச் சொல்லு. நேரடியா மறைமுகமா புரியட்டும்."

"தனக்கா."

"நாம வேற, ஆம்பளை வேற."

"எதுலம்மா."

"யோசிப்புல.. உழைப்புல.. அவஸ்தைல.. உடம்பு கொதிப்புல.. இது பணிஞ்சு போறதில்லை வளர்மதி. அரிசி கொடுத்து பருப்பு வாங்கறது."

"புருஷன் பொண்டாட்டிக்கு நடுவிலயா."

"எல்லா எடத்துலயும், எல்லா நேரத்துலயும் ஏதோ ஒரு விலை தரோம். ஒரு வியாபாரம் செய்யறோம். அம்மா புள்ளையா இருந்தாகூட இதுதான் வளர்மதி."

வளர்மதி யோசிக்கத் துவங்கினாள்.

ராமு கரியத் போட்டோ ஸ்டுடியோ பூட்டப் பட்டிருந்தது. செல்லமுத்து தளர்ந்து போய் படியில் உட்கார்ந்தான். இவ்வளவு பெரிய நகரத்தில் இவனை எங்குப் போய்த் தேடுவது என்று யோசித்தான். ஒரு வேளை ஏதாவது கோல்மால் செய்ய வேண்டுமெனில் ராமு கரியத் இடம்தானே சௌகரியம். வேறு இடம் ஒத்துக் கொள்ளாதே. போலீசிற்குப் பயப்படுமே. என்ன செய்வது. சோகத்தோடு பூட்டப்பட்ட கதவில் சரிந்து உட்கார்ந்தான். உள்ளே ஆங்கிலப் பேச்சு சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. கதவிடுக்கு வழியே பார்க்க, உள்ளே டெலிவிஷன் ஒளி தெரிந்தது. உற்சாகத்தோடு கதவு தட்ட, டி.வி. சத்தம் அமுங்கிப் போயிற்று.

பாதி போதையிலிருந்த ராமு கரியத் அந்த கெட்ட

காசெட்டை கக்கூசில் ஒளித்து வைத்தான். கக்கூசிற்கு மேலே உள்ள டாங்க்கில் இரும்புக் குழாய் விளிம்பில் அதை ஆடாதிருக்க வைத்தான். வாசல் கதவு தட்டுவது போலீசோ என்று சந்தேகப்பட்டான். அப்படியே போலீஸ் தட்டினாலும் கக்கூசிற்குப் போய் ஃப்ளஷை இழுத்தால் கெட்ட காசெட் நனைந்து போகும். நனைந்த காசெட்டை கெட்ட காசெட் என்று யாரும் கண்டு பிடிக்க முடியாது.

முகத்தை நீரால் துடைத்துக் கொண்டு கதவு திறக்க, செல்லமுத்து ஈ என்று இளிப்பது தெரிந்தது. இந்தக் கடங்காரந்தானா. கோபம் வந்தது.

"என்னா ராமு கரியத், ப்ளூஃபிலிமா."

"உள்ள வாடா நாயிண்ட மகனே, உள்ளே வா." ராமு கரியத் அவனைக் கொத்தாய் உள்ளே இழுத்தான். கதவை அறைந்து சாத்தினான்.

"நீ எதுக்குடா இவட வந்தது. பட்டி." தலையில் அடித்தான்.

"யோவ், போலீஸ்ல சொல்லிடுவேன். ரூமப் பூட்டிக்கிட்டு கெட்ட கெட்ட படமா பாக்கறே."

"அடேய், நானுன்னை சவட்டிகளையும்.. யாருடா ஃப்ளூஃபிலிம் பார்த்தது."

"அ.. கதவைப் பூட்டிக்கிட்டு திருவருட்செல்வரா பார்த்தே. யார்கிட்ட கதை விடறே."

"உனக்கென்னடா வேணும் இப்ப.."

"ஒரு முக்கியமான வேலை ராமு கரியத்."

"செய்ய முடியாது. வெளிய போ."

"லட்ச ரூபா வேலை ராமு கரியத். உன் லைஃப் டைம் வேலை."

"நா போலீசோன்னு பயந்து போயி. சொல்லித் தொலடா."

செல்லமுத்து சகலமும் விவரிக்க, ராமு கரியத் தீவிரமாய் யோசித்தான். கால பைரவனின் ஃபிலிம் டெவலப்பிங், பிரிண்டிங் அவன் நிரந்தர வருமானங் களில் ஒன்று. காசுக்கு அச்சப்படாத பத்திரிகை அது.

பல ஒட்டு வித்தை வேலைகளை, கசங்கிய ஃபிலிம் சுருள்களை கால பைரவன் தர, நேர்த்தியாய்ச் செய்து கொடுத்திருக்கிறான். கணிசமாய் பணம் சம்பாதித்திருக்கிறான்.

"ஒரு ரோல் ஃபிலிம் டெவலப் பண்ணனும். அவ்வளவுதானே.. ரோல் எங்கே."

"வரும்."

"எப்போது."

"ஒரு மணி நேரத்தில்."

"ஃபிலிம் ரோலை மாற்றிவிட வேண்டுமா."

"ஆமாம்."

"ட்ரை பண்ணலாம். உட்கார், படம் பார்."

"என்ன படம், ஃபாரினா."

"லோக்கல் திருவருட்செல்வர். அப்பர் எங்குற்றார். ஞானசம்பந்தர் கேட்க, சிவாஜி கணேசன் தலை வளைத்து, 'நான் இங்குற்றேன்' என்று சொல்வார்."

செல்லமுத்து அசடு வழிந்தான்.

"மலையாளி பெரிய ஆளுய்யா நீ. ப்ளூ படம் ஒளிச்சுட்டு திருவருட்செல்வரா மாத்திட்டியே."

"இது நல்ல படம் கண்ணா. ஒக்காந்து பார். படுத்துக் கிட்டுப் பார். ஆனா, கக்கூசுக்குள்ள மட்டும் போகத."
செல்லமுத்துவுக்கு கடைசி வார்த்தை புரியவில்லை.

உதவி கமிஷனரிடம், நகர கமிஷனரின் உத்தரவு சொல்லப்பட்டது.

"ஃபிலிம் என்னிடமில்லை. அந்த இன்ஸ்பெக்டரிடம் இருக்கிறது." உதவி கமிஷனர் கை விரித்தார். இன்ஸ்பெக்டர் எங்கே. விசாரித்தார். இன்ஸ்பெக்டருக்கு வேறு ஒரு தலைவர் வீட்டில் பந்தோபஸ்து பணியாம். அவரை ஃபிலிம் ரோலுடன் தன்னிடம் வரச்சொன்னார். கூட வந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டரையே இன்ஸ்பெக்டரை அழைத்து வரச்சொன்னார்.

கிரிதரன் நகம் கடித்தபடியே சப்-இன்ஸ்பெக்டரோடு ஆட்டோவில் பயணம் செய்தான். கார்வண்ணன் உதவி கமிஷனரோடு தங்கிவிட்டார்.

ஆழ்ந்த யோசிப்பில் மறுபடியும் ஒரு திட்டம் கிரிதரன் மனதில் உருவாயிற்று.

"அண்ணே, சிகரெட் இல்லண்ணே.. வாங்கிக்கலாமா." சப்-இன்ஸ்பெக்டரை வினவ, சப்-இன்ஸ்பெக்டர் தனக்கும் ஒரு பாக்கெட் வாங்கச் சொன்னார். சப்-இன்ஸ்பெக்டரை அழைத்துக் கொண்டு வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்குப் போகையில் குப்புசாமியைத் தனியே அழைத்து எதிர் பக்க ஸ்டூடியோவைக் காட்டி ஒரு ப்யூஜி ஃபிலிம் வாங்கி வரச் சொன்னான்.

குப்புசாமி வாங்கின ப்யூஜி ஃபிலிம் ரகசியமாய் கிரிதரனுக்குத் தரப்பட்டது. சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இன்ஸ்பெக்டரைத் தேடிப் போகையில் அட்டைப்

பெட்டி ஒரு பையிலும் புதிய ஃபிலிம் சுருளை இன்னொரு பையிலும் கிரிதரன் போட்டுக் கொண்டான். இன்ஸ்பெக்டர் ஃபிலிம் ரோலை சப்-இன்ஸ்பெக்டரிடம் கொடுத்தார். ஏ.சி.யிடம்தான் தரவேண்டும் என்று எச்சரித்தார்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டருடன் உதவி கமிஷனர் நோக்கி மறுபடியும் பயணமானார்கள். சப்-இன்ஸ்பெக்டரின் மேல் பாக்கெட்டில் ஃபிலிம் ரோல் இருந்தது. ஏதாவது வாங்கிக் கொடுத்து ஃபிலிம் ரோல் மாற்றிவிடலாமா.

"தண்ணி போடுவீங்களா சார்." கிரி, சப்-இன்ஸ்பெக்டரைக் கேட்டான்.

"இந்த ஃபிலிம் ரோல ஏ.சி.கிட்ட குடுக்கற வரைக்கும் போடமாட்டேன். போதுமா." எஸ்.ஐ. விஷமமாய்ச் சிரித்தார்.

"அப்படி என்ன சார் இருக்கு இந்த ஃபிலிம்ல." இன்ஸ்பெக்டர் தானாகக் கேட்டார்.

"சில முக்கியமான போட்டோஸ்."

"எவ்வளவு விலை பெறும்."

"உங்களுக்கு எவ்வளவு வேணும்."

"இருபதாயிரம் ரூபாய்."

"இருபத்தஞ்சாயிரம் தரேன் சார். ஃபிலிம் ரோலக் குடுங்க."

"எப்படி தருவீங்க."

"கேஷ்.. இன்னிக்கி சாயங்காலத்துக்குள்ள எங்க முதலாளிகிட்ட சொல்லி வாங்கித் தரேன்."

"இத்தினி வேல்யூவான பொருளை உன்கிட்ட கொடுத்துட்டு நா மாட்டிக்கிணு சாகணுமா."

"கேட்டீங்களே சார்.. நீங்கதான் கேட்டீங்க."

"சும்மா உன் தராதரம் தெரிஞ்சுக்கக் கேட்டேன்." சிரிக்கும் சப்-இன்ஸ்பெக்டரின் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றுவிட வேண்டும்போல் கிரிதரனுக்கு இருந்தது.

செல்லமுத்து ஸ்டுடியோ லாபில் ஏதேனும் ஏற்பாடு செய்திருப்பான் என்ற நம்பிக்கை வந்தது. பொறுமையோடு யோசித்துக் கொண்டு வந்தான். இதில் ஒரு போட்டோ கிடைத்துவிட்டால்கூட கட்டுரை பிரமாதமாக எழுதிவிடலாம். போட்டோ இல்லாத கட்டுரை, மனைவியில்லாத கணவன் போல் வெறுமையானது. கிரிதரனுக்கு வளர்மதி மீது அதீதமாய் ஒரு காதல் வந்தது. அவளைக் கடிந்து கொண்டது இப்போது இழிவாய்ப்பட்டது. சாகிறபோது தண்ணீர் இல்லாமல்

சாவேன் என்றாள். இப்போது அப்படித்தான் செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நெஞ்சுள் துக்கம் பொங்கியது. 'வளர்மதி ஐ லவ்யூ' என்று கத்தத் தோன்றியது.

ஏ.சி. சிகப்புத் தலைவர் வீட்டிற்குள் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாராம். வெளியே காவலர்களுக்கு அன்றைய பந்தோபஸ்துபடி ரொக்கமாய் வழங்கப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. காவலர்கள் கூட்டமாய் நின்று கையெழுத்துப் போட்டு காசு வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். எஸ்.ஐ. ஆவலுடன் அந்தக் கூட்டத்தை எட்டிப் பார்த்தார். வீட்டிற்குள் போனார். ஏ.சி. யாருடனோ சிரித்து விட்டேத்தியாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

"இன்ஸ்பெக்டர்கிட்ட ஃபிலிம் ரோல் வாங்கிட்டேன் சார். இதோ இருக்கு."

"வெரிகுட், அதைக் கொடுத்து டெவலப் பண்ணச் சொல்லு." சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அவசரமாய் சல்யூட் அடித்து விலகினார். வாசலில் நின்ற கிரிதரனிடம் ஃபிலிம் ரோலைக் கொடுத்தார். பந்தோபஸ்து படி வாங்க கூட்டத்தை நோக்கி ஓடினார்.

கிரிதரனுக்கு ஃபிலிம் ரோலைத் தொட்டவுடன் உடம்பெல்லாம் சிலிர்த்தது, தொலைவில் நின்ற கார்வண்ணனைப் பார்த்தான். 'பளிச்'சென்று உள்ளே ஒரு மின்னல் அடித்தது. அட்டைப் பெட்டியைத் திறந்து ஃபிலிம் ரோலைப் போட்டான். சட்டென்று பின் பாக்கெட்டில் செருகிக் கொண்டான். இடது பக்க புது ஃபிலிம் ரோலைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். அங்கேயே நின்றான்.

ஏ.சி. வெளியே ஓடி வந்தார்.

"யோவ், எஸ்.ஐ. ஃபிலிம் ரோல் எங்கே."

"அவர்கிட்ட கொடுத்துட்டேன் சார்."

"முண்டம். வாங்குய்யா அதை. உன்னைத்தானே நேரே போய் டெவலப் பண்ணச் சொன்னார். ஏன்யா அவன்கிட்ட கொடுத்தே."

எஸ்.ஐ. அந்த ஃபிலிம் ரோலைப் பாய்ந்து பிடுங்கினார்.

"எதனா மாத்திட்டானா பாரு." ஏ.சி. குரல் கொடுக்க பாண்ட்டின் முன் பக்கங்களையும், சட்டையையும் தடவிப் பார்த்தான்.

"ஒன்றுமில்லை சார்." சல்யூட் செய்தான்.

"கூடவே போ. டெவலப் பண்ணி நெகடிவ் கொண்டா." ஏ.சி. கட்டளையிட்டு உள்ளே திரும்பி

னார். அந்த ஃபிலிம் நெகடிவ் கிரிதரனின் பின் பாக் கெட்டில் இருந்தது. அவன் உடம்பெல்லாம் நடுங் கிற்று. ஏனோ மனசிற்குள் வளர்மதியை வணங்கத் தோன்றிற்று. ஆனால் ஆரம்பித்த நாடகத்தைத் தொடர்ந்து போடவேண்டும்.

சகலமும் கவனித்த கார்வண்ணன் அவன் அருகில் போய் அவன் வலக்கையை அழுத்தினார். ஆட்டோ, ராமு கரியத் ஸ்டூடியோவை நோக்கி ஓடிற்று.

செல்லமுத்து, 'ஆலயமணிக் கதவே தாழ் திறவாய்' பாட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

6

அந்தி நேரத்தில் ராமு கரியத் வாசலை எட்டிப் பார்த்தான்.

"என்னடா செல்லமுத்து, உங்க ஆளுங்க யாரையும் காணாம். வூட்டுக்கு பூட்டாங்களா, நம்மள வேக வச்சிட்டு."

"வருவாங்க கரியத்."

"மயிர வருவாங்க. எழுந்து போடா வெளிய." கோபத்துடன் சீறினான்.

செல்லமுத்து டி.வி. டெக்கை அணைத்து விட்டு வாசலுக்கு வர, ஆட்டோ வந்து நின்றது.

"கரியத், கரியத்.. ஃபிலிம் ரோல் வருது. மாத்த ஏற்பாடு செய்." முணுமுணுத்து விட்டு வந்தவர்களுக்கு வழி விட்டான்.

"கமிஷனர் அனுப்பிச்சாரு. ஒரு ஃபிலிம் ரோல் டெவலப் பண்ணணும்." எஸ்.ஐ. உள்ளே நுழைந்தபடி கரியத்திடம் பேசினான்.

"அதெல்லாம் பண்ணலாம். செல்லமுத்து, மூணு பேருக்கு டிபன் சொல்லுப்பா. டிபன் சாப்பிட்டுத்தான் டெவலப்பெல்லாம்." கார்வண்ணன் உற்சாகமாகப் பேசினார்.

"டாய்லெட் எங்கயிருக்கு." எஸ்.ஐ. ஜிப்பைத் தடவியபடி பேச, கிரிதரன் அவரை அழைத்துக் கொண்டு போனான்.

பின்னால் ஓடிய கரியத்தை கார்வணணன் கட்டிப் பிடித்து நிறுத்தினார்.

"விடுங்க சார், அந்தாளு கக்கூஸ் போறான்."

"போகட்டும், உனக்கு என்ன."

"அந்த ஆளு ஃப்ளஷ் புடிச்சு இழுத்துடுவான் சார்."

"இழுக்கட்டும், உனக்கு என்ன."

"சாவடிக்கிறீகளே எல்லோரும்."

"கரியத், நான் சொல்றதக் கேளு. ஃபிலிம் டெவலப் பண்ண முடியாதுன்னு சொல்." கார்வண்ணன் மிகவும் தாழ்ந்த குரலில் பேசினார்.

"நான் பாட்டுக்கு குடிச்சிட்டு கெட்ட படம் பார்த்துக்கிட்டிருந்தேன். மூணு மணி நேரமா கடைய திறந்து வச்சது டெவலப் பண்ண முடியாதுன்னு சொல்றதுக்கா. உங்களுக்கெல்லாம் என்ன, பைத்தியமா."

"அவங்கிட்ட இருக்கறது புது ரோல். நம்ம ரோல் கிரிகிட்ட இருக்கு." கார்வண்ணன் பற்களுக்கிடையே இருந்து உதடு பிரியாது சொற்கள் வந்தன.

"மாத்திட்டீங்களா."

"ஆமா."

"அப்போ சப்-இன்ஸ்பெக்டரை பேக் பண்ணி அனுப்பணுமா."

"ஆமா."

"அவ்வளவுதானே.. அத எங்கிட்ட விடு." மேஜைக்குக் கீழிருந்த பிராந்தி பாட்டிலிலிருந்து ஒரு மிடறு குடித்தான். எஸ்.ஐ. வெளியே வர, தள்ளாடி கை கூப்பினான்.

"சார்.. ஐயாம் ஸாரி.. வெரி ஸாரி. இது இம்போர்ட்டட் ரோலாம். நான் டெவலப் பண்ண முடியாது. இந்த நேரம் என்னால் ஆர்டினரி ரோல் கூட டெவலப் பண்ண முடியாது. நான் ரெண்டவரா தண்ணி போட்டுக்கிட்டிருக்கேன். டுடே சண்டே. ரொம்ப ஸாரி சார். வேலை செய்ய முடியாது. இந்த நிலமைல செஞ்சு ஏதாவது ஏடா கூடமாயிடுச்சுன்னா உங்களுக்கும் கெட்ட பேர், எனக்கும் கெட்ட பேர். ஸாரி, ரொம்ப ஸாரி." மறுபடி கை கூப்பினான். "மாப்பு தரணும்." மீண்டும் ஒரு முறை கை கூப்பினான்.

"இப்ப என்னங்க பண்றது." எஸ்.ஐ. திணற.

"எங்கிட்ட கொடுத்துட்டுப் போங்க. நாளை கார்த்தால டெவலப் பண்றேன்." கையேந்தினான்.

"அதெல்லாம் தரமுடியாது." எஸ்.ஐ. பின்வாங்க, "உங்க இஷ்டம்." மறுபடி கை கூப்பினான்.

"என்ன கார்வண்ணன், இப்படி தண்ணில மிதக்கறவன் கிட்ட கூட்டிட்டு வர்றீங்க."

"எனக்கு அதிர்ஷ்டம் இல்ல சார். கொண்டு போய்

ஏ.சி.கிட்டயே கொடுத்துடுங்க. கமிஷனர் கிட்ட டெவலப் பண்ணலைன்னு சொல்லிடுங்க. எனக்கு இந்த ரோலே வேணாம். எந்த நேரத்துல கை வச்சதோ பேஜாராப் போச்சு." கார்வண்ணன் நடித்தார்.

"குப்புசாமி, எஸ்.ஐ.ய ஓட்டலுக்கு கூட்டிட்டுப் போய் டிபன் வாங்கிக் கொடுத்து ஏ.சி. கிட்ட விட்டுடு. பாவம், நம்மளை மாதிரி அவரும் சாப்பிடலை. பேட்டா வேற போச்சு. ஸாரி சார். ரொம்ப ட்ரபிள் கொடுத்துட் டோம்." எஸ்.ஐ. வாசலுக்கு நகர எல்லோரும் கூடி வழியனுப்பினார்கள். ஆட்டோ தெரு முனையில் மறைய, ஸ்டுடியோவுக்குள் பேயாய் ஓடினார்கள். கை குலுக்கினார்கள். கிரிதரன் நீட்டிய ஃபிலிம் டப்பாவுக்கு முத்தம் கொடுத்தார்கள். இரண்டு அங்குலத்துக்கு இரண்டங்குல நீல டப்பாவை ஆசையாய்ப் பார்த்தார்கள். 'யம்மா.. என்ன கஷ்டம் இது கிடைக்க' மனசுள் நினைத்தார்கள்.

"ராமு கரியத் உன்னை உக்கார வச்சு கோவில் கட்டணும்டா. என்னா நடிப்பு. என்னா நடிப்பு." கார்வண்ணன் பரவசப்பட்டார்.

ராமு கரியத் இருட்டறைக்குள் நுழைய, ஸ்டூடியோ வின் வெளிக்கதவைப் பூட்டிவிட்டு, மறுபடி போலீஸ் சந்தேகப்பட்டு வந்தால் என்ன செய்வது என்ற நினைப் பில் எதிர்ப்பக்க இருட்டில் மறைந்து நின்றார்கள்.

"கட்டுரை யோசனை பண்ணு கிரிதரா." கார்வண்ணன் கட்டளை இட்டார்.

"அதுதான் சார் செய்யறேன்."

"எல்லாத்தையும் எழுதிடணும்." செல்லமுத்து பரபரத்தான்.

"கூடாது. போலீசை அரசாங்கத்துக்கிட்ட மாட்டி விடக்கூடாது." கிரிதரன் திட்டவட்டமாகச் சொன்னான்.

"கரெக்ட். இந்த நியூஸ்தான் முக்கியம். இந்த போட் டோஸ்தான் முக்கியம். எப்படி இந்த போட்டோஸ் நமக்குக் கிடைச்சிதுங்கறது முக்கியமில்லை." கார்வண்ணன் ஆமோதித்தார். காத்திருந்தார்கள், நகம் கடித்தார்கள், கால் மாறி நின்றார்கள்.

ஸ்டுடியோ விளக்கு அணைந்து, அணைந்து எரிந்தது. வேலை முடிந்து விட்டது என்கிற சிக்னல் அது. ஓடிப்போய் ஸ்டூடியோவைத் திறந்தார்கள். இருபத்தாறு ஃபிரேம் எக்ஸ்போஸ் செய்யப்பட்டது.

ஆறு ஃபிரேம் அவுட் ஆஃப் ஃபோகஸ். இருபது அற்புத மான படங்கள். சிகப்பு அணி வருகை, வெள்ளை அணி தடுப்பு, சிகப்பு அணி தாக்குவது, வெள்ளை அணி தாக்கு வது, வேட்டி உருவுவது, போலீஸ் தடியடி, வயசாளி யின் அலைக்கழிப்பு எல்லாம் மிகத் தெளிவாய் வந்தி ருந்தன. செல்லமுத்து சந்தோஷம் தாங்காமல் அழு தான். கார்வண்ணன் அவனைக் கட்டிக் கொண்டார்.

"நீ போ. உடனே போ. போய் கட்டுரை எழுது." கிரிதரனைத் துரத்தினார். டெவலப் செய்யப்பட்ட ஃபிலிம் பிரிண்ட் போடப்பட்டது. ஆயிரம் ரூபாயை உருவி, கார்வண்ணன் ராமு கரியத் பையில் சொருகினார். அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டார். ராமு கரியத் நினைவிற்கு வந்தவனாக கக்கூஸிற்கு ஓடினான். ஈரம் சொட்ட சொட்ட கெட்ட காஸெட்டோடு வந்தான். தலையில் அடித்துக் கொண்டான்.

"எஸ்.ஐ. ஃபிளஷ் இழுத்துட்டானே.. மொத்தமும் போச்சே." ராமு கரியத் கூவ, கார்வண்ணன் விபரம் கேட்டு மேலும் முன்னூறு ரூபாய் கொடுத்தார். டிரையரில் உலர்ந்த போட்டோக்களை எடுத்துக் கொண்டு பத்திரிகை அலுவலகத்திற்கு வந்தார். கிரிதரன் எழுத எழுத மேட்டர் கம்போஸ் ஆயிற்று. படங்களை வரிசைப்படுத்தி பேஜ் தயாராயிற்று.

இரவு இரண்டு மணிக்கு அட்டைப்பட ஆப்செட்டும் உள்ளே ஓட வேண்டிய அலுமினிய ப்ளேட்டும் தயாராயின. மூன்று மணிக்கு அச்சு இயந்திரத்தில் முடுக்கப்பட்டன. தடார் தடார் என்று அச்சு இயந்திரத்தில் சுழன்று பேஜ் மடித்துப் போட்டது. அட்டையைப் புத்தகத்தில் வைத்து தனியே பின் அடித்தார்கள். முதல் பத்தாயிரம் காப்பி சென்னை நகரத்தில் எல்லா கடைகளுக்கும் காலை ஆறு மணிக்கு டெலிவரி செய்யப்பட்டது. குயில்கள் கூவின.

"செல்லமுத்து, கிரிதரன், வாங்க. நம்ம வீட்ல காபி சாப்பிட்டுட்டு போலாம்."

கார்வண்ணன் குப்புசாமியின் ஆட்டோவில் ஏறினார். அச்சிலிருந்து முதலில் வந்த பத்திரிகையை மனைவியிடம் நீட்டினார்.

"இதுதாண்டி வாரப் பத்திரிகை.." அட்டகாசமாய் சிரித்தார். சோபாவில் சுருண்டு உட்கார்ந்திருந்த கிரிதரனைக் காட்டி, "இவன்தான் இதுக்கு ஹீரோ." என்று புகழ்ந்தார்.

"என்னத்த ஹீரோ.." காபி டம்ளர் நொக் என்று எதிரே வைக்கப்பட்டது.

"நீ ஏண்டி சலிச்சுக்கற."

"பொண்டாட்டி கூட சண்டை போட்டு ஊருக்குத் துரத்திட்டு இங்க ஹீரோ வேஷம் போடறாரா இவரு.. முதல்ல ஒழுங்கா குடித்தனம் பண்ணச் சொல்லுங்க உங்க ஆசிரியரை. பாவம், அந்தப் பொண்ணு. தஞ்சாவூர்லேர்ந்து மூணு தடவை போன் பண்ணிடுச்சு. வரட்டுமா, வரட்டுமான்னு."

கிரிதரன் திடுக்கிட்டான். மெல்ல தலை குனிந்தான். "மூணு முறை போனா." மனம் புழுங்கினான். கார்வண்ணன் விசாரிக்க, தயங்கித் தயங்கி விஷயம் சொன்னான்.

"வீட்டுக்கு வீடு வாசப்படி. இந்த சண்டை எங்க வீட்லயும் உண்டு. கிரிதரா, பத்திரிகைக்காரனுக்கு முதல் பொண்டாட்டி பத்திரிகைதான். முதல் பொண்டாட்டி மேல் அக்கறையா இருக்கணும். ரெண்டாவது பொண்டாட்டி மேல் பிரியமா இருக்கணும். வரச்சொல்லி தந்தி கொடு. உனக்கு ரெண்டுநாள் லீவ். ஆபீஸ் பக்கம் தலை காட்டக்கூடாது."

"ஒண்ணு சொல்றேன் வளர்மதி. இதுக்கெல்லாம் கோச்சுக்கிட்டு கிளம்பாதே."

"ஏம்மா."

"உன் கஷ்டத்தை அவன்கிட்ட சொல்லு. பெரிசு படுத்தியாவது சொல்லு. தன்னை தன் புருஷன் புரிஞ்சுக்கணும்னு பொம்பளை ஆசைப்படறது தப்பில்லை. ஆனா முடியாது. புரிஞ்சுக்க எந்த ஆம்பளையாலும் முடியாது. நான் சொல்றது புரியுதா வளர்மதி."

"பொம்பளை வேற, ஆம்பளை வேற. அது உடம்பு வேற. நம்ம உடம்பு வேற. உடம்பு வேறன்றச்ச புத்தியும் வேறயாத்தான் இருக்கும். கேட்டுக் கேட்டு, பார்த்து பார்த்து, பேசிப் பேசி, சண்டை சச்சரவு பண்ணி கொஞ்சம் போலும் புரிஞ்சுக்கலாமே தவிர, மொத்தமா ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிஞ்சுக்க முடியாது. ஆம்பளை வேற இனம், பொம்பளை வேற இனம்."

"மனுஷாளுங்கதானம்மா ரெண்டு பேரும்." வளர்மதி அலுப்புடன் பேசினாள்.

"மனுஷாள்தான். புள்ளை பெக்கறது எத்தனை கஷ்டம்னு ஆம்பளைக்கு எவ்வளவு புரியும். கஷ்டம்னு

தான் தெரியும். புள்ளை வயத்துக்குள்ள புரள்றது எத்தனை சுகம்னு தெரிஞ்சுக்க ஆம்பளையால முடியுமா. சொல்லிப் புரிய வச்சுருவியா. புஸ்தகம் படிச்சு புரிஞ்சுக்க முடியுமா. ஆம்பளை உடம்புலயும் நாம அறியாத விஷயம் உண்டு வளர்மதி. எதிர் எதிரா இருக்கறதுல தான் என்னா என்னான்னு எட்டிப் பார்க்கத் தோன்றும். ரொம்ப கலந்துட்டோம்னா அடச் சே, இதானான்னு போயிடும்."

"எனக்கு என்னவோ திரும்பிப் போறது அவமானமாவும் இருக்கும். ஆசையாவும் இருக்கு. நான் விட்டுக் கொடுக்கறனே, நீ ஏன் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாதுன்னு அவர் மேல கோவம் வருது."

"நல்லவன் விட்டுக் கொடுப்பான். அருமை தெரிஞ்சவன் பணிஞ்சு போவான். நடுவுல விவரம் புரியாத கோவம் வரும். புரிய வை. பேசு. அப்படியும் ஆம்பளை ஆடினா அறுத்துக்கிட்டு வா, அறுக்கற தைரியத்தோட வா. இரண்டுங்கெட்டானா அலையாதே."

"அம்மா இப்படி பேசுவாளா." வளர்மதி திகைப்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"நாங்க அடங்கி ஒடுங்கி இருந்துட்டம். நீங்க தொட்டதுக்கெல்லாம் ஆவேசப்படறீங்க. அறுத்துக்கடின்னா அதெப்படின்னு பார்க்கறீங்க. கயிறைப் பிடிச்சுட்ட மேலே ஏறு.. இல்லை, சரசரன்னு சறுக்கி கீழே நில்லு. ஊஞ்சல் ஆடாத நடுவுல. அறுந்து செத்துருவ. புரியுதா. நான் பயமுறுத்தலடீ. பயப்படற அளவுக்கு கிரி மோசமான பையனில்லை. நான் பயப்படறது உன் பதட்டம் பார்த்துத்தான்.. நிலை கொள்ளாது தவிக்கறது பார்த்திட்டுத்தான்.."

"அம்மா, நான் ராத்திரி வண்டிக்குக் கிளம்பறேன்."

வளர்மதி பிள்ளையுடன் வண்டி ஏறினாள்.

எக்மோரில் இறங்கியதும் வளர்மதியின் கண்களில் புதிய கால பைரவன் தென்பட்டது. இரண்டரை ரூபாய் காசு கொடுத்து வாங்கினாள். ஆட்டோவில் குழந்தையை இடுக்கிக் கொண்டு புத்தகம் பிரித்தாள்.

'நேத்திக்குக் காலைல நடந்த கலாட்டா.. இன்னிக்கு வாரப் பத்திரிகைல எப்படி வந்தது.' ஆச்சரியப்பட்டாள். போலீஸ் தடியடி நடத்தியதும், போட்டோ கிராபர் அடிபட்டதும், ஃபிலிம் ரோல் பிடுங்கப்பட்டதும், மாற்றப்பட்டதும் அங்கே நடந்தன என்று கட்டுரை விவரித்திருந்தது. வேறு எந்த வாரப்

பத்திரிகையும் செய்யாத வேகத்தில் கால பைரவன் இயங்கியது தனியே குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது.

முதலாளி கார்வண்ணன், ஆசிரியர் கிரிதரனுக்கும், போட்டோகிராபருக்கும், ஆட்டோ டிரைவருக்கும் தனித்தனியே நன்றி சொல்லியிருந்தார்.

'அப்போ.. நேத்தி முழுக்க நாயா அலைஞ்சிருக்கும் இது.' வளர்மதி புருஷனுக்காக துக்கப்பட்டாள். இனிமேல் எப்ப கூப்பிட்டாலும் கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று முடிவு செய்தாள். மாற்றுச் சாவி போட்டு கதவைத் திறந்தாள். பக்கத்து வீட்டில் முழு பாக்கெட் பால் கடன் வாங்கி அடுப்பு மூட்டினாள். டிகாஷன் இறக்கினாள். குழந்தைக்குப் பாலை ஆற்றிக் கொடுத்து தூங்கச் செய்தாள். இறங்கின டிகாஷனைப் பாலில் ஊற்றி காபி கலந்தாள். மறுபடி கட்டுரையை நிதானமாய் படித்தாள்.

வாசல் பக்கம் நிழலாடிற்று. அவன் அங்கேயே நின்று குழந்தைக் கனிவுடன் பார்த்தான். சமையலறையில் நிற்கும் வளர்மதியை ஏறிட்டு நோக்கினான். சிரித்தான்.

"பல்லு தேச்சிட்டீங்களா.. காபி தரட்டுமா. ராத்திரி எதுனா சாப்பிட்டீங்களா. இல்லையா. இன்னிக்கு என்ன சமைக்கட்டும். அரைமணில சமைச்சிடுவேன். உடனே ஆபீஸ் போகலாம்."

"இன்னிக்கும், நாளைக்கும் ஆபீஸ் லீவு." கிரிதரன் தாழ்ந்த குரலில் பேசினான். மனைவிக்கு அருகே போய் அவள் தலையை வருடினான்.

இரண்டு பேரும் ஒரே சமயம் நிமிர்ந்து, "ஸாரி." என்று சொன்னார்கள். அப்படி சொன்னதற்கு சிரித்தார்கள்.

"இன்னிக்கு என்ன சமைக்கட்டும்."

"காரக்குழம்பும், உருளைக்கிழங்கு கறியும்."

"ஏன்."

"போன தடவை சாப்பிட விட்டுப் போச்சே."

"இன்னிக்கும் அதான் சாப்பிடணுமா."

"என்னிக்கும் இதையே போட்டாலும் சாப்பிடுவேன்."

"நிச்சயமாவா."

"நிசம்மா."

"வா, வந்து சாப்பிடு." அவள் அவனைத் தன்னோடு இழுத்துக் கொண்டாள். வளர்மதி.. வளர்மதி என்று அவன் குழைந்தான்.

ஏழு மணிக்கு வெளியே பல குயில்கள் கூவிக்

கொண்டிருந்தன. உள்ளே கட்டிலின் விளம்பு சுவரில் கீறலிட்டு சத்தம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

"ஏம்பா அப்படி ஒரு கோவம் உங்களுக்கு."

"நீ இல்லையேன்றதுதான்."

"இதுதான் நானா."

"இல்லை. இது நீயில்லை. ஆனா, நீ இருக்கறபோது இதுதான் நினைப்பு. நீ இல்லைன்றபோது.." பேச்சு நிறுத்தினான்.

"சொல்லுங்க. இல்லைன்றபோது.." அவள் உலுக்கினாள்.

"உதிர்ந்த பூ, உடுத்திக் கட்டின உடை, உருட்டிவிட்ட பாத்திரம், உட்கார்ந்த இடம், நின்ன நிலை, சிரிச்ச சிரிப்பு, அது வேதனை வளர்மதி."

"நேத்து ரொம்ப கஷ்டப்பட்டீங்களா."

"நீ இல்லைன்னா கஷ்டம்தான்."

"அது கேட்கலை. வேலைல ரொம்ப கஷ்டமா."

அவன் யோசித்தான். "இல்லை, அவ்வளோ இல்லை. கொஞ்சம் இங்கே அங்கே அலைஞ்சோம்." பொய் சொன்னான்.

"ரா முழுக்க வேலையா."

"அப்படித்தான் சில சமயம்."

"நான் ரொம்ப முட்டாள். பொம்பளை இல்லை."

"நான்கூட முட்டாள்தான் வளர்மதி."

"என்னவோ ஒரு வீம்பு எனக்கு."

"எல்லாம் தெரிஞ்சு ஏம்பா இப்படி சண்டை போடறம்."

"அதுவும் ஒரு மாதிரி லவ்வுன்னு எனக்குத் தோணுது."

"எனக்கும். கிளம்பிட்டேனே தவிர, உள்ள ஏன் இப்படின்னு ஒரு ஏக்கம்." அவள் அவன் நெஞ்சு தடவினாள்.

டெலிபோன் ஒலித்தது. "அந்த போட்டோகிராபர் பையனுக்கு எதுனா பண்ணணுமே. என்ன செய்யலாம் கிரிதரா. அந்த மினோல்டாவ அவங்கிட்டயே கொடுத்துரட்டுமா." அது கார்வண்ணன் குரல்.

"அவன் தம்பிக்கு மெடிக்கல் சீட் கிடைச்சிருக்கு சார். ரெண்டாயிரம் ரூபா கடன் கேட்கணும்னு சொன்னான்."

"ரெண்டுமே செஞ்சுடுவோம்."

"சரி சார்."

"உனக்கு இருநூறு ரூபாய் இன்க்ரீஸ் இந்த

மாசத்துலேர்ந்து."

"ஸார்."

"என்ன கிரி.."

"வளர்மதியும், பையனும் ஊர்லேர்ந்து வந்துட்டாங்க."

"வெரிகுட்.. வெரிகுட்.. வளர்மதி எங்கே."

"இங்கதான் இருக்கு சார்."

"இங்கதான்னா."

"பிரயாண களைப்பு. அசந்து தூங்குது."

"தூங்கட்டும். பொம்பளைய சும்மா சும்மா தொந்தரவு பண்ணாத."

"சரி சார். நான் நாளைக்கு."

"ரெண்டு நாள் கழிச்சு வந்தா போதும். ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ." போன் துண்டிக்கப்பட்டது.

"திருடு. புளுகு." அவள் பொய்க் கோபத்துடன் அவன் உதட்டைத் திருகினாள்.

"மணி ஏழு. நான் தூங்கறேன்னா, உங்க முதலாளி என்ன பத்தி என்ன நினைச்சுக்குவாரு. நான் இனிமே தூங்கவும் மாட்டேன். உங்களைத் தூங்க விடவும் மாட்டேன்." அவனை இறுக்கிமுத்தமிட்டாள்.

அடுத்த அரைமணியில் கிரிதரன் கட்டிலில் அயர்ந்து தூங்க, சமையல் அறையில் காரக்குழம்பு, வாசனையாய் நுரையோடு கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

சுபம்

கதை, கவிதை மற்றும் கடிதப் போக்குவரத்து, டி.டி. அல்லது எம்.ஓ. இவைகளை SREE AISHVARYA PUBLICATION ஆனந்த நாவல், 77, மாதவரம் நெடுஞ்சாலை, காந்தி பூங்கா எதிரில், பெரம்பூர், சென்னை-600 011 என்ற நிர்வாக அலுவலக முகவரிக்கே அனுப்ப வேண்டும்.

போன் : 044-25512661

Anantha Navel Owned & Published by M.P. Chandra Sekaran at 50/1, Pycrafts Road, 1st Street, Royapettah, Chennai -600 014 and Printed by R.Murugan at Wonder Prints, 14, Weavers Street, Triplicane, Chennai - 600 005.